

Conversație live

**CONȘTIENȚUL ȘI PERSONALITATEA.
DE LA INEVITABIL MORT
LA VEȘNIC VIU**

▶ 00:00:00 – 00:11:41

VIDEOUL nr. 1 "Cunoașterea Adevărului"

"În lume, nouă ne dezvoltă doar mintea, memoria și logica. Însă în cunoașterea Adevărului este necesară asimilarea celui mai elevat nivel de autoperfecționare, conștientizare și percepere a acelor simțiri profunde care provin de la Suflet. Căci experiența spirituală se află în afara limitelor minții..."

(din cartea "AllatRa")

T: Bună ziua, dragi prieteni! Pe parcursul vieții s-au schimbat condițiile de trai ale societății, civilizației. Însă un singur lucru a rămas neschimbat – însuși omul, dualitatea lui interioară și problema privind adevăratul sens al existenței sale aici. Acest adevărat sens a fost și rămâne, în toate timpurile, eliberarea Spirituală care se dobândește prin experiența practică a cunoașterii de sine, a adevăratei tale esențe, inclusiv prin autoperfecționarea în diverse practici spirituale. Subiectul emisiunii de astăzi este: "Conștientul și Personalitatea. De la inevitabil mort la veșnic viu"

VIDEOUL nr. 2. "Transferați remorcă"

CONȘTIENTUL ȘI PERSONALITATEA. DE LA
INEVITABIL MORT LA VEȘNIC VIU
PROFEȚII. INCULTURAȚIA. CHIPUL ȘI
ASEMĂNAREA
MAGIA ȘI REÎNCARNAREA
OMUL A FOST CREAT DE DOUĂ ORI
ANTRENAMENTUL AUTOGEN. MEDITAȚIA
PRACTICA SPIRITUALĂ
CE NU VĂD OAMENII?
CE SUNT SISTEMUL ȘI CONȘTIENTUL?
CE SUNT PERSONALITATEA ȘI SPIRITUL?
CUM SĂ DEVII LIBER?!
FIZICA SUPRANATURALULUI
NECUNOScutUL
EXPERIENȚA SPIRITUALĂ
ADEVĂRATA VIAȚĂ
ÎNTREBĂRILE ȘI RĂSPUNSURILE
PRACTICIENILOR
ADEVĂRUL CE RELEVĂ SISTEMUL ȘI TE SCHIMBĂ
PENTRU TOTDEAUNA!

**ÎN EMISIUNEA:
"CONȘTIENTUL ȘI PERSONALITATEA.
DE LA INEVITABIL MORT
LA VEȘNIC VIU"**

T: Astăzi, interlocutorii mei sunt: Igor Mihailovici Danilov, Jana, Volodea și Andrei.

Igor Mihailovici, după vizionarea ciclului de emisiuni ”Adevărul este unul pentru toți” cu participarea Dvs. nemijlocită, oameni din diferite țări ale lumii au trimis feedback-uri uluitoare. Aceste feedback-uri sunt diverse, însă este important faptul că mulți dintre oamenii care au vizionat, în special emisiunea precedentă, pentru prima dată în viață au simțit tăcerea Dvs. plină de spiritualitate la un nivel absolut nou de percepție spirituală. Mulți dintre ei au simțit ce sunt simțirile profunde, acel spiritual fără limite, o parte din care este în ei înșiși.

IM: Acesta este acea parte integrantă care trebuie să prevaleze la toți oamenii. Pentru oamenii normali aceasta este o stare firească.

T: Iată, ei au descoperit aceasta în ei înșiși, această înțelegere profundă a esenței fără cuvinte, care se deosebește izbitor de modul obișnuit de gândire și funcționare a conștientului.

IM: Înseamnă că nu este totul pierdut.

T: Și este îmbucurător faptul că mulți oameni au remarcat acel moment că principalul dialog, într-adevăr, n-a avut loc prin cuvinte, ci la nivelul simțirilor profunde. Și după discuție, ei comparau ceea ce s-a întâmplat, cu o oarecare descoperire a sursei sau cu un ocean de bucurie imensă...

IM: Și, iată, ce este interesant: deseori, multe persoane îmi puneau întrebarea despre limba universală sau proto-limbă. Însă, în emisiunea precedentă noi am fost înțeleși de oameni care nu cunosc absolut acea limbă în care noi discutăm. Eu mă refer la comunicarea verbală.

T: Iată așa un moment interesant - oamenii, după vizionarea emisiunii, au fost pătrunși de sensul profund al religiei lor, de bazele acesteia, de importanța acelor Cunoștințe Spirituale care erau transmise prin Profeții acesteia. Și ei au găsit pentru sine acel pas inițial de sprijin în spiritual cu care și începe înțelegerea bazelor religiilor și credințelor lor... Aș dori să dau citire câtorva scrisori referitoare la acest subiect.

Bismillahi rrahmani rrahim (În numele lui Allah cel Milostiv și Îndurător!)

JazakumuLlahu Hayran (Allah să vă binecuvânteze). Subiectul este foarte actual la ziua de astăzi. Emisiunea a avut un impact foarte puternic. În ea se conține un sens profund pentru înțelegerea religiei mele, a căii mele. El este transmis prin fructul onestității. În unul din hadise, Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra sa), potrivit cuvintelor lui al-Hasan ibn Ali, Trimisul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra sa) a spus: "Lasă ceea în ce te îndoiești în favoarea a ceea ce e fără îndoială". Negreșit, adevărul este liniște, și minciuna, cu adevărat, este dubiu".

BarakAllahufikum (Allah să va binecuvânteze).

Și iată a doua scrisoare care a venit din cu totul altă parte a globului:

“Eu sunt creștină. Am citit Biblia și tot încercam să-mi imaginez unde oare se află acest cer al lui Dumnezeu, această realitate spirituală și nu materială. Cum să ajungi acolo? Cu ce începe prima intenție, primul pas al adevăratei căi a sfinților părinți? Înțelegerile mele din minte erau vagi și nesigure. Și doar astăzi, datorită acestei extraordinare emisiuni, eu, fără cuvinte, am înțeles toată profunzimea și simplitatea simțirii binecuvântării lui Dumnezeu. Cu adevărat, după cum este spus în Biblie: „Ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, cele ce le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe Dânsul”. Acum ascultând predica în biserică, citind Biblia, am început să înțeleg toată profunzimea și adevărul Învățăturii lui Hristos pe care Biserica ne-a încredințat-o”. Eu am conștientizat ce înseamnă “Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”. Eu am înțeles cuvintele lui Iisus Hristos când El a răspuns: “Împărăția mea nu este din lumea aceasta”.

T: Igor Mihailovici, iată aceste și alte scrisori au scos la lumină momentul-cheie: cu ce, în mod ideal, ar trebui să înceapă înțelegerea practică a cunoștințelor oricărei căi spirituale ce duce către Dumnezeu: cu contactul practic cu propriile simțiri profunde. Astăzi, multe persoane au o atitudine șablonată și indiferentă față de religiile lor, pur și simplu ca față de o tradiție. În societatea de astăzi lipsește înțelegerea de sine a omului, a importanței trăirii cu Lumea Spirituală. În cel mai bun caz, oamenii încearcă să-și studieze religia, însă în baza închipuirilor propriului conștient...

IM: Iată aici intervine un mic ”dar”: studierea religiei este una, iar calea către Dumnezeu este altceva. Toate religiile sunt bune, noi nu o dată am discutat despre aceasta, nu există religii rele și ele toate duc spre Dumnezeu. Însă întrebarea este ce vrea omul, ce alege el. Multora le place pur și simplu să participe la o religie ca la o reprezentare teatrală, doar să fie participant. Însă mulți tind spre Dumnezeu. Și aici diferența este semnificativă. Dacă oamenii aderă la o anumită religie pentru aceea ca vecinii să nu se uite chiorăș la ei, este una. Însă dacă ei aderă la o religie pentru ca pe această cale să ajungă la Dumnezeu, aceasta este cu totul altceva. Și iată aici este necesar de menționat că toate religiile sunt unite de un singur sens, iar sensul este simplu – calea spre Dumnezeu.

T: Igor Mihailovici! În cadrul emisiunilor Dvs. ați vorbit despre faptul că oricare religie conține semințe de cunoștințe și pentru a urma calea ce duce către Dumnezeu este necesar, cel puțin în practică, de înțeles că este o altă percepție - simțuală, percepția prin simțirile profunde. Igor Mihailovici, iată, în lume se atestă aproximativ 300 de religii. Și fiecare în religia sa afirmă că anume calea sa către Dumnezeu este unica corectă și adevărată.

IM: Oamenii vorbesc asta din minte. Aceasta este spus anume de către acei care, ca Susanin, conduc oamenii în mlaștina din care ei nu vor mai ajunge undeva. Iar adevărații oameni, care înșiși au cunoscut această cale și o urmează, ei niciodată nu vor spune așa. În toate religiile adevărate, nu cele care au fost inventate artificial, ci realmente adevărate, toți care au parcurs această cale, ei înțeleg că în toate reli-

giile este o singură sămânță - acesta este calea spre Dumnezeu. Iar restul este cultură, este moștenire și multe alte atribute acceptate de către unele sau alte popoare și nimic mai mult. De facto, toate acestea sunt o singură cale.

T: Igor Mihailovici, de ce, în genere, calea spre Dumnezeu este împărțită în atâtea religii?

IM: Conștiința întotdeauna separă, acesta nu poate fi altfel: lupta pentru putere, lupta pentru dominație asupra cuiva. Aceasta este materia, acestea sunt legile materiei, în aceasta este esența: dezbină și domină! De aceea oamenii dezbină. Însă anume acei care capătă înțelegera, aceia, din contra, tind să se unească.

T: Igor Mihailovici, cu ce se confruntau Profeții când veneau în această lume?

IM: Cu aceeași cu ce se confruntă și acum: cu oamenii și conștiința acestora.

▶ 00:11:43 – 00:37:31

АллатРа

VIDEOUL nr. 3

"Cu ce se confruntau Prorocii?"

IM: Nimic nu se schimbă... cel puțin în metodele prin care sistemul influențează asupra oamenilor prin intermediul

conștientului acestora. Cu ce se confruntau Prorocii? Întâi de toate, cu neînțelegere din partea oamenilor, cu cererea de la ei a magiei și a diferitor minuni în această lume pentru confirmarea faptului că ei sunt Proroci. Necredința, nemulțumirea, derâderea, tot felul de insulte până la confruntare deschisă, constituie îndurările silite ale Prorocilor atât din partea deținătorilor de putere, cât și din partea oamenilor simpli. Or, conștientul nu-i separă în cei care dețin puterea și în cei care nu o au. El îi ajustează pe toți pe o singură undă a Rațiunii Animalice, și mai întâi de toate, pe unda consumeristă. Și când vine Prorocul, atunci acesta, ca atare, prezintă un pericol pentru sistem și, de aceea, sistemul începe, prin toate modalitățile să manifeste rezistență prin intermediul robilor săi. Iar robii nu sunt doar deținătorii de putere. Oameni buni sunt și printre deținătorii de putere. Însă, spre regret, și printre așa-numiții „oameni simpli” sunt foarte mulți robi ai sistemului.

În esență, toată acestea dezvăluie înfățișarea sistemului Rațiunii Animalice, modul în care acesta funcționează. În primul rând, sistemul Rațiunii Animalice nu știe și nu înțelege ce este Lumea Spirituală, de aceea și opune rezistență în toate modurile posibile. Iar Prorocii prezintă un pericol pentru puterea totală a sistemului asupra Personalității omului. Din această cauză el și acționează prin intermediul conștientului oamenilor, prin mândria impusă Personalității acestora astfel, făcându-i agresivi, generând în ei frică. Iar frica conduce la confruntare directă.

Iată, iarăși, frica... Ar fi interesant de menționat, de ce omul simte frică față de un Proroc sau față de o ființă Spirituală?

Doar nu este supus pericolului. Sunt ființe pașnice și iubitoare. Întâlnind un Proroc sau un Iluminat sau o careva persoană spirituală, oamenii simt frică autentică, anxietate aflându-se alături de aceste ființe din cauza faptului că conștientul simte asta, deoarece prezintă pericol pentru sistem. Astfel, conștientul își intensifică influența asupra Personalității anume sub aspect negativ, adică, astfel se străduiește să-i mâne în grajd. Prin conștient, prin mândrie, agresivitate și frică, anume cu mâinile oamenilor înșiși, ca robi ai săi, acesta încearcă să se opună oricăror manifestări spirituale. Mai întâi de toate, să se opună la ceea ce oferă oamenilor adevărata libertate din cătușele sistemului.

T: Într-adevăr, citind istoria vieții Prorocilor, înțelegi că absolut nimic nu se schimbă în ceea ce privește opunerea sistemului la impulsurile spirituale în lumea materială.

IM: Corect. Să ne referim, spre exemplu, la Prorocul Mohamed. În activitatea sa, el s-a confruntat de multe ori cu astfel de manifestări pe care sistemul le activa prin mintea oamenilor ce-l înconjurau, uneori chiar cei mai apropiați oameni. Faptul era evident prin diverse manifestări agresive, nemulțumiri. Un exemplu simplu: ce-au cerut de la el deținătorii de putere care guvernau în Mecca? Mai întâi de toate, ei au cerut dovezi directe a faptului că este Proroc, cum ar fi „mută muntele, întoarce râul înapoi”. Ca de obicei, adică arată aici, în tridimensionalitate voia lui Dumnezeu, iată „schimbă ceva sau fă ceva, dovedește-ne că tu ești Proroc”. Este ceva firesc faptul că oamenii le cer minuni Prorocilor...

T: ...deoarece conștiința e cel care domină asupra oamenilor și cere magie și minuni fără sfârșit pentru sine.

IM: Da, oricât nu le-ai arăta oamenilor minuni, ei oricum vor avea dubii. Ei vor pune la îndoială orice miracol pe care îl va arăta Prorocul. Cu adevărat este așa. Deoarece cererea de miracole vine, vorbind în limba islamului, de la Iblis, de la șaitan, adică de la diavol.

T: ... anume mândria, aroganța au fost cauza căderii lui Iblis.

IM: Da, în Coran, în sura a cincisprezecea se descrie un moment în care Allah cel Atotputernic i-a spus lui Iblis că tu ai putere doar asupra celor răătăciți care te vor urma. Ei toți în viața viitoare vor fi sortiți chinurilor iadului în flăcări fierbinți, arzătoare. Iarăși, ce înseamnă flăcări fierbinți și arzătoare pe care le îndură omul după moarte? Exprimându-ne în limbaj contemporan, este starea de subpersonalitate.

T: Adică, chiar în ziua de astăzi în scrierile sacre, în pofida numeroaselor traduceri, s-au păstrat, totuși, semințele cunoștințelor... Niște cuvinte foarte bune...

IM: Însă ele sunt bune doar pentru acei care le înțeleg esența. Aici, iarăși, mă voi abate un pic...¶

Cum percepe omul toate acestea? Prin conștiință el percepe totul ca pe o poveste, nici mai mult, nici mai puțin. Doar acel care a căpătat experiență, acela înțelege că nu este poveste, ci adevăr. În aceasta constă problema.

T: Cum se spune: „Nimeni nu este Proroc în patria sa”.

IM: „Și le zicea Iisus: nu există Proroc disprețuit decât doar în patria sa... și în casa sa”. Într-adevăr este așa, iată o percepere simplă. Trăia un om, sau un grup de oameni care te cunoșteau. Au crescut împreună cu tine. Ulterior, o revelație vine peste tine sau coboară asupra ta și devii Proroc. Ce este un Proroc? Prorocul este mesagerul lui Dumnezeu, este acel care comunică Adevărul trimis de Dumnezeu. Însă oamenii te cunoșteau, ei au crescut alături de tine. Ce-i va afecta întâi de toate? Vor asculta ei oare ceea ce spui? Nu. Ei te vor privi și se vor gândi:”Cum așa? El sau ea a crescut împreună cu mine, iar acum el vorbește despre Dumnezeu.”Oare nu este așa? Invidie. Ce va trezi asta în ei? Ură. Ura care va fi generată în ei, pentru început, de mândria lor. Deoarece nu asupra lor a coborât revelația, ci asupra ta. De aceea, nimeni nu-i Profet în patria sa. Eu aș spune astfel: nu este Profet în această lume pentru cei ce trăiesc cu această lume.

T: Cum a reacționat sistemul la apariția în lume a lui Iisus? La fel, cu agresivitate, începând cu blamarea din partea preoțimii conducătoare și terminând cu persecuția, ura lor pentru tot ce este sfânt. Și ce îi cereau oamenii lui Iisus, având șansa unică de a-i cere Veșnicul? Iarăși magie...

IM: Da, ceva similar s-a întâmplat și cu Iisus. Oamenii cereau de la El aceleași bunuri materiale pentru sine, sănătate, în primul rând. Și în genere, trebuie să spun că nu doar cu Iisus... Este o opinie consolidată că dacă omul este spiritual iluminat, înseamnă că el trebuie să fie perfect sănătos, fe-

ricit, bogat în această tridimensionalitate etc. Și conceptul fericirii, spre regret, în perceperea umană nu este unitatea cu Lumea Spirituală și nu adevărata Viață în reala Libertate de tridimensionalitate, ci percepția fericirii pentru oameni este sănătate, bogăție și putere. Mai întâi de toate - putere, putere tainică. Nu pur și simplu faptul că te-au ales lider sau ceva de acest fel, ci puterea tainică unde poți dicta în secret acestor lideri, iar ei îndeplinesc ”voia ta”. A ta oare? Iată în ce constă întrebarea...

T: Sănătatea, bogăția, puterea, adică toate atributele conștientului în această tridimensionalitate. Iată tot ce este pieritor și șubred, tot ce este muritor și efemer.

IM: Da, rezultă că toate atributele materiale ale sistemului sunt impuse conștientului uman. De ce mulți oameni tind spre posedarea așa-numitei „cunoașteri spirituale”? De fapt, ei tind spre cunoașterea magiei, spre posedarea anumitei puteri Dumnezeiești ascunse, care le va permite să dețină putere asupra altor oameni... în tridimensionalitate. Însă acest lucru contravine în mod direct Lumii Spirituale. În Lumea Spirituală conceptul de putere nu există. Acolo anume că este libertate de toate aceste probleme tridimensionale. De ce? Fiindcă acolo nu există rău, acolo nu este necaz, nu este invidie. Acolo este fericire și libertate. Este dificil pentru oameni să înțeleagă aceasta, aflându-se sub robia conștientului, deoarece, pentru omul care trăiește cu legile acestei lumi tridimensionale, pentru el adevărata libertate este atunci când poate face ce-și dorește. Pentru el adevărata putere este atunci când el poate în taină să influențeze asupra cuiva. Adică magie, magie obișnuită. Când

se tem de el, când îl respectă, când este bogat, independent. Și lui îi este indiferent că aceasta durează o perioadă foarte scurtă de timp. De ce? Fiindcă conștiința îi zice: „Păi, tu ai obținut totul.” Sau, de cele mai dese ori, conștiința îi spune: „Iată, vei studia, vei învăța aceste cunoștințe secrete, această magie și le vei poseda.” Însă, de regulă, conștiința nu le dă oamenilor aceste cunoștințe, ci doar le promite. Deși, multor adepți sistemul le dă și putere pământească, și bogăție, unora chiar și sănătate... Doar că le ia ulterior mai mult.

T: În acele vremuri, ca și acum, de fapt, bogăția a fost și rămâne obiect al mândriei în lumea oamenilor. Și, posibil, din această cauză oamenii care se aflau sub stăpânirea conștiinței nu înțelegeau de ce Prorocul trăiește și nu cere pentru sine careva bunuri pământești de la Dumnezeu.

IM: Această neclaritate a cauzat și încă mai cauzează în oameni agresivitate, înstrăinare, de ce Prorocii nu cer de la Dumnezeu anumite bunuri pământești, întâi de toate pentru sine? Și aceasta provoacă dubii în mintea lor: „Dacă ești Proroc, dacă ai, exprimându-ne în limbaj pământesc, conexiune cu Dumnezeu și îi poți cere tot ce dorești, atunci de ce oare tu nu ceri în primul rând pentru tine? Cum poți da cuiva dacă nu-ți iei ție?” Pur și simplu e o confuzie a oamenilor că Prorocul nu dă nimănui nimic. El aduce doar Cunoștințele. Oamenii singuri iau ceea ce doresc. Dacă doresc să-i slujească lui Dumnezeu, atunci îi slujesc lui Dumnezeu. Ei slujesc lui Dumnezeu pentru ca să găsească ceva mai mult și care nu se sfârșește. Iar când ei încep, rugându-se lui Dumnezeu, să ceară, dar să ceară pământescul, atunci

ei se roagă nu lui Dumnezeu, ci lui Satan. Căci nu se poate să-i ceri Veșniciei ceva vremelnice. Nu se poate să ceri de la Viață moarte, nu există așa ceva.

Iar orice cerere pământească, solicitare materială, oricât de scumpă le-ar părea oamenilor... Aș dori să clarificăm așa un moment... În viața lumească obișnuită oamenii au atașamente. Există rude, apropiați, oameni dragi lor. În fine, își au și propria viață. Îndeosebi atunci când cineva din apropiați se îmbolnăvește, oamenii doresc să-l ajute, ei încep să se roage, să ceară de la Dumnezeu să le dea sănătate apropiaților, rudelor, celor ce le sunt dragi. Promit că se vor ruga lui Dumnezeu și altele de felul acesta. Adică au loc negocieri cu Dumnezeu. Negocieri despre ce? Despre sănătate. Doar ei nu cer nemurire, salvarea sufletului, cum se spune în limbaj religios, pentru rudele și apropiații lor. Ei cer sănătate. Iar sănătatea este parte integrantă a bunurilor materiale. De la cine cer ei? De la conștient. Și cine le spune toate acestea? Conștientul. Și cui se adresează ei în aceste rugăciuni? Sistemului. Celui care deține această lume materială. Celui căruia el îi aparține. Dar, practic în toate religiile, într-un fel sau altul, este spus că există Regele acestei lumi. Adică aici, în această lume tridimensională, este Propriul rege care conduce această lume. Și, iată, anume el dă acele bunuri materiale oamenilor atunci când ei merită aceasta, la fel și sănătate, însă în schimb el ia Viața. Oamenii nu înțeleg aceasta. Fiindcă mulți, iarăși, sub dictatul conștientului, consideră că: „Mai bine treizeci de ani de viață frumoasă decât o oarecare Veșnicie: există ea, sau nu? Mai bine trăiesc aici. Iar mai apoi fie ce-o fi.” Oamenii, efectiv, nu înțeleg că treizeci de ani sau o sută de ani e doar

o clipă. Niciodată omul nu va reuși să se sature de viață. Și sănătate multă nu există. Totul trece. Totul, într-adevăr, este simplu și totul este dat. Vrei să fii sănătos, tratează-te, ai grijă de sănătatea ta. Vrei să fii bogat, învață, lucrează, vei fi, n-ai unde te ascunde. Și aceasta nu contrazice nicio lege. Vrei putere, mergi în politică, obține această putere. Dacă vei dori, înseamnă că vei obține. Întrebarea e alta: nu se poate de folosit magia pentru obținerea anumitor bunuri pământești. De ce? Ce este magia? Magia, mai întâi de toate, este irosirea forței vitale, a acelor puteri care-ți sunt date pentru săvârșirea sacramentelor spirituale. Iar tu le folosești în dorința ta și le îndrepti spre achiziționarea a ceva material. Orice bun material ai achiziționa, totul este efemer. În aceasta constă substituirea. Ce să-i faci, sistemul este puternic. Nimic nu se schimbă. Oamenii, cum au fost oameni, așa și au rămas. Mai exact, nu oamenii, ci conștiințele lor. Sistemul, doar, este unul și același. S-ar părea că oamenii sunt diferiți, conștiințele lor sunt diferite, iar sistemul este unul și același. Să luăm, exprimându-ne în limbaj contemporan, tot felul de gadget-uri: telefoane, tablete, laptop-uri.

Acestea sunt diferite, însă au aceleași programe practice și conectându-se, ei accesează același Internet și beneficiază de aceiași informație. Iată cam așa... despre conștiințe, despre sistem. Însă aici este foarte important ca operatorul să înțeleagă care programe pot fi activate și care nu și ce va plăti el pentru asta.

T: Atâția Proroci au venit și, în principiu, toți ei au vestit despre unele și aceleași Cunoștințe, despre calea către Lumea Spirituală, despre ce să depășești în tine însuși, des-

pre dualitate, despre sistem, despre faptul că Regele acestei lumi acționează prin conștientul oamenilor înșiși.

IM: Și, în primul rând, au vorbit despre faptul că trebuie să înveți a nu avea încredere în propriul conștient, să nu te gândești la aceasta, nu ține imaginile etc. Prorocii, într-adevăr, au vorbit mult despre aceasta. Însă în ce constă problema oamenilor? În aceea că, de fapt, conștientul uman nu are nevoie de Proroci și nu necesită Cunoștințe. Sau, dacă generalizăm, atunci **oamenii nu au nevoie de Proroci, lor le trebuie spiriduși care să le îndeplinească dorințele.** Însă aici ar fi mai bine de spus: nu oamenii au nevoie, ci conștientul uman.

Ce este omul? Omul este, mai întâi de toate, Personalitate, adică acel care nu este condus de conștient, ci care conduce propriul conștient. Iar dacă omul nu este apt să-și controleze emoțiile, propriul conștient, atunci el este sub puterea Diavolului. Firește că, în acest caz, omul acesta, în primul rând, strânge pietre. Pentru ce? Pentru a-l întâlni pe Proroc cu pietre...

T: ...cu pietrele neîncrederii, mândriei, invidiei sistemului... Iată cu ce se confruntau Prorocii...chiar din partea celor apropriați, din partea fraților... frază-șablon a conștientului la orice emanare a Spiritualului: „Oricum mi-ai demonstra, eu oricum nu te voi crede.”

IM: Dar cine vorbea prin gura acestui frate? Anume Satan și vorbea, adică conștientul: „Oricum mi-ai demonstra, eu nu voi accepta”. De ce? Deoarece conștientul urăște lumea

lui Dumnezeu. Aici se ascunde primul, cel dintâi motiv: de ce conștiința umană se opune la tot ce este Divin? Fiindcă conștiința umană este muritor. Este ca și computerul tău vechi, el nu este veșnic, cândva îl vei schimba.

T: Igor Mihailovici, rezultă că atât cât Prorocul trăia, acele Cunoștințe pe care el le aducea în lume, în principiu, erau vii, nu erau denaturate, se poate spune că, datorită să zicem...autorității sale...

IM: Nu. Pur și simplu, acestea nu erau denaturate atât de rapid, însă erau denaturate chiar în timpul vieții sale. Iarăși, dacă ne referim la Mohamed, noi am discutat despre aceasta, și oricine se poate familiariza: în timpul vieții sale se pornise denaturarea a ceea ce spunea el și deja apăruseră câțiva oameni care au început a altera islamul pe vremea lui Mohamed însuși. Iar dacă ne referim la Iisus, ce falsificări și modificări au avut loc chiar în timpul vieții lui? Însă Prorocii puteau să le comunice oamenilor Adevărul, ei erau aici, în această lume și puteau să apere măcar puțin toate acestea. Dar de ce să mergem departe, de ce să ne uităm la Marii Proroci? Hai să examinăm, simplu, cartea „AllatRa” și să ne uităm ce se întâmplă acum. Da câți oameni au apărut acum care o interpretează din minte, în felul lor. Și pentru ce ei o tâlcuiesc? Pentru propriul beneficiu, pentru a obține ce? Putere asupra semenilor. Ei crează anumite grupuri închise. Povestesc că ei sunt niște autorități în cadrul mișcării ALLATRA sau încă ceva, ei sunt liderii ALLATRA și alte lucruri. Iar oamenii îi cred, persoana a citit cartea, a înțeles ceva, tinde să afle mai mult, și aici îi apar în cale anume aceste pseudoautorități care, uneori, nici

n-au citit această carte “AllatRa” și se începe jocul. Aceasta are loc în viața actuală când omul poate lua, citi, studia și începe a lucra. Doar despre aceasta se scrie și se povestește. Aceasta nu este dificil deloc. Însă, ce să-i faci, dorește să discute cu omul.

Iarăși, de câte ori s-a vorbit, cât s-a spus că dacă cauți calea spirituală, atunci caută calea spirituală. Iar oamenilor ce le trebuie? Sănătate, soluționarea problemelor personale și să afle ce va fi mâine. Păi, nimic nu s-a schimbat.

T: Ce să facă oamenii pentru ca și cu “AllatRa” să nu se ajungă la ceea ce s-a întâmplat cu Cunoștințele în acele timpuri?

IM: Este alegerea oamenilor: ce vor alege aceea și se va întâmpla. Pe cei care tind către Viață nimic nu-i va opri. Iar cei care tind spre slujirea sistemului, păi, oare poți să-l salvezi pe mort de la moarte?

J: Noi vedem acum nu doar exemple negative, ci și multe bune: atât în cadrul mișcării, cât și printre acei oameni care se trezesc. Ei sunt semnificativ mai mulți. Și ne bucură nespun faptul că oamenii aud, că oamenii simt...

IM: Aici cuvântul-cheie este ”bucură mult”. Aceasta bucură. Iată pentru ce este totul.

T: Adică ei, în interior, înmulțesc bucuria spirituală prin lucru asupra lor, prin propriile fapte, prin acțiuni.

IM: Corect, ei apără pozițiile Lumii Spirituale în lumea materială, în așa fel, ei aduc bucurie. Iar bucuria este ca soarele în întuneric. Și cu cât se aprind mai multe luminițe, cu atât întunericul se retrage, cu atât este mai multă bucurie. Vezi, cât este de simplu totul.

J: Este simplu, foarte simplu.

T: Ca lumina și întunericul... Deoarece prin întunericul conștientului are loc negarea a tot ce este Sfânt, întâi de toate, negarea a tot ce este sfânt în tine ca Personalitate. Păi, și la ce poate da naștere ceea ce e mort? Ceea ce e mort naște anume ce e mort.

IM: Iar ceea ce e Viu naște doar ce e Viu. Dă naștere anume acestei Dragoste spirituale lăuntrice. Și aceasta este foarte important.

J: Este foarte important... Este foarte important să găsești în sine această Sursă, fiindcă ea dă naștere nemărginirii Vieții lăuntrice. Ea dezvăluie Sursa nesecată a fericirii, a bucuriei. Ea este nelimitată și infinită. Ea dă viață celor ce o primesc la nivelul simțirilor profunde. Ea dă Viața celor care deja și-au făcut alegerea și o trăiesc în fiecare zi.

IM: În Biblie este... în Evanghelia după Ioan este un moment când Iisus a cerut unei femei să bea apă pământească. Și i-a zis ei că oricine va bea apa aceasta, va înseta iarăși, dar cel ce va bea din apa care i-o voi da Eu, acela nu va înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică. Aceste cuvinte

sunt profunde, ele pot fi înțelese doar cu inimă deschisă, cum se spune în religie. Iar dacă e să abordăm aceasta doar cu ajutorul conștientului, atunci este absolut imposibil de înțeles. Iarăși, la ce reducem noi totul? La poveste.

Deci, îl putem crede pe Proroc? Cu conștientul – nu, cu Duhul - da. Personalitatea nu are nevoie de confirmare, ea știe cine este Proroc, fiindcă ea simte aceasta și tinde. Iar conștientul se pune în calea Personalității care râvnește spre Proroc. De ce? Pentru că, iarăși, e vorba de mândrie și putere. Și începe să-i povestească Personalității: „Nu crede, alungă-l, ia piatra și aruncă în el, pentru că el este la fel ca tine, el este făcut din carne și tu ești din carne. Iar Duhul nu se vede. Dacă el ar fi Proroc, ți-ar da tot ce dorești și iată atunci ai crede. Iar dacă el nu-ți dă, ci doar povestește despre ceea ce tu nu cunoști, atunci cum să-l crezi?” Conștientul întotdeauna convinge argumentat Personalitatea de faptul că nu este așa. „Și ceea ce simți”, zice, „este o greșeală, este speranța ta. Dumnezeu este cel care îți dă tot ce-I ceri. El este ca un părinte.” Într-adevăr, încearcă să aduci contra-argumente. „Când ceri părinților apă, oare ei îți vor da, în loc de apă, să spunem... plumb topit? Sigur că nu, doar sunt părinți. Ei te iubesc. Când vei cere mâncare, oare ei îți vor da pietre? Sigur nu, ei sunt părinți, ei îți vor da pâine sau ceea ce vei cere ca tu să-ți satisfaci poftele trupești. Așa și Dumnezeu, îi vei cere bani, El îți va da pentru că te iubeste, dacă este Dumnezeu adevărat”. Iată așa argumentează conștientul. Însă adevărul constă în faptul că pentru Lumea Spirituală timpul aflării aici, pământescul, omenescul este timpul inexistenței, unde omul alege să trăiască sau să moară, să cedeze ispitei sau să se elibereze. Și tot ce e trupesc vine de la Iblis

sau diavol, cum se spune, sau de la conștient, sau, se poate spune, de la rațiunea Globală (pentru atești, ca să le fie plăcut). Toate dorințele materiale exprimate care sunt dictate de conștient sunt efemere și nu aduc nimic după sine. Chiar dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu, care vine de la conștient întotdeauna este pervertită și conștientul întotdeauna face taină din asta. Și ei zic: „Cum poți să-L atingi pe Dumnezeu, adică Lumea Spirituală? Oricât te-ai gândi la asta, El nu va veni. Iar dacă vrei să cunoști și să înveți ceva, atunci mergi, învață și fă. Iată, tu dorești să construiești o casă, studiază cum se construiește, ia și construiește. Casa tu o poți construi. Dar poți tu oare, omule, să construiești Lumea Spirituală pentru sine? Nu poți. De ce? Pentru că nu o cunoști. Dacă nu o cunoști înseamnă că nu există”. Anume așa Personalitatea ajunge în dependență și în robie prin simple convingeri, și, s-ar părea, prin explicații aparent logice din partea propriului conștient. Aici însă merită să ne oprim și să ne gândim. Dacă tu ești propriul stăpân, atunci de ce lași să vină asemenea gânduri la Personalitatea ta? De ce irosești puterea dată ție de Duh pentru Viață și Salvare pentru ca să ascuți povești? De ce ești însetat de răutate și de ce faci rău în această lume? Dacă vrei să trăiești, atunci de ce tinzi spre moarte? Asupra acestui fapt merită de gândit.

Nimeni nu-i proroc în patria sa.

**Oamenii nu au nevoie de proroci,
lor le trebuie spiriduși care
să le îndeplinească dorințele**

**Dacă vrei să trăiești,
atunci de ce tinzi spre moarte?**

▶ 00:37:33 – 00:56:07

IM: ...Cine se opune? Conștientul se opune. Noi deja am discutat, conștientul întotdeauna se opune la tot ce este legat de altă lume, se are în vedere Lumea Divină. De ce? Fiindcă conștientului îi este închisă calea încolo și pentru el acest lucru este înfricoșător, de aceea și apar asemenea probleme.

T: Adică, în timpul vieții Prorocului, el nu întotdeauna a fost înțeleș.

IM: El era înțeleș de cei care aspirau către Dumnezeu. Iar acei care trăiau cu legile materiei, cei care râvneau la putere, doar foloseau Învățătura sa pentru ca să creeze, să zicem, direcțiile lor și anumite școli manipulative. Aceștia sunt persoanele care investesc puterea propriei atenții nu acolo unde trebuie și trăiesc conform legilor conștientului.

T: Igor Mihailovici, iată pentru a începe calea spirituală, de la, probabil, primul contact cu Dumnezeu și până la viața în Lumea Spirituală, sunt necesare anumite instrumente. Pentru cineva aceste instrumente sunt rugăciunea, tehnicile meditative. Și așa a fost în toate timpurile, de la antichitate la religiile moderne. În aceeași filosofie pot fi găsite foarte multe... La același Platon care căuta în Egipt ceva mistic...

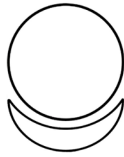
IM: Însă el căuta nu calea spre Dumnezeu. El căuta mijloace de manipulare...

(Nota redactorului: în studiou s-a stins lumina)

IM: Da, iată, vedeți, au stins lumina. Sistemul întotdeauna este contra expunerii adevărului, ceva se întreprinde. Iată aceasta, în principiu, este toată magia din partea lui... Deci ne-am oprit anume la Platon. Platon căuta nu calea către Dumnezeu, el căuta mijloace de manipulare, magie, nimic mai mult.

T: Iar acei oameni care, într-adevăr, caută calea spre Dumnezeu? Revin, iarăși, la aceea că în fiecare religie se propun instrumente proprii: meditații, rugăciuni...

IM: Însă aceasta se datorează faptului că, iarăși, erau tradițiile, în dependență la cine ce era acceptabil. Undeva folosesc mai mult practicile meditative, altundeva practicile rugăciunii. Însă, ca atare, toți se străduiesc să cunoască anume percepția prin simțire. Iată stările de rugăciune, noi deja am menționat în una din emisiuni că rugăciunea lui Iisus este atingerea percepției prin simțire. De asemenea, există mantrele. Aceasta, în principiu, este aceeași rugăciune unde vremeîndelungată sunt repetate unele și aceleași cuvinte pentru ca să trezească, la început asociativ, iar ulterior și realmente, adevărata simțire profundă. La fel și unele meditații sunt îndreptate spre perceperea modului de organizare a propriului conștient. După care urmau practicile spirituale pentru cunoașterea căii înseși sau a percepției prin simțire. Toată aceasta se numește cale spirituală, iată anume calea spirituală, adică atunci când omul tinde... Diferența dintre aceste instrumente este mare, în principiu, însă esența, spre ce sunt ele direcționate în genere, este una. Deși, dacă ne referim la școlile mai vechi, totul era simplu.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

IM: Ce duce către Dumnezeu? Firește, calea către Dumnezeu este prin practica spirituală. Însă, iarăși, ce poate fi numită practică spirituală? Păi, totul: și antrenamentul autogen poate fi numit practică spirituală, și meditația, și rugăciunea – aceasta este practica spirituală, este lucrul asuprată în cunoașterea Lumii Spirituale.

Unii oameni progresează foarte ușor și rapid. Adică, ei sunt capabili să perceapă însăși esența acestui proces și foarte repede trec la percepția prin simțire. Însă aceasta este... să zicem, un pic complicat. Adică, dacă luăm un colectiv, atunci este unul dintr-o mie, în cel mai bun caz. Iar restul, dacă ei tind, dacă au asemenea necesitate, vor trebui să parcurgă o cale mai lungă care este testată de-a lungul mileniilor, aceasta este antrenamentul autogen, practica meditativă. Însă abordarea trebuie să fie serioasă, ca față de un instrument. Iar ulterior deja vor fi și practicile spirituale. Aceasta nu este o cale atât de dificilă și nu ia prea mult timp, dacă lucrezi sârguincios și, într-adevăr, tinzi spre aceasta. Însă mai este o mică problemă în faptul că oamenii nu vor să o facă. Conștientul le încurcă. Ei nu vor face nici chiar antrenamentul autogen calitativ, însă vor vorbi și vor dori.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

IM: Noi am vorbit despre etapizare pentru persoana care simte nevoia lăuntrică, însă nu poate face față conștientului său și altele de felul acesta. Ce este necesar? Din cele mai vechi timpuri exista o formulă bine dezvoltată, dacă e să ne exprimăm într-un limbaj contemporan este: antrenamentul autogen, meditația, practica spirituală. Odinioară antrenamentul autogen era numit altfel. El includea multe și de toate născocite de oameni. Însă datorită lui Schultz care a înlăturat toată filosofia fantezistă, toată metafizica care mai înainte era atribuită banalului antrenament autogen... El a eliminat toate acestea și a derivat o formulă simplă de autosugestie, doar atât, altfel spus, lucrul asupra propriului corp prin intermediul conștientului. Însă acesta a fost doar primul pas fundamental.

A doua etapă este practica meditativă. Este atunci când are loc lucrul cu propriul conștient, cu ajutorul acestuia se studiază și conștientul și tehnicile mai complicate de antrenament autogen (este anume lucrul cu chakrele și cu toate celelalte). La ce se reduceau aceste practici? Este un antrenament autogen mai desăvârșit, dar nimic mai mult. În autotraining are loc lucrul asupra corpului cu ajutorul conștientului. Adică, omul învață să investească corect puterea atenției sale, să redirecționeze corect atenția proprie, concentrând-o pe o anumită zonă a corpului său. Și, astfel, el înlătura sau sista fluxul de gânduri în mintea sa. Adică, el alegea doar ceea ce îi era necesar.

Ulterior, în practica meditativă este mai mult lucrul conștientului cu propriul conștient. Adică, omul își învață conștientul să se disciplineze. Și, firește, lucrul cu corpul la

primele etape. Practic, este același autotraining, doar că se adăugau simțurile și percepțiile fluxurilor de energii, lucrul chakrelor etc. În ansamblu, acesta este autotraining. Respectiv, nu este nimic altceva decât practică meditativă.

Practica spirituală este o practică pur spirituală, conștientul aici nu are nimic de-a face, este percepție prin simțire. Este ceva tranzitoriu... starea modificată a conștientului. Ce sunt stările modificate ale conștientului? Sunt forme ale conștientului. Este același conștient, însă cu percepție schimbată. Doar că aceasta nu este libertatea Personalității.

T: Adică, starea modificată a conștientului este doar schimbarea frecvenței, de exemplu...

IM: ...Antrenamentul autogen, meditația, hipnoza și diferite chestiuni. Adică toate acestea sunt instrumente ale conștientului și nimic mai mult. Practica spirituală, pentru înțelegere, este în afara limitelor posibilităților conștientului.

Dacă e să vorbim în termenii fizicii, conștientul nostru funcționează activ în tridimensionalitate. El se poate extinde până la nivelul dimensiunii a șasea. Mai sus nu poate funcționa. Toată magia superioară are loc anume la nivelul dimensiunii a șasea, când cu ajutorul conștientului, prin sugestii, prin utilizarea forțelor suplimentare omul poate influența asupra acestei lumi sau asupra altor oameni. Nu este secret, a fost așa din timpuri imemorabile. Însă nu poate acționa mai sus de dimensiunea a șasea, fiindcă acolo deja începe influența Lumii Spirituale.

Practica spirituală nu este deconectarea conștientului. Dacă vei dezactiva conștientul vei înceta să percepi lumea tridimensională. Fără conștient tu niciodată nu o vei percepe. Conștientul este mijlocitor între Personalitate și această lume. Datorită conștientului tu comunică, vezi, simți, te întristezi sau te bucuri de această lume – tu trăiești sau ești în ea, să spunem așa, fiecare alege pentru sine diferit. Însă conștientul este un instrument necesar pentru comunicare în tridimensionalitate. De aceea **practica spirituală** nu este dezactivarea conștientului, **aceasta este ieșirea Personalității în afara acelor limite în care poate funcționa conștientul.**

**Practica spirituală
este ieșirea Personalității
în afara acelor limite
în care poate funcționa**

IM: Și a treia etapă este numai și numai practică spirituală, când omul deja conștientizează că el este Personalitate. Și iată când omul deja însușea aceasta, el începea, într-un final, să înțeleagă că el este Personalitate, că devine cel care poate conduce propriul conștient, care poate alege gândurile ce-i sunt propuse: pe unele să le înlăture, pe altele să le perceapă. Procesul devenea manevrabil și atunci apărea percepția prin simțire, adică înțelegerea că el este cel cine este. Și deja redirecționa puterea propriei atenții anume spre percepția prin simțire a Lumii Spirituale în interiorul său. Nu e vorba de o căutare undeva în exterior, ci anume lăuntrică. Într-un final aceasta ducea, firește, spre descoperirea, cum spuneau înainte, marilor taine. Însă cine spunea? Conștientul le spunea oamenilor că: ”Nu poți percepe pentru că e o mare taină... fără învățător sau fără altcineva. Trebuie să practici meditațiile douăzeci de ani și abia după aceasta să treci la practica spirituală.”

În realitate totul este simplu. Dar, iarăși, conștientizarea faptului că omul este Personalitate și că nu este conștient, ci este doar, după cum deja am analizat, spectator în teatrul umbrelor, are loc treptat. La unii foarte repede, însă aceștia sunt foarte puțini. Însă, în fond, aceasta are loc încet și etapizat, iar oamenii deseori sunt confuzi. Conștientul deseori îi împiedică, le zice: ”Nu, nu este așa... Nu-ți va reuși”. Oamenii din obișnuință încep să asculte și nu le reușește nimic. Iar cei care, într-adevăr, tind spre Dumnezeu, care, într-adevăr, tind că cunoscă, ei pătrund în esență ușor și rapid.

T: Adică omul însușește practica spirituală deja cu ajutorul simțirilor profunde...

IM: Practica spirituală se exercită prin simțirile profunde, însă ea nu se exercită cu ajutorul conștientului. Scepticii și amatorii de căutat confirmări, adică cei ce nu doresc înșiși să cunoască, ci caută confirmări prin întrebări de tipul:”- Dar cine a vorbit despre asta?”, asemenea cetățeni pot liber răsfoi istoria acelorași stareți duhovnicești, oameni care au ajuns, și vor vedea cum aceștia descriau propria experiență în cunoașterea Lumii Spirituale. Ce este necesar în timpul exercitării rugăciunii sau meditației? De înlăturat orice gând, orice emoție: fie ea bună sau rea. Adică tot ce vine de la minte se respinge, și cunoști Lumea Spirituală doar cu simțirile. Nu contează cine și ce povestește, aceasta este singura cale, or, conștientul nu poate percepe Lumea Spirituală. Este precum focul și apa, păi, este evident că sunt incompatibile.

Și această cale au parcurs-o foarte mulți. Însă conștientul unor spectatori poate acum să se indigneze:”Ce stau ei și povestesc etc. Sfinții părinți niciodată n-au făcut antrenamente autogene, n-au meditat. Ei se rugau și cunoșteau.” Sigur, cunoșteau. Însă dacă vom exclude tot fastul atunci ce va rămâne? Rămâne mantra. Bine, rugăciunea, mantra este repetarea aceluiași lucru cu scopul de a atinge starea de rugăciune. Această stare de rugăciune și este starea de percepție prin simțire. Și ulterior, dezvoltând aceasta, treptat, ei percepeau anume Lumea Spirituală. Însă eu i-aș întreba pe cei care se contreză cu noi dincolo de ecran: ”Câți sfinți părinți, realmente, au atins asta?” Foarte puțini. Iar dintre

cei care au scris despre asta (luăm, deschidem scriptura și ne uităm la cuvântul omenesc, fie acesta chiar descris în semne), se vede ușor cine și ce a atins și cine de la cine a copiat cu scopul de a obține însemnătate. Însă, iarăși, de ce se întâmplă aceasta? Imitarea, dorința de a părea, dar nu de a fi și tot așa.

Însă, în realitate, toate religiile sunt unite. Dumnezeu este unul și toți trec prin aceasta. Este imposibil să ajungi la Dumnezeu pe o altă cale decât doar prin sine, respingând conștiința și pătrunzându-l pe Dumnezeu.

Oricare, chiar și cel mai mărunț gând în timpul rugăciunii, anulează toată rugăciunea. Oare nu este așa? Așa este. Cine nu a vorbit despre aceasta? Doar acel care nu înțelege faptul, care sporovăia din minte. Cu inima trebuie să bați la ușă. Însă, iarăși, ce fel de expresie este ”cu inima să bați la ușă”? Aceasta, doar, nu înseamnă... Inima este un organ. Iar exprimarea dată era doar o metaforă. Aceasta anume era spus despre percepția prin simțire, deoarece inimii, ca organ, i se atribuia sens de dragoste, simțiri și altele de acest fel. Iar Dumnezeu este fericire, Dumnezeu este Dragoste. Lumea Spirituală este mai întâi de toate... Cel care a înțeles din emisiunea precedentă, acela știe ce este aceasta. Iar ceilalți trebuie să se lupte cu rațiunea, efectiv, este inutil să le povestești pentru că nu vom găsi cuvinte, nu pentru că ei sunt incapabili să perceapă aceasta, să nu le fie cu supărare. Oricum așa descrie aceasta, totuna va fi o repetare a aceluiași cuvinte, totul se va reduce la banal: dragoste, fericire, nemărginire, păi... toate sunt cuvinte care îngustează realitatea.

T: Adică, dialogul omului, Personalității cu Dumnezeu are loc anume...

IM: ...prin percepția simțuală. Iar practica spirituală este un instrument. Rugăciunea, meditația nu este un instrument de comunicare, este un instrument de realizare a comunității. Este cheia, să spunem astfel, de la ușa după care se află Lumea Nemărginită. Doar e necesar să înveți a o utiliza, să o îndrepti în direcția corectă și să nu te lenevești să deschizi ușa. Însă și mai bine e să scoți ușa și să nu o închizi.

T: Igor Mihailovici, pentru ca omul să-și dezvolte percepția prin simțire, el trebuie să înceapă cu antrenamentele autogene?

IM: Omul poate începe cu ce dorește. Fiecare religie își are bazele ei, există experiența propriilor înțelepți. Însă dacă omul contemporan, cu adevărat dorește, și râvnește, atunci este mult mai ușor de utilizat aceste lucruri obișnuite, simple, care realmente vor ajuta omul să reușească să ajungă acolo unde își dorește în cel mai scurt timp.

T: Igor Mihailovici, iată antrenamentul autogen... cum, totuși este corect să-l îndeplinești? Foarte des oamenii, relaxându-se, pronunță așa o afirmație: *"Eu nu sunt corp. Eu nu sunt conștient. Eu sunt Personalitate. Eu controlez corpul și conștientul. Eu sunt duh."*

IM: Oamenii fac astfel de greșeli foarte des. De ce? Pentru că în psihologie este descris faptul că tu îți insuflă că "eu sunt curajos", "eu nu mă tem"... pe acest principiu și

este bazat antrenamentul autogen, o banală autosugestie. Conștientul, într-adevăr, începe să lucreze în concordanță cu acest program. Însă, dacă persoana își va insufla că ”eu nu sunt conștient, eu sunt duh”, conștientul se va adapta și-i va spune: ”Tu deja ești duh, tu nu mai ai nevoie de nimic, hai...tu deja ești sfânt sau înger, cum dorești, în dependență de religie, așa și te va numi. – Ce ai dorit? Să-l cunoști pe Dumnezeu? Iată... poftim imaginile Lui”. Și pe Dumnezeu îl va arăta... îl va desena în tridimensionalitate. Și omul va comunica cu acest Dumnezeu, cu cine vrei, cu sfinți cu barbă care vor veni la el, vor sta și vor discuta așa cum stăm noi și discutăm. Iată așa va vedea și va spune: ”Iată aceasta este meditație! Aceasta este super! Iată asta e serios!” Sau ”Iată acesta-i autotraining!” **Duh trebuie să devii, nu să vorbești întruna despre asta.**

**Duh trebuie să devii,
nu să vorbești întruna despre asta.**

IM: Duh trebuie să devii, nu să vorbești întruna despre asta. Nu trebuie să-ți convingi conștientul cu ajutorul propriului conștient, să te persuadezi pe tine însuși, utilizându-ți, iarăși, propriul conștient și directivele acestuia, fiindcă acestea anume și sunt directivele conștientului asupra Personalității. Îți amintești, noi am discutat despre "artiști" și "spectator"? Iată, când Personalitatea este spectator, iar artiștii reprezintă anume conștientul. Ei se divizează și povestesc... narațiunea unuia altuia: "Tu ești duh, tu ești duh! Tu deja ai cunoscut totul. Uite ce frumos." Imediat se transformă, aidoma unui demon, în oricare sfânt sau în altcineva, în cine dorești. Însă despre ce vorbeau adevărații sfinți părinți? Despre aceea că oricine ar apărea în fața ta în chip... de om, alungă-l pentru că este demon. Și mulți se nedumereau: "Cum asta?! Doar e... păcat, aceasta... anume ție și ți-a apărut..." Niciodată nimeni nu va apărea în tridimensionalitate. În tridimensionalitate sunt oameni și demoni.

▶ 00:56:07 – 00:58:58

VIDEOUL nr. 4
"Substituțiile conștientului"

(Notă red.: videoclip creat pe baza fragmentelor din emisiunea "Viața" cu participarea lui Igor Mihailovici Danilov pe allatra.tv)

IM: Noi deja am discutat despre ”actorii” din scenă, imaginile pe care aceștia le arată. Pentru ce? Pentru că provocând în tine o emoție puternică, tu îi acorzi atenție acesteia. Și cu cât mai sclipitoare este imaginea, cu atât mai multă atenție se investește. Iar aceasta este finanțare pentru ”actori”.

Noi am povestit deja despre aceasta, totul e simplu. Iar aici sunt unii și aceeași ”actori”, care...un nene voinic și zdravăn imită, mă scuzi, un oarecare fir subțire de iarbă. Dar el îl imită și îți impune aceasta. Însă tu vezi că e o neconcordanță. Iată așa și Personalitatea simte neconcordanța și aceste substituții. Și ea dorește și tinde, la fel cum tu ai tinde să te duci în curte să vezi același fir de iarbă, ci nu nenele zdravăn care o improvizează, corect? Personalitatea, doar, se află într-un întuneric profund până când capătă ”vedere spirituală, auz spiritual” (este așa o expresie, este bună), când ea vede realitatea. Iar până când ea nu posedă aceasta, ea ca un copilaș, se află în sală și ascultă tot ce-i povestesc. Doar atât.

În afara acestui teatru al absurdului există o lume imensă. Unicul din acest teatru, care poate să contacteze cu Lumea Spirituală ești tu, ca spectator, adică ca Personalitate. Când Personalitatea iese după ușă, ca spectator, ea își pierde ”artiștii”. Pentru ce-i trebuiesc clovni când există Ceva Adevărat? De ce să privești la iluzie când există realitatea? De ce să te agăți de efemer, când există Veșnicia?

▶ 00:58:59 – 01:16:45

I.M: În general, în practicile spirituale ale diferitor religii este acordată o atenție deosebită subiectului privind eliberarea de imaginile iluzorii. Cu alte cuvinte, atât în creștinism, în islamism, în budism, cât și în religiile străvechi, se menționa în mod special că nu trebuie să existe niciun fel de imagini, avându-se în vedere cele tridimensionale, în special în practicile spirituale.

J: Da, aici este diferență. Atunci când, să admitem, pentru prima dată auzi sau citești despre aceasta, conștientul se revoltă: „Cum așa?! De ce nu trebuie să apară nicio imagine?” Și cu totul altceva este când știi deja din practică, când ai propria înțelegere în formă de experiență de ce aceasta are loc anume așa.

T: Cu alte cuvinte, toate aceste mențiuni în literatura religioasă devin clare atunci când tu însuți practici.

J: Da, anume propria experiență îți oferă această înțelegere, și tu deja știi, nu din auzite, ce fel de fenomen este acesta și în ce mod te distrage de la ceea ce e cel mai important. Iar mențiuni în acest sens sunt din abundență. Spre exemplu, vechiul tratat persan despre sufism „Dezvăluirea ascunsului de după văl” de Ali-Hujwiri. În lucrare atestăm expresia teologului islamic din secolul al IX-lea Junaedi Al Baghdadi care zice: „Dacă Domnul îmi va spune: ”Privește-Mă”, eu voi răspunde: ”Nu Te voi privi”, deoarece în dragoste ochiul este altceva (nu Dumnezeu)... În lumea aceasta m-am obiș-

nuit să-L văd fără ajutorul ochilor, oare îi voi folosi ca mijlocitori în lumea cealaltă?”

Și este interesant atunci când înțelegi aceasta în mod practic, că pentru a-L simți pe Dumnezeu în adâncul sufletului nu e nevoie nici de ochi, nici de firescul auz pământesc, nici de oarecare imagini iluzorii, tridimensionale. Pentru că acestea sunt impedimente din partea conștientului, a sistemului. Este ceea ce împiedică...

IM: Da.

T: În creștinism, de asemenea, găsim foarte multe mențiuni despre aceasta. Despre faptul că omul nu trebuie să fie tentat să-și imagineze vag spiritualul. Și sfinții părinți preveneau despre faptul că mintea poate de la sine avea puterea de a visa, că poate crea cu ușurință imagini iluzorii și, pentru a nu avea de suferit din cauza ei, mintea trebuie menținută în stare incoloră, fără formă și imagine. Spre exemplu, în cartea „Filocalia” în volumul cinci călugărul Grigorie Sinaitul ...

IM: ... Pentru cei care nu știu, acesta este un sfânt ortodox din secolul al XIII-lea, care a renăscut pe muntele Athos practica rugăciunii lui Iisus.

T: Da, într-adevăr, el a fost unul dintre primii isihăști... El, de asemenea, scria despre faptul că atunci când îndeplinindu-ți lucrul vei vedea lumină sau foc, indiferent... în afara sau înlăuntrul tău, sau vreun chip – al lui Hristos, spre exemplu, sau al unui Înger, sau al oricărui altcineva, nu pri-

mi aceasta ca să nu fii păgubit. Și însuși de la sine nu crea imaginații, care se creează de la sine, nu le atrage atenție acestora și minții nu-i permite să le întipărească în tine, căci toate acestea, fiind pecetluite și imaginate din afară, servesc la ispitirea sufletului.

IM: Mulți sfinți încă înaintea timpurilor lui Grigorie Sinaitul, de asemenea, spuneau să nu ținem în mințile noastre niciun fel de chipuri și gânduri în timpul practicii spirituale. Nu contează dacă sunt bune sau rele... Chiar și dacă ar fi bune, oricum nu trebuie de concentrat asupra lor. Iar adresarea trebuie să fie a ta, adică atenția trebuie orientată spre conținutul interior al esenței, altfel spus, către percepția simțială a Lumii Spirituale.

T: Acest moment este foarte important pentru cei ce practică... despre gânduri, că nu contează dacă sunt bune sau rele. Sunt gânduri! Oamenii nu prea înțeleg acest subiect, cică: „Dar dacă în timpul meditației îmi vin gânduri bune, aceasta doar nu e nimic strașnic? Ele totuși sunt bune”. Toate acestea sunt, probabil, rezultatul faptului că în unele religii se vorbește într-un fel, iar în altele altfel, cu alte cuvinte... vorbesc. Iar cel ce își caută calea, de regulă, o caută pretutindeni. Iar conștiința imediat începe a amesteca totul la un loc, din care cauză și rezultă această neînțelegere. Și, fără a poseda Cunoștințe, persoanei îi este foarte dificil să se descurce în toate acestea.

IM: Orice ai face cu gândurile tale, este ca și cum ai scoate apa din ocean cu cana. E lipsit de sens. Nu vei atinge nicicând cunoașterea, dacă vei merge prin gânduri spre Dum-

nezeu. Gândul este element al conștientului. Iar conștientul este parte a ceea ce oamenii numesc Iblis sau diavol. Cum e posibil, folosind instrumentul dat de diavol, să-L cunoști pe Dumnezeu? Nicicum. Iată din care cauză se spune: ascultă doar cu inima. Nu lăsa gândul în sacramentul Domnului. Căci atunci el nu va deveni Dumnezeiesc, ci satanic. Iată în ce constă sensul. Afirmările sunt spuse de cei care au cunoscut aceasta.

Iar alții spuneau exact invers: „Trebuie să fie curățenia minții, concentrarea minții. Și în practicile tale concentrează-ți mintea la gândurile bune. Și percepe numai binele, deoarece mintea (conștientul) se împarte în două categorii: rea și bună. Iată și sensul: pentru ca în viață ție să-ți fie bine, trebuie să divizezi: răul nu-l percepi, percepi doar binele. Însă răul ți se va infiltra și e destul să te distragi de la bine că iarăși vor veni gândurile rele și îți vor acapara conștientul. Iată de ce trebuie să ții mintea curată. Și să te concentrezi doar la gânduri pozitive, cugetând mereu numai la bine. La început va fi dificil, dar, ulterior, va fi tot mai bine și mai bine.” Există unele religii în care oamenii sunt învățați anume așa. Și toată meditația lor se reduce la faptul că trebuie să-ți menții atenția asupra gândurilor sau asupra lipsei totale de gânduri.

Știți cu ce aș compara aceasta? Aș compara asta... Fără intenția de a-i supăra. Eu am atitudine bună și minunată față de toate religiile. În fiecare religie sunt semințe ale adevărului și în fiecare religie, indiferent care ar fi, există indicații pentru cale, iar mai departe e treaba oamenilor. Păi, de ce eu spun toate acestea? Aceste practici eu le-aș compara cu

medicamentele analgezice în timpul dezvoltării unei boli mortale. Persoana, administrând medicamentul, se simte mai ușurat, liniștit, practic sănătos, în timp ce boala mortală se dezvoltă tot mai mult și mai mult și neapărat duce la un final letal. De ce? Pentru că anestezierea are loc, iar tratarea lipsește, din care cauză boala progresează liber și invizibil. Ceea ce e incorect.

Oricare lucru cu gândul este doar o joacă în nisip, în nisipul material și tridimensional. Indiferent dacă gândești la bine sau la rău, tu gândești, tu nu cunoști ceea ce este mai profund. Iată, aș mai face așa o comparație: ai venit la lac și îi admiri suprafața și netezimea. Oare ai ajuns să cunoști acest lac, adâncimile lui, apele lui? Până nu te scufunzi - nu vei afla. Și pentru a afla ce este în aceste ape, trebuie să te scufunzi. Desigur poți să te uiți la ape și să filosofezi despre ceea ce înoată acolo, însă tu nu vei afla cum este cu adevărat acest lac. Cam așa.

J: Da, și toate aceste imagini sunt aidoma iluziei de pe acest lac, ca vaporii într-o zi caldă. Aici este o nuanță, și anume, conștiientul folosește tot ce cunoaște. El mereu va substitui. El mereu va gândi pentru tine. El mereu denaturează și completează tabloul cu ceva aparent. Totul pentru a ademeni persoana. Și atrage din depozitul memoriei sale tot ceea ce știe, tot ce se potrivește. Aceasta însă se întâmplă doar atunci când persoana stă la mal și nu se hotărăște să intre în aceste ape, în acest lac, cu alte cuvinte, nu se mișcă înainte. Iată aceste imagini sunt ca o metodă de a-i atrage atenția. Altfel spus, imaginile atrag atenția anume acelei persoane ce caută lacul dat. Însă, pe cel ce vrea deja să cunoască

adâncimea, pe cel ce vrea să se scufunde în acest lac, imaginile deja încep să-l distragă.

IM: Absolut corect. După cum am mai spus, imaginile distrag. Și ele, din contra, influențează Personalitatea... Iată, ce se întâmplă? Haideți să cercetăm o imagine. Imaginea întotdeauna e tridimensională și este asociată cu ceva obișnuit pentru conștientul nostru în tridimensionalitate. Pentru Personalitate... Iar Personalitatea sesizează nu numai tridimensionalitatea...

T: Ea însă nu e activă aici în tridimensionalitate, nu-i așa?

IM: Da, Personalitatea percepe tridimensionalitatea numai prin conștient. De sine stătător ea nu poate percepe această lume tridimensională în modul în care noi o percepem prin conștient în imagini. Prin urmare, neapărat orice imagine vine prin conștient, adică printr-o astfel de verigă de legătură.

Este posibil pentru o persoană să intre în Lumea Spirituală prin intermediul conștientului? Nu este posibil. Dar informația, chiar și acele Cunoștințe sunt răspândite, în primul rând, în tridimensionalitate. Și atunci când persoana simte că acestea sunt adevărate, ea începe să practice și să se elibereze cu ajutorul aceluiași conștient. Și iată aici conștientul funcționează ca un fel de intermediar, care se autodistrugă. Iată prin ce se deosebesc Cunoștințele în puritatea lor de cele denaturate, spre exemplu.

Adevăratele Cunoștințele vorbesc mereu simplu și arată calea, doar atât. În ele se conține puritatea pe care o simte Personalitatea. În ele întotdeauna se conține puterea ce vine de la Duh, pe care anume o și transmit Prorociei sau cei care prin ei vorbesc, mesagerii, să-i numim așa. Însă, iarăși, când Cunoștințele sunt denaturate ele seduc mintea, dar nu și Personalitatea. Personalitatea se poate lăsa sedusă doar dacă Cunoștințele sunt parțial schimbate, adică se atestă substituiri, însă ne semnificative, care totuși păstrează esența celor spuse. Dar astfel de substituiri sunt periculoase, ele distrag, dar, în același timp, ele păstrează măcar puțin din esență și din acea putere interioară pe care ele o poartă în sine. Și în acest caz, totuși, Personalitatea are șansa de a se elibera.

Însă când intervin considerabil imaginile, când apare setea de magie sau ceva de felul acesta, iar imaginea este, în primul rând, tridimensionalitate. Iar în spatele tridimensionalității mereu se află setea de magie, setea de a primi bunuri materiale, putere etc. Iată despre ce vorbeau, în principiu, în orice religie, cei ce treceau această cale și înțelegeau. Iată de ce își sfătuiau ucenicii să se elibereze, mai întâi de toate, de ce este pământesc, altfel spus, de imagini în practicile spirituale, și să tindă cu tot Sufletul, „cu toată inima”, precum numeau ei Personalitatea, anume spre Dumnezeu. Cu alte cuvinte, prin acea percepție simțuală să tindă spre Lumea Spirituală, anume spre fuziune, contopire cu acea lume, atunci și conștiientul cedează.

Însă, iarăși voi remarca, conștiientul servea aici ca verigă de legătură. Altfel spus, când omul nu posedă libertate, el

depinde de tridimensionalitate și îi poți vorbi doar prin intermediul conștientului. Și aici este important ce se oferă și cum se oferă. Dacă Cunoștințele sunt pure și totul este onest, cum s-ar spune, fără substituiri, atunci ele sunt transmise și ele ajung la Personalitate și persoana simte toate acestea. De cele mai dese ori, primul lucru pe care îl percepe persoana este revolta propriului conștient. Conștientul devine gălăgios, iar omul simte. Anume acest simț al sincerității depășește nedorința conștientului de a cunoaște Adevărul. Astfel se și naște... însuși Adevărul.

T: Cu alte cuvinte, conștientul deseori manipulează, minte și expune persoana anume prin imagini. Spre exemplu, ai întâlnit o persoană și exteriorul, imaginea sa îți creează în conștient o anumită impresie, o imagine. Conștientul și-a desenat acolo un oarecare ideal stereotipat sau, dimpotrivă, că totul este „foarte rău”. Iar ulterior conlucrarea sau coabitarea alături de această persoană și iată tot idealul, propria iluzie este distrusă de însuși conștientul tău. De ce? Pentru că conștientul tău a aflat ce spune conștientul acestui om. Adică, dintr-o perspectivă pozitivă, o persoană în mod subconștient tinde către partea spirituală a altui om, însă aici intervine conștientul și transformă totul în mândrie și dominație asupra semenilor săi. Și iată, dacă lucrezi asupra ta și trăiești cu o altă percepție – cea a simțirilor profunde, atunci tu deja deosebești Adevărul de Minciună, toate aceste substituiri. Altfel spus, conștientul îți spune și îți desenează una, tu însă simți cu totul altceva.

J: Da, și tu înțelegi că în tridimensionalitate acestea sunt doar imagini care există doar în

conștientul tău și doar atunci când tu personal le alimentezi cu atenția ta.

T: Da, or, până și societatea noastră este rânduită sub standardul mândriei și dominației asupra semenilor, cu alte cuvinte, sub dominația conștientului... Totul este construit pe imagini, pe anumite idei imaginare despre sine, despre oameni, despre lume în ansamblu. Televiziunea, Internetul... chiar aceleași companii, organizații, sau publicitatea – totul pune accent pe imagini.

IM: Imaginea este instrumentul magiei.

T: Adică dacă în persoană predomină conștientul, atunci imaginea servește înrobirii, deoarece imaginea e ceva obișnuit. Aceasta oferă înțelegerea de ce, căutând calea spre Dumnezeu, nu trebuie să ne concentrăm pe imagini.

IM: Absolut corect. Spre exemplu, să abordăm inculturația. Ce este inculturația?

T: Nu este nimic altceva decât imagini... adaptarea noii religii la cultura popoarelor locale și, ca rezultat, substituirea religiei tradiționale pe una nouă.

IM: Absolut corect. Să ne referim la Creștinism. Ce se întâmpla atunci când au început a răspândi Creștinismul?

T: ...Avea loc anume substituirea unor imagini cu altele. Doar potrivit istoriei, primele

experimente bisericești de inculturație a creștinismului... totul a pornit de la predicile lui Pavel, când el a încercat să înrădăcineze noua religie printre greci și romani. Iar deja când creștinismul a devenit religie oficială (inițial a fost o singură organizație, ulterior a fost divizată în câteva organizații), atunci, spre exemplu, în activitatea misionară, cum erau orânduite aceleași biserici catolice din diferite țări? Astfel încât ele să se potrivească culturii locale.

IM: Da, așa și este.

T: Spre exemplu, ce era reprezentat pe icoane? Din nou imagini... chipurile principalelor personaje biblice: Iisus, Fecioara Maria, apostolii. Totuși, este interesant, cum erau ei reprezentați? Ei erau reprezentați cu trăsături ale feței ce coincideau cu caracteristicile fenotipice exterioare ale popoarelor locale.

IM: Absolut corect. Ei au început a introduce în activitatea lor misionară anumite substituții. Spre exemplu, Iisus și Maria în țările africane erau introduși în iconografie ca africani, cu piele neagră. Era o imagine obișnuită care nu era respinsă. De ce? Pentru că albi, cică, ar fi fost respinși de majoritate. Doar unii care simțeau că în această învățătură sunt seminte ale adevărului îi puteau urma... Iar în legătură cu aceea că organizația religioasă este, în primul rând, organizație, și pentru ea este important caracterul de masă, respectiv, erau introduse astfel de substituții unde sfinții erau prezentați ca fiind de culoare. Era ceva apropiat, perceput de populația africană, și aceștia acceptau cu ușurință toate acestea.

Inculturația consta nu doar în substituirea imaginilor, ci și a multor sărbători din anumite religii, care erau înlocuite de creștinism. Ei parțial introduceau ritualuri cultice ale acelor religii care dominau în regiunile în care a fost infiltrat creștinismul. Și, în fine, astfel îi ademeneau pe acei oameni pe teritoriul cărora tocmai avea loc introducerea creștinismului, adică, în sensul direct al cuvântului, avea loc infiltrarea.

T: Da, exemple sunt multe... Iată, același Ajun de Crăciun slavon vechi, care sub influența creștinismului a fost asociat cu ritualurile de Crăciun, ale cărui atribute erau lumânarea – focul vieții omului și oglinda. Și nu doar în creștinism sunt astfel de sărbători care au fost împrumutate din religiile mult mai vechi.

Spre exemplu, în țările Asiei Centrale, unde Islamul este practicat în mod tradițional, este sărbătorit Novruz Bayram, adică Anul Nou. Este una dintre cele mai vechi sărbători. Ea se sărbătorește în noaptea echinocțiului de primăvară. Interesant este faptul că această sărbătoare anual se sărbătorește în cinstea învierii de sub pământ a Duhului Bun, ce aduce lumină, și a înfrângerii Duhului Rău. Aproape ca Paștele contemporan. Interesant este că printre principalele atribute ale mesei sunt lumânările, oglinda și ouăle vopsite. Toate acestea au semnificație simbolică, care este legată de interpretarea spirituală a acestor simboluri. Spre exemplu, lumânarea este focul lăuntric al omului, forța lui de viață; iar oul semnifică nașterea vieții spirituale a omului. Și iată, sărbătoarea Novruz era celebrată încă în epoca de înflorire a religiei antice zoroastrism, care a precedat atât creștinismul, cât și islamul.

▶ 01:16:45 – 01:22:32

VIDEOUL nr. 5
"Iluzia și Realitatea lumii"

„Viața nu poate fi temporară, temporară este doar existența.”

(Rigden Djappo)

Toată această lume temporară este doar o iluzie a intersecțiilor de oglinzi, care captează atenția persoanei prin realismul fals al umbrelor, prin jocul contemplărilor reciproce al acestora. Este mulțimea reflecțiilor oglinzilor, care constituie esența lumii iluzorii – lumii multiplelor pseudo-copii. Aceste oglinzi, rotindu-se, doar denaturează lumina reflectată, nefiind lumină prin natura lor. Iluzia apare din cauza ademenirii persoanei prin dorințele acestei lumi și nedorința ei de a pătrunde în adevărata realitate. Reflecții sunt mai multe, ele ademenesc privirea persoanei, concentrându-i atenția pe ceea ce e mort.

Adevăratul început (impregnarea puterii Allat) era comparat cu lumânarea arzândă. S-a spus că odată ce va dispărea lumânarea arzândă, tot ce e vizibil va dispărea și se va transforma în nimic. Lumânarea este ardere permanentă, oglinzile sunt reflecție permanentă. Totul este reflecția a ceva, efect și cauză. Ce atrage atenția persoanei mai mult pe parcursul vieții: jocul în care se oglindesc multiplele reflecții ale lumii materiale sau adevărata sursă spirituală, parte a acesteia va și deveni drept rezultat.

Numai cel ce nu este atașat de vizibil are grijă de suflet.

(„Fizica Primordială ALLATRA” allatra-science.org)

T: Iată așa și se întâmplă în istorie... Inovații permanente a vechiului demult uitat, când o religie o înlocuiește pe alta, însă pretinde asupra unicității sale.

IM: Iarăși, aceasta e bine sau rău? Pe de o parte, putem spune că e rău, iar pe de alta, dacă e să analizăm, ce este rău în asta? O religie se substituia cu alta. Persoana are dreptul să aleagă cui să-i servească și cum să se comporte. Și iarăși, cine le făcea pe toate acestea? Oamenii. Prin intermediul a ce? Prin intermediul conștiinței lor. Pentru ce? Pentru a populariza propria credință. Cu alte cuvinte, din intenții bune foloseau anumite instrumente ale tridimensionalității pentru a atinge un anumit scop.

Este bine sau rău, fiecare hotărăște pentru sine. Eu, de exemplu, sincer să fiu, nu văd nimic rău în aceasta. Pe deoparte, ei înlocuiau religiile care s-au stabilit, cu propriile religii, însă acestea doar sunt organizații. Dacă e să facem o paralelă cu oricare organizație... Să luăm o organizație care produce îmbrăcăminte sportivă: pretutindeni sunt semnele lor, popularizarea, publicitatea îmbrăcăminteii acestora. Dacă există undeva, într-o anumită zonă, o personalitate notorie sau recunoscută, e destul să-l îmbraci în treningul respectiv și oamenii vor începe a-l imita. E ceva firesc, iarăși revenim la primat, la felul în care lucrează conștiința.

Doar a fost folosit instrumentul conștiinței. Dar de către cine a fost folosit? De oamenii care, mai întâi de toate, se preocupau de faptul ca organizația lor să înflorească și să se extindă, analogic, spre exemplu, organizației care vinde sau produce îmbrăcăminte sportivă.

Păi, ce poți dori de la oameni? E bine sau rău? Din perspectiva organizației – e bine, iar pentru oamenii care primeau aceste cunoștințe? Însă dacă primeau aceste cunoștințe și nu le foloseau, iar, cum deja am mai spus, nu există religii rele, toate religiile sunt bune. În orice religie, ca și în orice organizație, sunt oameni răi care slujesc în mod exact opusului, necorespunzând religiei sale, necorespunzând acelor Învățăături propovăduite în această religie. Însă, iarăși, ei sunt doar robii sistemului, sunt doar robii lui satan, ce să-i faci? Oamenii sunt oameni.

T: Da, din păcate, trăim într-o societate consumeristă, unde calea spirituală, firească pentru fiecare om, este circumscrisă, în cel mai bun caz, de limitele unei sau altei religii locale. Iar, religiile, ele doar sunt încadrate în limitele unei anumite organizații și, respectiv, popularizarea lor într-o astfel de societate, într-o societate consumeristă, vine nu prin intermediul percepției simțual-spirituale, ci prin imagini, prin dorințe din partea conștientului. Păi, din această cauză și avem de a face cu așa fenomen precum inculturația...

IM: Iată, dacă e să analizăm mai profund, ce reprezintă inculturația ? Dacă e să lăsăm totul într-o parte... Este o mișcare publicitară, nimic mai mult. Este o dezvoltare evolutivă firească a unei sau altei organizații.

▶ 01:22:33 – 01:35:57

VIDEOUL nr. 6**"Enculturația creștinismului în lume"**

Videoul despre inculturația creștinismului în lume. Aici sunt arătate icoane din diferite țări ale lumii reprezentând chipul Fecioarei Maria, Arhanghelului Gavriil, Iisus Hristos, sfinților creștini ale căror trăsături ale feței coincid cu trăsăturile fenotipice externe ale anumitor popoare. Sunt aduse exemple ale artelor plastice creștine din Africa de Sud, din Asia, din America de Nord și din alte părți ale lumii. Este menționat că în lume există peste 700 de chipuri ale Fecioarei Maria. Sunt arătate părți ale textului din Biblie în dialectul chinezesc Hakka, în limba arabă, în hindi etc.

T: Igor Mihailovici, știu din propria experiență că poate apărea o asemenea întrebare, deoarece la timpul său informația despre inculturație a fost pentru mine, sincer vorbind, un șoc. Fiindcă brusc ai descoperit în tine, că propriul tău conștient credea cu fermitate, spre exemplu, că Iisus sau Maria sunt ai tăi, asemănători poporului tău, că sunt anume așa cum i-ai văzut în icoane în copilărie. Cu alte cuvinte, credeai în aceasta și te aranja faptul, însă anume prin aceasta și te limitai. Se poate spune că din cauza lenei proprii și a mândriei nu ai mers mai departe în cunoașterea spirituală. Iată de ce toate pattern-urile venite de la conștient s-au prăbușit. Iar conștientul îndată a început să caute pe cine în lumea exterioară să învinuiască de aceasta. Însă, Slavă Domnului, datorită faptului că se lucra asupra propriei persoane și existau anumite percepții simțuale ai înțeles că inamicul se află anume în interiorul tău, că conștientul te limita; că anume el te impunea să crezi în imagini, în loc să cauți esența spirituală despre care se vorbea în Învățătura acestei religii.

Și totuși, mai rămânea o întrebare. Când pentru prima dată am aflat că sensul nu constă în imagini, m-am ciocnit de un gând standard din partea conștientului: „Cum așa? Doar este însuși Iisus! Este însuși Maria! Cum îi voi alunga de la mine în rugăciuni, doar nu este corect.”

IM: Când persoana îndeplinește o anumită practică și îi vine chipul oricărui sfânt, el vine ca imagine tridimensională, atunci nu te abate. Mulți sfinți au vorbit despre aceasta, chiar dacă în fața ta vor apărea Iisus sau Maria, alungă imaginea. Nu-i alunga pe ei, ci imaginea alung-o. De ce?

Fiindcă conștientul prezintă totul în imagini. Aceasta înseamnă că esența acestei imagini este distragerea. Înseamnă că omul nu se află în stare spirituală, ci doar în stare modificată a conștientului. Iar acea imagine tridimensională nu este altceva decât o iluzie, chiar dacă spune lucruri corecte. Însă subtextul va fi neapărat în detrimentul persoanei, nu în folosul ei. Iar când persoana se află în practică spirituală, ea îi percepe chiar pe aceeași reprezentați ai Lumii Spirituale prin simțiri, adică nu este o formă tridimensională fixă.

J: Cu alte cuvinte aici ea deja simte, nu vede.

IM: Ea simte.

J: Atenția sa nu o redirecționează...

IM: Desigur.

J: Oamenilor doar nu li se spune, spre exemplu, că Născătoarea de Dumnezeu este Duh. Ce este, cu adevărat, Născătoarea de Dumnezeu? Fiindcă, dacă se pierde semnificația de "Duh", apoi rămâne numai percepția materială, perceperea faptului că este "Mamă", că este "protecție și grijă". Și anume aici conștientul joacă un rol foarte josnic cu oamenii, deoarece el promovează activ imaginile, prin aceleași religii, ca elemente ale magiei. Adică, acolo unde oamenii ar trebui cu adevărat să se învețe a percepe și a trăi în Lumea Spirituală, în Lumea lui Dumnezeu, în simțiri profunde, se primește o cu totul altă istorie. Oamenii se blochează pe imagini și mai departe de aceste imagini, pur și simplu, nu se mișcă, deoarece conștientul persoanei, în acest moment,

încearcă să concentreze atenția persoanei asupra acestei substituiri, asupra magiei. Cu alte cuvinte, persoana, apelând la imaginile desenate de alți oameni, începe a cere în mod consumerist ceva pământesc pentru sine.

IM: Corect spui.

T: Când am început să studiez această întrebare, am văzut Cunoștințele din cartea "AllatRa" dint-un nou punct de vedere. Am înțeles că inițial, în creștinismul timpuriu, practic nu existau imagini, erau doar semne și simboluri.

IM: Corect, iată de ce în religia reînnoită, adusă de prorocul Mohamed, este clar spus despre faptul că "nu vă creați niciun fel de chipuri", și ei se îndepărtau de imagini. De ce la ei sunt interzise icoanele, chiar reprezentările lui Mohamed sunt interzise și toate celelalte? Pentru ca să nu creeze conștientul imagini. Trebuie de perceput simțul, trebuie atinsă percepția simțială. Anume aceasta îi învăța Mohamed pe ucenici: să perceapă simțul Lumea Spirituală și reprezentanții Lumii Spirituale. Și nicidecum vizual, nu prin vizualizare, nu cu ajutorul halucinațiilor. Iată în ce constă sensul.

T: Da, căci în islam nu sunt recunoscute imaginile în decorarea locurilor sfinte. Musulmanii folosesc ornamente și decorații abstracte...

IM: Absolut corect.

T: ... Pentru aceasta ei folosesc epitete, numele lui Dumnezeu sau versete din Coran, din scrierile arabe.

IM: Corect, chiar și imamii musulmanilor spun despre faptul că cei ce cred că Allah are înfățișare, fie în formă de lumină, a unui tânăr sau stareț, ei nu-L cunosc pe Allah cel Atotputernic, ei nu știu că este doar imaginația și închipuirea lor, adică iluzia lor care nu există în realitate. Iar nenorocirea acestor oameni constă în faptul că ei nu înțeleg existența fără corp, din care cauză insistent îi conferă lui Allah corp și proprietăți umane. Însă în Coran este spus: ”Nu-i nimic asemenea Lui” (se are în vedere Allah) ...

J: Da... Dumnezeu, El nu are limite pentru a-L putea imagina și a-I înțelege natura Sa în mod mental.

IM: Orice ai căuta în gândurile tale, nu vei putea găsi nimic pentru a-i descrie chipul Său măreț, deoarece El nu are chip, El este într-atât de măreț încât nu este nimic asemenea Lui...

**Orice ai căuta în gândurile tale,
nu vei putea găsi nimic pentru a-i descrie chipul
Său măreț,
deoarece El nu are chip,
El este într-atât de măreț
încât nu este nimic asemenea Lui...**

T: În principiu, acum este dată o explicație mult mai vastă despre ceea ce sunt imaginile din icoane ale Fecioarei Maria și ce semnifică Născătoarea de Dumnezeu, cu adevărat, ca Duh. Însă, atunci încă apărea întrebarea din partea conștientului: „Cum rămâne cu... chipurile Maicii Domnului care se ivesc oamenilor în toată lumea?”

IM: De ce sistemul foarte des folosește imagini? Cu privire la faptul că, practic, oamenii din întreaga lume care sunt religioși orientați, și chiar cei ce nu sunt orientați religioși, deseori au vedenii ale reprezentanților Lumii Spirituale. Adică, în imagini familiare. Foarte des ei o văd pe Fecioara Maria, ca ajutătoare grabnică, însă iarăși, în majoritatea cazurilor anume că avem de-a face cu crearea antipodului Mariei. Altfel spus, conștientul folosește imaginea familiară pentru a-i ancora pe oameni în ceea ce e material. Și iată, observați, persoana aflându-se în stare bolnăvicioasă se roagă, respectiv îi apare chipul Mariei, și el se vindecă. Ce se va întâmpla cu acest om? I se va întări credința... credința în conștient, iar în interior îndoiala. Și, respectiv, omul nu continuă singur să se dezvolte spiritual, el se blochează anume în acel moment că el a fost ales, că este alesul, la el au venit, pe el l-au salvat. Oare, lecuindu-se de boală, omul s-a salvat?! Întrebare simplă. Oare el ... deja nu va muri? Oare a devenit nemuritor? Este un truc din partea conștientului. Ce va lua naștere în el? Va lua naștere credința – da, înțelegerea – da, dar și frica. Frica care nu-i va permite să treacă în Lumea Spirituală.

Ce a cerut el? Bunuri materiale, soluționarea oarecărei situații conflictuale, îmbunătățirea vieții. Ce a primit el ca rezultat? O astfel de posibilitate. Însă ce are loc acum? Frica de

a pierde. Care e impedimentul? Frica. Are posibilitate? Are. Însă frica față de necunoscut, frica care pornește de unde? De la conștient, de la cel care în fața icoanei a cerut ajutor. Și prin aceasta el îl blochează.

J: Atitudine consumeristă față de Lumea Spirituală. Cu alte cuvinte, el va cere din nou, dacă...

IM: Neapărat, el mereu va cere. El nu va face singur. Pentru ce să crezi ceva singur, dacă poți cere și primi? Așa e mai simplu.

Însă se întâmplă și astfel: omul, realmente, simte intervenția... Persoana care trebuie să facă ceva în viață, ceva pozitiv, sau care este în pragul unei alegeri, ea simte prezența. Și ea înțelege că este influența Mariei, anume a ei. Însă persoana nu vede imagine tridimensională. Este percepție simțuală. Acesta este sensul: percepția simțuală, și deja când apare magia. Iar magia întotdeauna este de la sistem. Ea nu vine de la Lumea Spirituală. Lumea Spirituală nu are nevoie de magie. Pentru ce i-ar trebui să intervină în această lume?

Există intervenție directă, sunt cazuri rare exclusive dar, de cele mai dese ori, acesta este, să-i spunem, un credit de încredere. Este manifestarea acelei forțe, care vine în ajutor oamenilor anume pentru dezvoltarea spirituală ca Personalitate, când poți s-o simți chiar la nivel fizic. Este spre ajutorul oamenilor. Însă mulți oameni folosesc aceste forțe pentru a dezvolta în sine abilități metafizice. Și iarăși, ei întorc totul în detrimentul lor. De ce ei întorc totul în detriment? Dictatul conștientului. Oare el, ca Personalitate, nu simte și nu înțele-

ge că aceste boabe de rouă dătătoare de viață trebuie păstrate și folosite pentru calea prin pustiu?

T: ...Cu alte cuvinte să le înmulțească.

IM: Corect. Altfel spus, ele trebuie nu numai păstrate, ci cu ajutorul lor și de parcurs această cale. Conștientul, însă, îndată distrage și spune: „Hai mai bine investește-le aici”, - omul a investit și a văzut efectul. – ”Vezi, îți reușește! Iată ai dobândit ceva în tridimensionalitate.” Dar ce poți dobândi aici din ceea ce va rămâne cu tine? Nimic. Totul este o iluzie, totul este temporar. Încă o imagine în conștientul tău. Așa lucrează conștientul.

T: Adică, te impune, după cum ați mai spus, să revii din nou și din nou la Sursă...

IM: ...s-o dorești, să dorești această Sursă. Și omul tinde spre această Sursă, nedevenind însuși sursă, ci doar tinzând către ea, pentru ca iarăși să ia și să folosească în tridimensional.

J: Vine după puteri suplimentare.

IM: Absolut corect, acumularea forțelor, nimic mai mult. Această se dă în cazuri extreme, când este necesar pentru ajutorul oamenilor, dar nu mai mult decât atât. De ce aceste instrumente sunt folosite rareori și, cu adevărat, sunt date rar? Deoarece oamenii deseori folosesc aceasta, în primul rând, în tridimensional, dar nu pentru creșterea spirituală. Uneori aceasta se folosește, efectiv, drept confirmare sau ca „sigiliu”, după cum mai era numită. Adică, „sigiliul puterii” este ceea ce se manifestă...

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

▶ 01:35:58 – 02:18:42

T: Igor Mihailovici, ați vorbit anume despre manifestările Maicii Domnului, ale îngerilor etc. Oamenii se întrebă: ”Prin ce se deosebește vederea spirituală de plăsmuirea imaginației lor? Ce este vederea spirituală?”

IM: Vederea spirituală este anume vederea realității. Și iată acum, încercând să explic aceasta, aș putea ușor să induc oamenii în eroare. Deoarece conștientul (imaginația, halucinația conștientului) mereu conturează în forme obișnuite: în acele în care ne putem imagina, în acele pe care le vedem. Aruncă o privire în conștient, acesta îți va arăta multe. Dar cum poți vedea manifestarea Sfântului Duh, a îngerului sau altceva? Numai prin ochii lăuntrici. Însă ei nu-ți vor arăta o imagine tridimensională.

T: Da... numai prin ochii lăuntrici... Este interesant faptul că oamenii care, cu adevărat, în practică, merg pe calea spirituală se înțeleg unul pe celălalt indiferent de apartenența la o religie sau alta, pentru că Adevărul este unul pentru toți. Și înțelegi aceasta citind scrisori din diferite colțuri ale lumii, comunicând cu oameni care au crescut în mediul diferitor culturi sau tradiții religioase.

Spre exemplu, cum este spus atât în creștinism cât și în sufism despre cunoașterea Dragostei lui Dumnezeu? În tratatele sufiste practicienii descriu ce înseamnă să-L cunoști pe Dumnezeu: aceasta înseamnă să trăiești contemplându-L pe Dumnezeu cu inima. Iar prin ”contemplare” sufiștii anume că subînțeleg ”vederea spirituală”. Ei subliniază că unii

oameni se înșeală considerând că vederea spirituală și contemplarea este o oarecare *imagine* a lui Dumnezeu pe care o plăsmuiește și o prezintă conștientul lor în virtutea unor închipuiri ale lui, a memoriei sau a minții.

IM: Cum altfel, aceasta e doar o programă a șabloanelor conștientului...

T: Iar adevărata contemplare este deja un rezultat al râvnii în Dragostea sinceră și înălțătoare. Dragostea care te ridică ca Personalitate la o astfel de înălțime, unde însăși viața lăuntrică devine unica aspirație către Cel Iubit, către Dumnezeu, către Lumea Spirituală... numai pentru El. Și este iată această conștientizare lăuntrică că în afară de El nimic mai mult nu există.

J: Da, pentru că înțelegi că **lucrul asupra ta se manifestă, mai întâi de toate, prin sinceritate și onestitate.** Și toată aceasta are loc prin auto-constrângere. Altfel spus, nu cuiva îi trebuie, ci, în primul rând, tu ai nevoie de aceasta. Aici deja intervine această necesitate lăuntrică de a trăi cu ceea ce e Dumnezeiesc, de a trăi cu Lumea Spirituală. Și tu deja ești însetat de acest contact lăuntric; de adâncirea în această nemărginită bucurie a Dragostei; de această viață în simțiri profunde deoarece îți oferă ceea ce e adevărat, îți dăruiește Viața, te reînvie prin Dragoste. Simți cum ea te umple, simți bucuria acelei lumi care nu este temporară, cum ea se revarsă peste margini, cât este de multă; cum ea, prin mulțumire și Dragoste, se manifestă în nemărginirea sa.

Tu înțelegi că aceasta este atât de simplu! Și de la asta tu simți așa o gratitudine, te afli în așa o stare de har... este foarte greu de a o reda prin cuvinte. Efectiv, te unești cu această sursă de Dragoste Dumnezeiască și devii parte componentă a ei. Și râvnești să emani neconținut această Dragoste și să te afli în ea. Deoarece în astfel de momente înțelegi că... Duhul e în libertate!

IM: Da... Pentru a te alătura Lumii Spirituale trebuie să te afli de partea Lumii Spirituale și însuși să devii Duh, atunci și te vei alătura. Adică Duhul se poate contopi cu Duh, materia cu materie. Focul cu foc, apa cu apă. Însă focul cu apa nu se pot amesteca.

T: Igor Mihailovici, într-o scrisoare de la o persoană care practică sufismul avem așa o întrebare. În aceleași tratate sufiste există o astfel de descriere care spune că atunci când persoana exercită “mujahat”, adică jihad-ul lăuntric împotriva propriilor pasiuni josnice, atunci i se deschide “mushahadah”, adică această contemplare beatifică a Dragostei nesfârșite, această încântare îndelungată de măreția și atotputernicia lui Dumnezeu... Și întrebarea este: „Când omului i se deschide vederea spirituală, se șterg oare diferențele dintre această lume pământească și Lumea Spirituală?”

IM: În realitate, atunci când omului i se deschide “mushahadah”, diferențele nu se șterg în niciun caz. Pur și simplu, se capătă o percepție nouă, diferită de cea cu care s-a obișnuit omul ca Personalitate (cu acea percepție care îi este impusă de către conștient). Persoana dobândește una nouă.

Ea nu poate fi asociată cu nimic în această lume și chiar este dificil s-o descrii. Spre exemplu, cum să descrii Dragostea Dumnezeiască? Încercăm s-o descriem prin cuvinte pământești, deseori vorbim despre aceasta, însă oricum este o denaturare, oricum este împământenirea acelei fericiri. Iată, noi spunem – fericire. Dar ce este fericirea în percepția umană? Este un fenomen efemer, momentan, care trece foarte repede. Acolo, însă ea este nesfârșită. Noi spunem: fericire nemărginită și comparăm oceanul nemărginit cu picătura în palma ta. Și iată anume această picătură în palmă noi și o numim fericire nemărginită în această lume. În realitate este un ocean, este fără limite, nu are nici început, nici sfârșit. Și este dificil să redai aceasta.

T: Aceasta înseamnă că diferențele dintre lumea pământească și Lumea Spirituală nu se șterg, ci ...

IM: ... diferențele nu se șterg ele, dimpotrivă, devin evidente. La ce mă refer eu? Transmiterea cunoștințelor și a experienței într-o asemenea manieră este atractivă doar filozofic. Aceasta sună bine, despre asta se vorbește și se scrie. Or, pentru conștient este acceptabil faptul că se șterg limitele și pentru el faptul este atrăgător. Anume pentru conștient este atrăgător faptul că „limitele se șterg și această lume treptat trece în cealaltă, și acea lume este parte din aceasta”, ca yin și yang.

Evident că Duhul este prezent în această lume, și tot ce este viu de aceea și e viu pentru că este Duh, exclude Duhul și va dispărea totul. Aceasta înseamnă că o parte a Lumii Spirituale este aici, însă ea e prezentă doar ca mișcare, nimic mai

mult. Iar mai departe totul deja decurge așa cum decurge, însă are loc după voia Regelui care conduce aceasta. Și îi este dată această putere nu pentru că s-a răsculat, sau pentru că este puternic, sau egal lui Dumnezeu și a cucerit lumea – nu, în niciun caz. Noi deja am vorbit foarte mult despre aceasta, nu vom repeta. Sensul constă în faptul că sistemului îi este convenabil ca conștientul oamenilor să perceapă astfel, aceasta îi alimentează mândria. De facto, însă totul se schimbă drastic, anume că și dispar imaginile, și este perceperea deșertăciunii acestei lumi.

Iată de ce de multe ori am vorbit și voi mai repeta despre faptul că, Personalitatea nu percepe lumea tridimensională. Personalitatea începe a percepe această lume din dimensiunile net superioare. Iar din dimensiunile net superioare, chiar dacă ne exprimăm în limbajul fizicii, această lume se transformă în nimic. Este ridicolă, este cu adevărat ridicolă. Dacă ar exista o astfel de oglindă ce ar putea reflecta pentru conștient felul în care Personalitatea vede și percepe această lume, cred că ar fi cel mai tare spectacol care ar fi putut fi în această lume. De ce? Deoarece ceea ce noi considerăm că este viață, se dovedește a fi un vid, care doar se mișcă schimbând iluziile.

Din această cauză astfel de interpretări induc puțin oamenii în eroare și, din păcate, intensifică influența conștientului asupra Personalității. Iar oamenilor, care se adâncesc în anumite reflecții referitoare la astfel de interpretări, le este mai dificil să se elibereze. Deoarece Personalitatea primește de la conștient informația despre faptul că „trebuie să se șteargă limitele și totul să devină un întreg”. Iată de aceea

Personalitatea și caută, mai apoi, calea într-acolo unde totul e un întreg... Iar diferențe sunt. **Ceea ce e Viu nu poate fi mort și, cu atât mai mult, ceea ce e mort nu poate fi Viu.**

J: Da, într-adevăr, este o informație foarte utilă pentru practician. Este un exemplu des întâlnit, și eu însumi m-am ciocnit de aceasta la început de cale, că atunci când persoana abia începe a practica, primul impediment este frica din partea conștientului, adică frica de a ieși în afara limitelor obișnuitului. Când, spre exemplu, persoana pentru prima dată în viață a avut o practică de succes și a venit în contact... iată prima experiență de contact cu spiritualul... acest prim contact cu necunoscutul, el ca și cum cauzează și atacul din partea conștientului. Cu alte cuvinte, conștientul îi impune frică. În primul rând, frica că persoana își poate pierde autoidentificarea de sine. A sa oare autoidentificare? Iată în ce constă întrebarea. În fond, propriul „Eu” îl poate pierde doar conștientul.

T: Conștientul se teme de ceea ce e nou, în special când vine acest moment despre care ai vorbit, momentul contactului cu spiritualul, cu ceea ce, pentru conștient, este în afara limitelor pentru că este necunoscut pentru acesta și calea într-acolo îi este închisă; conștientul nu știe, nu înțelege. Cum a spus Igor Mihailovici, în acest moment, pur și simplu, are loc „ieșirea Personalității în afara acelor limite în cadrul cărora poate funcționa conștientul”.

J: Da, și dacă persoana nu s-a lăsat înșelată de prima teamă, atunci apare a doua teamă din partea conștientului, cum ar fi: „ție niciodată nu-ți va mai reuși așa ceva”.

T: Da, dar mai întâi conștientul îți spune, că: „Iată, memorează aceste senzații pe care le-ai avut acum, sau pe care le-ai avut în trecut și neapărat repetă-le data viitoare”.

J: Desigur, fiindcă el știe că data viitoare persoanei nu-i va reuși exact la fel. De ce? Pentru că, începând să îndeplinești practica spirituală, data viitoare, în loc să faci aceasta, îți vei încorda conștientul să-ți amintești cum totuși a fost data trecută...

T: Iar conștientul, plus la toate, va mai și înfrumuseța acest „trecut eroic”. Și atenția ta devine captivă... În loc de practică e un film despre Superman proiectat de conștient, unde regizorul este mândria ta. Și în genere, ce îți poate arăta conștientul? Îți arată iluzii ordinare, imagini, tot ce e aparent... Pentru că aceasta este tot de ce e în stare.

IM: Ați menționat foarte exact că conștientul creează o iluzie și încearcă să lege Personalitatea de această iluzie. Însă observați, nu de practică, și nici de experiența anterioară, ci de acea iluzie creată de conștient în baza experienței anterioare. Respectiv, persoana îndeplinind practica spirituală (indiferent de e rugăciune, meditație etc.), ea capătă experiență simțuală, adevărata experiență, experiența de percepere a Lumii Spirituale. În el se manifestă ceea ce este imposibil de exprimat prin cuvinte. Și anume aici conștientul Primar, dat fiind faptul că are o vădită legătură cu Personalitatea, el primește ecouri, izbucniri. Acesta nu primește acea informație pe care a perceput-o Personalitatea.

Conștientul Primar primește doar ecouri. Nu flacăra focului, ci, să zicem, sclipiri îndepărtate și căldură ușoară. Însă, în baza acestora, el își creează iluzia. Și după ce persoana a ieșit din practica spirituală sau din rugăciune, peste ceva timp el o impune să analizeze: „*Ce ai sesizat? Ce ai perceput?*” Și deja își impune propria variantă... în interpretarea sistemului. Aceasta nicidecum nu e acea experiență... **Personalitatea capătă adevărata experiență, iar conștientul creează iluzia în baza acestei experiențe.** Ulterior, el începe a-i povesti Personalității că „*tu trebuie să simți aceasta, aceasta și aceasta*”, cu alte cuvinte o aduce în lumea materială. Conștientul impune persoana să simtă manifestările fizice pe care el le simțea în timpul practicii.

Însă, iarăși, ce avea loc în timpul practicii? Când Personalitatea contacta cu ceea ce este necunoscut pentru conștient, căpătând experiență spirituală, bineînțeles, că aveau loc alte procese, manifestări mai puternice ale altor tipuri de energii. Este fizică elementară. În corpul fizic, la fel, sunt ecouri ale acestor manifestări. Și conștientul, subliniez din nou, conștientul Primar le poate percepe. Ulterior, predispune Personalitatea, spunând: „*Nu îți va reuși nimic. Ai ajuns acolo întâmplător. Iar pentru a ajunge acolo și a te statornici trebuie mai întâi să generezi în tine aceste senzații în corpul fizic. Trebuie să te afli în stare modificată a conștientului...*” Și respectiv, începe să povestească ceea ce a perceput, însă, ca de obicei, cu substituiri. Și persoana încearcă să facă ceva, însă deja face cu ajutorul conștientului și nu-i reușește.

Ulterior, conștientul începe a-i spune: „Oare a fost acea experiență sau a fost doar o iluzie? Sau poate a fost auto-sugestie, auto-hipnoză? Poate a fost halucinație, poate a fost doar o coincidență faptul că ai simțit aceasta. În fond, după cum vezi, aceasta nu există. Iar faptul că despre aceasta vorbesc alți oameni, ei cad în înșelăciune, în iluzie. Este un fel de fanatism care vorbește în ei până la unele tulburări psihice, faptul că ei văd ceea ce nu există. Și iată, dacă vei practica și te vei ocupa cu aceasta și cu tine se va întâmpla o nenorocire. De aceea, mai bine nu face asta. De ce? Doar ai încercat și nu ai reușit. Rezultă că aceasta nu există.”

Iată cum des și dens conștientul îndepărtează oamenii de la calea adevărată, înlocuind-o cu anumite, să zicem, elementare reprezentări teatrale în tridimensionalitate; impunând persoana să exercite ceva fizic, să îndeplinească anumite practici, să se așeze corect, să se scoale corect. Dar ce importanță are în ce poziție se află corpul tău?! Ce importanță are ce faci în tridimensionalitate?! Cânti la o tamburină, aranjezi pietre sau efectuezi un alt ritual – acesta este doar un ritual, este doar ceea ce îți impune sistemul.

Dumnezeu, El este alături. El este, într-adevăr, mai aproape decât artera ta carotidă. El este foarte aproape și este foarte ușor să vii la El. Însă în cale îți stă ceva mai mult decât munții. În cale îți stă conștientul, iar conștientul este parte a sistemului. Cu alte cuvinte, în calea spre Viu stă ceea ce e mort. Și aceasta trebuie de reținut.

Și în niciun caz să nu te concentrezi la ceea ce îți povestește conștientul. E nevoie de râvnă spirituală, experiență spirituală. Trebuie să învățăm..., pur și simplu, să Trăim. Iar Viața

e minunată. Și indiferent ce ar spune conștientul, indiferent cât de mult te-ar convinge că „nimic nu-ți reușește, și tu nu poți nimic ”, pe tine asta nu te privește. Tot ce spune este despre sine. Conștientului într-adevăr nu-i va reuși. Și el într-adevăr nu știe nimic despre Lumea Spirituală. Doar ecouri despre care vorbesc oamenii care au perceput ceva și din asta el își face propriile imagini iluzorii. De aceea, principalul e să-ți continui calea și să nu renunți. Și să nu-i ascuți pe cei care te ghidează greșit... mă refer la conștientul tău. Pentru că conștientul tău nu este al tău, ci este parte a sistemului, fapt care nu trebuie uitat. Atunci totul va fi bine, atunci totul îți va reuși.

J: Da... iar când trăiești prin percepție simțuală, atunci tu, pur și simplu, Trăiești. Și în aceasta e o diferență enormă, deoarece este ca și cum ai respira aer. Și, pur și simplu, știi în interior... cum este... să respiri... și atât. Conștientul nu oferă libertate Personalității. Trebuie, pur și simplu, să știi că dacă ți-a reușit o dată, atunci a doua oară nu visa, nu-i învinui pe toți cei te înconjoară de faptul că nu ți-a reușit pentru că este doar un șiretlic, este o „salutare” din partea conștientului când el caută inamicul în exterior. Trebuie, pur și simplu, să înțelegem că conștientul poate crea astfel de obstacole, fiindcă nu-i este convenabil ca tu să te eliberezi spiritual. Și atunci când înțelegi că acesta este doar lucrul conștientului, că el este acel care acționează astfel, nu te mai lupti cu el, ci continui să te deschizi în libertate. Cu alte cuvinte, înțelegi că totul devine foarte ușor, că nu ai atașament față de trecut, nu ai atașament față de viitor. Înțelegi faptul că, **în practica spirituală este constantul**

„**acum**”, deoarece aceasta este adevărata Viață. Iar **în Viața adevărată fiecare moment este unic.**

T: Este absolut corect.

J: Atunci tu, pur și simplu, trăiești cu lăuntricul, tu ești plin în interior. Tu vezi această diferență nu atunci când privești cu ochii pământești la persoană, ci când privești cu văzul spiritual lăuntric. Devine foarte ușor să diferențiezi Adevărul de Minciună, pentru că indiferent ce ar spune cineva, tu deja simți ce se întâmplă ca atare... Persoana devine pentru tine ca o carte deschisă: sunt vizibile toate gândurile ce vin de la conștient, persoana este văzută în toată esența sa spirituală deoarece tu simți, iar simțirile nu pot fi mințite. Tu simți cine e gol în interior și nu are experiența spirituală despre care vorbește conștientul său. La fel îi simți pe acei, care ca și tine se află în stare de practică permanentă, pe acei care trăiesc cu Lumea Spirituală, care sunt plini de această scumpă Dragoste Dumnezeiască. Tu vezi esența lui spirituală pentru că o simți din interior, și înțelegi faptul că în spatele acesteia este ceva mai mult, ceea ce vă unește. Și această experiență nu se aseamănă cu cea care era în viața obișnuită când alimentai conștientul cu atenție. Fiindcă, în tridimensionalitate *tu alimentai imaginile... tu alimentai propriul conștient.* Iar când ai început să trăiești cu Lumea Spirituală, atunci toată atenția ta... este îndreptată prin simțirile profunde către Dumnezeu. Atenția ta este orientată spre ceea ce e drag, spre Sursă. **Tu, pur și simplu, Trăiești în Duh.** Fiecare alege cum să trăiască, fiecare alege singur.

IM: Ai menționat foarte bine. Văzul spiritual se deosebește substanțial de cel pământesc. Văzul spiritual oferă înțelegerea Adevărului, vezi ceea ce este într-adevăr. Iar văzul pământesc este doar ceea ce conștientul vrea să-ți impună sau să-ți arate ție ca Personalitate. Altfel spus, creează o nouă iluzie, acea în care tu trebuie să crezi, acea care trebuie să te distragă de la adevărata ta menire, de la ceea ce tu ești aici. În aceasta este o mare diferență.

La fel, despre minciună... Minciuna este element al sistemului. În Lumea Spirituală nu există și nici nu poate fi minciună. În Lumea Spirituală este doar Adevăr. Iată de ce văzul spiritual, subliniez din nou, acesta întotdeauna arată ceea ce există realmente. Un moment important este faptul că oamenii aspiră la magie din cauza că, în realitate, Personalitatea tinde spre dezvoltare spirituală...

T: Prin urmare Personalitatea simte această necesitate de dezvoltare spirituală, dezvoltare a ceva ce e în afara limitelor, iar conștientul, pur și simplu, substituie această necesitate cu magia?

IM: Da. Aici este sens. El anume constă în faptul că Personalitatea caută să afle Adevărul. Personalitatea tinde spre libertate, spre adevărata libertate. Personalitatea nu are și nici nu poate avea inamici, se are în vedere în Lumea Spirituală. Din perspectiva înțelegerii Lumii Spirituale, Personalitatea este absolut liberă. Ea caută această libertate, ea aspiră spre ea. Iar conștientul, după cum am mai menționat, face tot posibilul pentru ca Personalitatea să nu se dezvolte ca ființă

Spirituală. Altfel spus, pentru a-și păstra puterea, puterea sa iluzorie asupra Personalității.

Corect... absolut corect ai spus. Din fericire, aș vrea să menționez că foarte mulți oameni au început să înțeleagă aceasta. Și, într-adevăr, la ora actuală, poți vorbi cu mulți tăcând. Anticipând, voi spune că, an de an, astfel de oameni vor fi tot mai mulți și mai mulți. Și este plăcut... este cu adevărat plăcut.

Sensul rezidă în faptul că limbajul practicienilor sau al oamenilor ce merg pe calea spirituală, care cu adevărat tind spre Dumnezeu indiferent de religie, confesiune, sau orice altceva, este unul, și oamenii se simt unii pe alții. Dumnezeu cu adevărat este unul, Lumea Spirituală este una și oamenii nu au absolut nimic de împărțit. Conștientul divizează. El creează învrăjbire, impune iluzii doar pentru putere, pentru dorința de dominare asupra Personalității. Însă, când oamenii înțeleg ce este cu adevărat Lumea Spirituală, ei devin o singură familie, indiferent de naționalitate, de viziuni religioase, a fost omul ateist sau oricine ar fi fost până în momentul când a putut simți că Lumea Spirituală există. Odată ce persoana a simțit, a perceput și a înțeles aceasta, ea devine parte a familiei spirituale; a adevăratei, realei, inseparabilei familii unde viața e Veșnică, ea nu se sfârșește și, bineînțeles că, ea nu este în tridimensionalitate, ea nu e pământească.

Tot ce-i pământesc e finit, orice ar exista aici, este temporar. Chiar aceleași iluzii impuse de conștient, ele sunt temporare. De aici și rezultă așa situații că oamenii slujesc cu

credință și fidelitate toată viața unei religii, însă până în cea din urmă zi se îndoiesc: „Oare este Dumnezeu?” De ce? Deoarece ei au slujit... au slujit conștientului. Și iată aici este așa un moment: cui au slujit ei cu conștientul lor? Cu siguranță nu lui Dumnezeu și nici Lumii Spirituale. Ei au slujit doar sistemului: în folosul anumitei organizații, în favoarea propriilor dorințe sau ceva de acest gen; dar cel mai des, în folosul dorințelor străine impuse lor de către conștientul străin, nici măcar de al lor. Iar când oamenii ajung să cunoască în practică, în realitate, când ei dobândesc Cunoștințe, atunci nu mai au nevoie de cuvinte. Ei înțeleg aceasta, ei știu. Ei știu cine sunt, ei știu unde merg și pentru ce. Aceasta este valoarea supremă. Pentru aceasta oamenii vin aici, pentru a se naște... a se naște Vii.

J: Da...

T: Igor Mihailovici, am fost profund marcată de ceea ce tocmai ați spus, în special ceea ce ați menționat despre familia unită în sensul spiritual. Însă conștientul răsuțește cu banalitate totul și impune anume idei pământești despre propria familie. El îndată fragmentează și divizează... Îți arată anumiți oameni, imagini... Altfel spus, îți arată rudele de carne și sânge. Și mai mult de atât, primul lucru care vine în minte, sunt anume relațiile emoționale cu acești oameni, mai concret relațiile cu conștientul lor.

Cel mai interesant este că anterior, aflându-te cu acești oameni mai mult în relații cotidiene, nu-ți venea niciun gând măcar, ce sunt, de fapt, acești oameni... că în acești oameni,

la fel ca și în tine, este parte a Sfântului Duh, că sunt Personalități, Personalități în sensul nematerial al acestui cuvânt.

Și de ce gândeai așa anterior? Pentru că, pur și simplu, gândeai, ci nu simțeai, pentru că însuși erai și trăiai prin conștient. Iar, conștientul, bineînțeles, în toate și întotdeauna are la bază propriul egoism. Și iată, dacă e să privim cu onestitate la relațiile cu apropiații, ce se întâmplă în acele momente când trăiești sub dictatul propriului conștient? Conștientul tău permanent subestimează importanța altora în comparație cu tine. La el totul e în gânduri tainice și conștientul se teme să le expună. El se teme de puritatea relațiilor, de sinceritate, de simplitate. De ce? Deoarece conștientul râvnește la putere, el este preocupat de coroana sa: cine și ce a spus rău despre tine, sau invers, cine te-a lăudat. Iată în acest context și îți se perindă viața, mai exact, decurge viața conștientului tău. Însă, când realizezi că tu, de fapt, ești Personalitate, atunci în altă persoană, în primul rând, vei vedea potențialul ei spiritual, vei vedea Personalitate spirituală. Și, cel mai important, e că tu o simți indiferent de faptul ce îți spune conștientul tău.

IM: Este adevărat. Cum percepe conștientul nostru ce este „familia”, cine sunt „rudele și apropiații”? Iarăși, sunt mama, tata, copiii, bunicii, buneii, frații, surorile, și, într-un fel, toată familia. În realitate, când oamenii dobândesc experiență spirituală, ei înțeleg că toți sunt una, indiferent de culoarea pielii, indiferent de locul de trai. Este una, un tot întreg, este omenirea. Fiecare are suflet. Și nu este corect să-i faci rău cuiva, fiindcă e ca și cum i-ai face rău celui mai apropiat om. Este incorect să urăști pe cineva, chiar

dacă omul e rău și ți-a făcut ceva rău, trebuie să înțelegem că este conștientul său. Eu nu spun despre faptul că dacă ai fost lovit pe obrazul stâng întoarce-l pe cel drept. Când în fața ta este sistemul trebuie să-l faci să înțeleagă, altfel nu va conștientiza. Dar vreau să subliniez că Personalitatea, ca potențială Ființă Spirituală, este la toți totuna, ea aparține mai mult Lumii Spirituale. Și doar atunci când cedează, pierde propriul Armagedon și devine parte a sistemului, atunci ea, pur și simplu, moare... Da, lent... Subpersonalitatea e problemă, chinurile de după moarte de asemenea sunt grele. Însă întrebarea nu constă în aceasta... Oricum este vremelnic, oricum ea va înceta să existe.

Însă, până când omul este viu, are șansă, are posibilitatea de a se alătura Lumii Nemărginite, Lumii Spirituale și a deveni parte a familiei enorme. Și, iată aici, este important de înțeles că orice rău înmulțit de om prin conștient, acesta cu adevărat stă între Personalitate și Lumea Spirituală și te îndepărtează de oamenii cei mai dragi ție. Și, după cum am mai spus, cel mai apropiat este orice om. În special, aceasta o simt și o înțeleg oamenii care, în mod practic, ajung să perceapă Lumea Spirituală. Ei înțeleg totul.

Bineînțeles, este și aspectul negativ, vorbind în limbaj pământesc. De ce? Pentru că, cum s-a mai zis, se simte și minciuna din partea conștientului. Când persoana vine, să spunem în limbaj religios, „cu diavolul în sân” și vorbește din numele diavolului, evident, nu este plăcut. Ți este milă de Personalitatea lui, îți este milă de... momentul pierdut de dobândire a cunoașterii spirituale. Însă, în același timp, când persoana permite ca ei, ca Personalitate, să-i dicteze

conștientul și prin ea se realizează răul, aceasta este neplăcut. În schimb, omul știe Adevărul. În schimb, el știe cu cine vorbește: comunică cu Duhul sau comunică cu diavolul. Este, de asemenea, un lucru important.

J: Da, și acesta este unul din acele efecte adverse ale dezvoltării spirituale: când tu simți omul înainte ca acesta să înceapă a vorbi, când simți din partea cui va începe a vorbi și ce dorește cu adevărat. Și deja cunoști scopul final al vizitei sale. Pentru că aceasta nu este ceva extrasenzorial când oamenii prind fragmente ale gândurilor. Nu, aici totul este mult mai serios. Tu ai o înțelegere completă și cuprinzătoare. Tu ai o percepție completă și cuprinzătoare. Și îți sunt clare relațiile de cauză-efect, altfel spus, tu vezi mai profund, tu știi din partea cui vorbește omul: din partea Duhului sau a sistemului. Și știi ce anume vrea sistemul. Tu, pur și simplu, știi...

**Ce e Viu nu poate fi mort,
și, cu atât mai mult, ce e mort nu poate fi Viu.**

IM: Dacă e să privim adevărul în față, atunci conștientul manipulează persoana. El concomitent și ajută: noi comunicăm și ne percepem unul pe celălalt cu ajutorul lui. Însă el, camuflându-se prin posibilitățile sale intermediatoare, diplomatice dintre Personalitate și tridimensionalitate, manipulează cu persoana.

Personalitatea nu este cu totul materială. Dacă conștientul este material, apoi Personalitatea este nematerială. Pentru înțelegerea acestui proces voi explica simplu cum acesta are loc. Conștientul este un intermediar, el are legătură directă cu Personalitatea. Iată de ce noi și percepem, de ce noi vedem, sesizăm etc. În acest proces Personalitatea primește acea informație despre tridimensionalitate pe care i-o oferă conștientul în acea formă în care noi ne-am obișnuit s-o vedem. Însă, când persoana descoperă posibilitatea de vedere lăuntrică, atunci tridimensionalitatea apare cu totul diferit, și noțiunea de imagine cu două picioare sau ceva de acest gen, aceasta nu corespunde întocmai realității.

T: Cu alte cuvinte, se pierde valoarea materiei înseși?

IM: Da. O persoană a exprimat bine această manifestare. El a fost întrebat: „Cum vezi altă persoană?” Și el a răspuns: „Ați văzut vreodată rotația unui electron, anume norul de electroni? Ceva de felul dat, numai că e mai multă murdărie”.

T: Iată, aceasta la fel e o întrebare frecvent întâlnită: „Ce înseamnă vedere diferită a altei persoane?” Anume atunci când persoana nimic mai mult decât tridimensionalitate n-a

văzut și nu are această experiență practică de percepere prin simțire, atunci ce îi va arăta conștiientul în altă persoană? Doar corpul, altfel spus, în limbajul fizicii, o imagine tridimensională, fiindcă astfel este sintonizată percepția conștiientului său.

IM: Da, așa este. Persoana vede în altă persoană tridimensionalitatea: simplu mânuțe, piciorușe și restul. Însă, dacă vom privi din perspectiva percepției prin simțire, cu adevărat din perspectiva percepției spirituale la tridimensionalitate, ce vom vedea chiar dacă privim o altă persoană? Noi vedem un obiect - o pată neclară. Ea se aseamănă cu... rotația aceluiși electron în jurul nucleului unui atom. Pur și simplu un nor neclar, și sunt vizibile toate componentele lui. Însă noi nu vedem un obiect tridimensional atunci când percepem prin simțire. Și aici, desigur, ne vine în ajutor conștiientul. Adică prin conștient noi vedem obiectul. Și rezultă că atunci când persoana este destul de dezvoltată spiritual, este liberă, ea simte una, dar vede cu totul altceva. Persoana foarte bine înțelege că vede obiectul cu ochii pământești. Însă ea vede același obiect și cu ochii spirituali. Ea vede dacă persoana este sau nu împlinită spiritual. Dacă este pustie sau plină în interior. Și iarăși, în ce stare se află Personalitatea sa: în stare de sclav sau a obținut un grad de libertate.

Și de ce mulți participanți vă scriu scrisori (le-am citit înainte de emisiune), ei pun întrebări de tipul: „De ce acei pe care îi considerau spirituali, ei îi simt că sunt pustii în interior?” Anume în aceasta și constă sensul, că oamenii care personal se dezvoltă, ei încep a simți. Iar percepția prin sim-

țire este vedere prin simțire. Cu alte cuvinte, ei simt că persoana spune lucruri corecte, iar în interior este goală. Dar în felul acesta, iarăși, și conștientul se poate juca cu oamenii. Persoana intră în templu și în loc să se roage Domnului, ea începe a se întrece cu El în mărimea lopățelelor, ca în nisip, și a înainta pretenții lui Dumnezeu. De ce? Deoarece persoana este pustie în interior.

Conștientul nu-i permite să înțeleagă, nu-l lasă să perceapă nimic dumnezeiesc. Iar persoana vrea... conștientul îi povestește persoanei că tu trebuie să simți manifestarea Lumii Spirituale la nivel fizic. Trebuie neapărat ceva să se întâmple chiar acum, atunci tu vei crede. Însă de câte ori oamenii prin aceasta au trecut, pe parcursul istoriei omenirii, când realmente aveau loc fenomene cu manifestări metafizice și alte lucruri de felul dat. Și ce făceau oamenii?! Cum percepea aceasta conștientul lor? El începea să inventeze, să explice prin fenomene naturale, prin anumite întrebări metafizice, prin magie; începea să învinuiască că în această persoană este demon. Ce va spune conștientul în primul rând? „El are demon în sine, ci nu Duh Dumnezeiesc”. De ce? Fiindcă este mult mai ușor să învinuiești și să respingi pentru ca Personalitatea să nu obțină libertate. Dacă Personalitatea vede exemple ea înțelege că și ea poate. Iar pentru conștient faptul este catastrofal de înfricoșător. Iată din care cauză el începe a învinui, a spune: „Haide lasă, acolo dimpotrivă sunt demoni... magie”.

J: Pentru că sistemului nu-i este convenabil ca persoana să se elibereze spiritual.

IM: Bineînțeles, pentru că, în acest caz, sistemul începe a lucra pentru ea.

J: Da, și atunci sistemul în loc să primească...

IM: ...să primească, el cheltuiește. Iată în aceasta și constă fenomenul: nimeni nu vrea să piardă. Este o afacere rea pentru sistem.

T: Am vrut încă să împărtășesc așa un moment din propria experiență, deoarece înțeleg că poate apărea și așa întrebare din partea conștientului la oamenii care merg pe calea spirituală. În orice caz, această întrebare mi-a apărut la etapele inițiale. Când pentru prima oară am dat de aceste Cunoștințe, atunci în interior am simțit... ceva foarte apropiat. Și acolo adânc în interior era un „Da!” incontestabil. Iar conștientul permanent îmi arunca îndoieli, permanent cântărea toate „pro” și „contra”. Înțelegerea faptului ce voi obține urmând calea spirituală, era o înțelegere lăuntrică, una în afara conștientului. Acest simț irepetabil al libertății... Însă conștientul îmi arunca gânduri: „Ce voi pierde pe calea spirituală?” Aici, desigur, era o capcană pentru că, la acel moment, eu nu aveam un răspuns la această întrebare. Pot spune că apărea chiar o frică în conștient... Dar, desigur, în interior prevala binele.

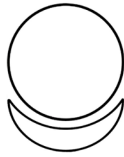
IM: Pe calea spirituală omul nu pierde nimic în afară de durere și moarte. Omul dobândește. De aceea, frica de a urma calea spirituală vine doar de la conștient. De ce? Deoarece, el își impune cătușele sale Personalității. Iar Personalitatea, urmând calea spirituală, se debarasează de ele. Iată,

mulți oameni se tem că cunoscând, cu adevărat cunoscând spiritualul, persoana poate pierde acele aptitudini pământești pe care le-a dobândit. Nu le va pierde. Nu se pierde nimic. Vine o nouă înțelegere, vine o nouă percepție. Vine înțelegerea ce este conștientul. Dar conștientului nu îi este convenabil acest fapt, din care cauză și își impune opinia că persoana poate pierde ceva. Nu vei pierde nimic, doar vei dobândi. Și vei dobândi anume ceea ce e imposibil să dobândești în tridimensionalitate. Pentru că ceea ce dobândești este Etern. Și dacă e Etern, apoi nu poate fi pierdut. Iar orice ai obține aici vei pierde. Este important, și acest lucru trebuie știut la începutul căii tale. Și înainte de a face primul pas, persoana trebuie să conștientizeze și să înțeleagă că nu trebuie să se bazeze pe conștient urmând calea spirituală. Dacă să-i ascuți indiciile, el te poate aduce și la boală, și la tragedii, și la orice. Dar, mă iertați, ce are aceasta de-a face cu spiritualul când tu te sprijini de cârjele rupte ale propriului conștient?

Nu trebuie să te sprijini pe nimic. Pur și simplu trebuie să Iubești. Și când într-adevăr iubești, ești iubit. Pentru ce îi trebuiesc proptele celui ce nu are corp? Corpul material are nevoie de suporturi, dar el este temporar și orice suporturi sunt temporare. Și aceasta este important.

J: Da, pentru că înțelegi faptul că calea practică spre Dumnezeu este anume calea simțirilor și acțiunilor tale lăuntrice. Iată acesta este un moment foarte important – anume acțiunile. Altfel spus, tu nu stai și aștepti că cineva va veni și îți va da ceva, ci acționezi, tu, pur și simplu, îți exprimi simțirile, tu iubești, tu te afli în această simțire în fiecare zi.

Tu exprimi prin simțiri intenția ta, tu o exprimi în momentul „aici și acum”. Și iată aceasta este viața ta personală, este viața Personalității. Aceasta este foarte diferit de acea viață personală pe care o știe conștiința tău, căci el doar te impunea să suferi din cauza gândurilor, îți impunea gânduri despre extern... Deoarece, în acele clipe de profundă bucurie, tu înțelegi că Duhul tău nu este înrobit, că Duhul tău este mai presus de rațiune. Tu înțelegi că Duhul este liber și tu înțelegi că puterea lui e în Dragoste. Tu înțelegi că **profunda auto-exprimare a Dragostei tale nemărginite este calea practică spre Dumnezeu, și anume aceasta, în practică, este ceea ce e cel mai important.**

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

IM: Când oamenii sunt deschiși unul față de celălalt și în ei domină mai mult percepția prin simțire, atunci ei doar adaugă tridimensionalitatea. Și, în realitate, ei cu ușurință se înțeleg și se sesizează unul pe celălalt. Iar îndată ce conștiința a năpădit: „Cum oare ne înțelegem unul pe altul? Eu doar nu cunosc limba ta.” Gata, ei încetează a se înțelege... De ce? Nu pentru că conștiința i-a distras, ci pentru că percepția prin simțire s-a închis. Căci persoana se află acolo unde își investește puterea atenției. Dacă o investești în conștiință, în materie, atunci percepția prin simțire se închide.

T: Este o astfel de părere că, atunci când persoana începe să simtă mai mult, atunci și sistemul începe a reacționa mai mult față de ea. Igor Mihailovici, ați putea comenta acest moment?

IM: Este într-adevăr așa, deoarece sistemul întotdeauna reacționează și face tot posibilul pentru, să spunem așa, a îndepărta persoana de la percepția Lumii Spirituale. Pune obstacole în calea ei. Fiindcă, într-adevăr, când ceva se întâmplă în viața persoanei, ea investește atenția în ceea ce se întâmplă, respectiv, se abate din obișnuință. Și sistemul, prin conștiința persoanei, încearcă s-o țină departe anume de calea spirituală, pentru ca persoana să simtă cât mai puțin. Aceasta, însă, are loc când persoana începe să simtă.

T: Igor Mihailovici, când persoana devine invizibilă pentru sistem?

IM: Atunci când ea trăiește cu Lumea Spirituală, sistemul pur și simplu nu o observă. El o observă doar atunci, când

persoana trăiește cu lumea materială, când revine înapoi aici, la fel cum noi ședem, vorbim etc. - acum suntem vizibili.

T: Așadar, primul pas pe calea spirituală este cunoașterea de sine.

IM: Da. Realmente această cale, despre care vorbim, este simplă, elementară, ea oferă posibilitatea să conștientizezi propria esență, profunzimea. Și, iarăși, să studiezi cum lucrează propriul conștient, să ajungi la înțelegerea că conștientul nu este chiar al tău, cât de paradoxal ar suna, și cel mai amuzant – el nu ești tu. Noi deja am abordat această temă în emisiune, slavă Domnului, acum putem spune aceasta. De ce? Deoarece faptul este confirmat de mulți neurofiziologi, cât și de alte persoane care studiază sau, cel puțin, se analizează pe sine. Ei înșiși se ciocnesc de faptul că, se dovedește că, conștientul mai mult te împiedică decât te ajută în proces de cunoaștere a lui...

T: De ce ține acest fapt?

IM: De faptul că conștientul fiecărui individ este parte componentă a întregului. E asemănător cu miceliul. Sistemul realmente există. Și faptul că în religie, în Biblie se vorbește că există diavolul... Da, desigur el este, nimeni nu contrazice faptul. Îl poți numi în diferite moduri: poți numi aceasta Rațiune Universală, îi poți spune Absolut, sau îi poți spune câmp Informațional, oricum. Însă mai comod e să-l numim sistem.

**Pe calea spirituală persoana nu pierde nimic
în afară de durere și moarte.**

▶ 02:18:43 – 02:32:21

T: Igor Mihailovici, dar ce nu văd oamenii? Ce se întâmplă, totuși, la nivel global cu ei?

IM: Aceasta este o întrebare bună: ”Ce nu văd oamenii?” Oamenii nu văd nimic. De fapt, dacă ne referim la om ca Personalitate, ca spectator care este prezent în teatrul vieții, atunci omul nu vede cel mai important lucru. Oamenii nu văd faptul că ei sunt Personalitate. Și oamenii nu văd și nu înțeleg faptul că ei, într-adevăr, pot deveni nemuritori. Ei nu văd și nu înțeleg elementarul - pentru ce sunt aici, cea mai simplă întrebare – care este sensul existenței lor.

În ce se încred ei? În ceva obișnuit: în ceva cu care s-au deprins din copilărie, în ceea ce-au fost învățați. Dar ce-au fost învățați? Să fie deștepți, să asculte conștiința, să fie șmecheri, să trăiască, să supraviețuiască. Să trăiască și să supraviețuiască unde? Iată, directiva este corectă: să supraviețuiești. Iarăși, să trăiești – este corect. Și să trăiești bine, la fel, este corect. Însă unde să trăiești? Viața veșnică este substituită de existența temporară. Și ce se întâmplă cu omul? El e asemeni unui orb. Iar ceea ce îi arată lui conștiința... Este corect, acesta îi arată: ”*Iată un copac*”. Omul s-a apropiat, a atins – este copac. ”*Iată o piatră*”. Omul s-a apropiat, a pipăit, da, este piatră. El o poate ridica, este grea. Și conștiința zice: ”*Oare poți contrazice acest fapt?*” *Și știința confirmă acest lucru. Iar voi vorbiți despre niște lucruri spirituale*”.

Însă cine confirmă? Și prin intermediul a ce se confirmă? Prin conștient. Dar ce este conștientul? Păi, iată omului anume că i se pare că conștientul este el însuși. Dar oare-i el? Și iată aici este cea mai mare taină și cea mai majoră vulnerabilitate a celui care este numit diavol sau sistem. În aceasta constă slăbiciunea.

Mulți afirmă că puterea lui satan constă anume în faptul că a putut demonstra că el nu există. Însă oricare om care a ales calea Spirituală, care a început să cunoască toate dificultățile acestei căi, toată simplitatea și frumusețea acesteia, primul lucru care îl vede este acela că conștientul lui nu este al lui și acesta nu-i slujește. Iar conștientul și este dictatorul, acesta și este parte a sistemului care și manipulează omul și face din el, ca dintr-o Personalitate liberă, un rob. În aceasta este sensul.

Însă pentru ca omul să vadă acest lucru el trebuie, întâi de toate, să fie setos de libertate lăuntrică. Nu să vrea, nu să dorească, ci să fie însetat. Aceasta trebuie să fie o necesitate a lui. Și, iată, când omul simte această necesitate, atunci el poate parcurge această cale. Dar dacă el "vrea" și "dorește", atunci toate aceste "*vreau și doresc*" oricum trec prin conștient. Când el trece prin conștientul său toată experiența sa de "cale spirituală" (o vom numi astfel, în ghilimele), atunci va putea el oare ajunge undeva?

Voi doar tot v-ați împotmolit în asta. Ei, și cum a fost? E posibil oare să obții ceva prin conștient? Nimic. Pentru că acesta va face totul ca tu să nu progresezi. De ce? Pentru că, iarăși, e vorba de legile materiei: "*stăpânește și domină*",

”posedă, măcar temporar, însă posedă, aceasta este mult mai bine decât să nu ai nimic aici în lumea materială”.

J: Păi, da, iar dacă conștientul va pierde puterea asupra Personalității, atunci acesta efectiv nu va putea supraviețui. Și aici este așa un moment, care este foarte important de-l înțelege: că chiar după ce persoana în timpul vieții sale devine liberă spiritual, conștientul oricum rămâne cu el în complexul ansamblu cu corpul. Însă, în același timp, când tu, realmente, obții această libertate lăuntrică, când într-adevăr simți lumea Spirituală, tu trăiești cu ea în fiecare zi, aceasta devine parte integrantă a vieții tale. Și, desigur, deja devine foarte ușor să conduci propriul conștient. E clar că conștientul își continuă agresiunea față de tine ca Personalitate, totuna încearcă cu astfel de tipare să-și impună programele lui. Însă Personalitatea, ea deja înțelege acest lucru, înțelege în ce constă Adevărul. Și acesta este sensul. Este necesar de menționat că conștientul atacă mult mai puțin deoarece acest proces devine nerentabil pentru conștient.

Iar când corpul își va trăi zilele pământești, atunci Personalitatea liberă, care a atins eliberarea spirituală încă în timpul vieții corpului, ea, efectiv pleacă Acasă, ea revine în Lumea Spirituală. Iar Conștientul își încetează existența pentru totdeauna. Și iată anume de aceea, când Personalitatea râvnește, când ea simte aceste impulsuri lăuntrice, când ea, într-adevăr, răspunde chemării lăuntrice, Dragostei sufletești, simțirilor care vin de la suflet, anume de aceea când te eliberezi spiritual conștientul știe despre aceasta și se teme enorm de moartea fizică a corpului, pentru că, pen-

tru conștient acest proces, ca și pentru corpul fizic, este doar moarte.

IM: În sensul direct, da. Iată această parte a sistemului care se numește conștientul omului, ea își încetează existența sa ca atare după decesul corpului persoanei eliberate spiritual. Însă conștientul, la fel, pierde controlul asupra persoanei când ea se eliberează spiritual în timpul vieții, adică ea devine liberă – în aceasta constă sensul libertății. Persoana este liberă! Adică ea își controlează conștientul.

Oricare om poate spune: *”Eu îmi controlez propriul conștient. Acesta doar este conștientul meu. Ce vreau aceea fac”*. Noi am discutat mult la tema dată. Iată, așează-te, ia o foaie și un pix și notează tot ce îți arată și îți povestește conștientul. Iar mai apoi citește și analizează: oare tu ai dorit asta? Ai solicitat tu aceste gânduri? Ai solicitat tu aceste dorințe? Și de ce se întâmplă toate acestea?

T: Iată acesta este un sfat practic foarte bun atunci când conștientul încearcă să te împovăreze cu tridimensionalitatea, te ajută enorm ca să ieși din starea de îngustare a atenției și să conștientizezi cine ești. Eu pentru mine așa și notez, cum ați spus, cum ați sfătuit: iată, așa cum este totul, doar pentru mine, fără înfrumusețări, fără oarecare formulări rezultate din logică. Altfel, cum bine ați remarcat atunci, când știi că cineva va citi asta, atunci conștientul începe activ să înfrumusețeze textul pentru ca nimeni să nu gândească de rău despre tine, mai exact despre conștientul tău. Adică nu este onestitate ca în cazul când scrii aceasta doar pentru sine, cum se spune, pentru puritatea experimentului.

Și atunci când, iată așa, onest, scriu tot ce îmi roiește în gânduri, iar ulterior citesc totul pentru mine, atunci vezi limpede că conștientul îți infiltrează un fel de delir al unui animal bolnav: un manual al înșelăciunii, minciunii și defăimării conștientului tău. O reclamă fragmentară a egoismului conștientului mixată cu niște trăiri emoționale obsesive, cu subestimarea importanței tale, cu unele și aceleași fragmente din trecut care se amestecă cu fragmente de informație zilnică. Pur și simplu e un fel de terci. Și în toată aceasta se schimbă subiectele, însă esența este aceeași... Pe scurt, un delir care se repetă stereotipic din zi în zi. Pur și simplu un spectacol maimuțăresc. Și psihologia modernă este departe de soluționarea acestor probleme...

IM: Da, s-ar putea încerca de demonstrat din perspectiva psihologiei, neurofiziologiei și a altor științe de ce anume așa se întâmplă, de ce conștientul a produs aceea... șabloanele (tiparele) acestuia. Or, toată psihologia este construită pe tipare ale conștientului, bine, aceasta e ca să fie clar. Ei studiază aceste tipare și studiază tehnicile de manipulare cu ajutorul altor tipare asupra acestor tipare. Adică, iarăși este același băț, dar cu alt capăt.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

J: În viața de zi cu zi în tridimensionalitate Personalitatea întotdeauna își aude conștientul. Personalitatea nu-și aude conștientul doar atunci când se află totalmente în robia conștientului. Și atunci, pentru tine, conștientul chipurile ești tu.

T: Da, adică omul, deja aflându-se în această stare, pe care tu acum o descrii, este ferm convins de faptul că el și este, așa-numitul, conștient.

IM: Absolut corect.

T: Igor Mihailovici, iată, încă un moment interesant că, de fapt, sistemul nu poate influența libertatea de alegere a omului. Însă ce face el? El (**IM:** - Distrage.) încearcă să insufle că...

IM: Acesta distrage. Dar ce este insufierea? Insufierea este impunere. Impunerea unui chip, a unei imagini. Aceasta este stimularea dorinței. Aceasta, este, iarăși, un joc cu ce? Cu egoismul, mai întâi de toate. Aceasta este individualizarea individului, să spunem astfel, care și așa deja există. Adică: *"Acesta doar ești tu. Tu ești separat. Tu în genere ești, păi, cum așa..."* Și totul trebuie să se învârtă pentru tine, în jurul tău trebuie să se învârtă". Bine, las să se învârtă. Dar oare pentru mult timp? Iar timpul trece atât de repede că te uiți și deja gata, a încetat să se învârtă. Iar mâine? Iar mâine pentru tine nu există. În aceasta și rezidă sensul. Însă este bine să înțelegi acest lucru de pe poziția când ai în față nu doar ziua de mâine, ci ai Eternitatea înainte, atunci ți-e evidentă fiecă zi că aceasta e nimic.

Iar pentru omul muritor care trăiește cu conștientul... (Iarși, accentuez, muritor. De ce muritor? Pentru că, într-adevăr, este muritor). Pentru el, fiecare zi este viață. Conștientul se agață de fiecă zi și se străduiește s-o facă mai agitată, mai intensă. Însă unii vor spune: ”*Cum adică agitată, intensă dacă eu nu am făcut nimic?*” Iată anume în inactivitate, în scâncit, în apatie – aceasta și este manifestarea furtunoasă a conștientului.

Iată omul, cum se spune, este sleit de puteri, nu are dispoziție sau este în depresie. Ce este depresia, dacă e să clarificăm? Poate exista depresia în genere? Nu poate. Dar ce este depresia? Este parte a egoismului sau una din formele de manipulare cu omul însăși. Conștientul, pur și simplu, îi dictează și în acest moment el se află în stări emoționale extrem de negative.

T: Ipostaza de jertfă ...

IM: Ipostaza de jertfă... Unde omul investește atenția? Mereu în resentiment. În scâncetul său. Ce va fi cu acest om? Este asemeni vacii rău hrănite, însă care este mulșă de dimineață până seara; este stoarsă fiecă picătură: organismul nu a reușit să genereze lapte, iar el deja este stors. Iată acestea și sunt aceste stări depresive sau viceversa, extrem de vesele – e doar o manipulare. Însă în spate la aceasta este ceva adevărat? Nu. Pustietate. Adică dacă e să privim în esență, atunci aceasta este pustie.

Dar ce este adevărata fericire, adevărata viață, de pe poziția vieții spirituale, când omul intră în contact cu Adevărul?

Este... iarăși, poate oare exista așa noțiune ca depresia? Este amuzant. Poate oare, în genere, exista dispoziție proastă? Este amuzant. Da, corpul poate arăta obosit, trist, dar ce se întâmplă în interior cu omul?

J: Da, acolo trăiești prin Duh. Iată, corpul este obosit, însă Duhul trezește bucurie în interior.

IM: De ce Sfântul Duh? Fiindcă cu el este vesel, Sfânt, Sărbătoare. Duh de sărbătoare, iată astfel și poate fi numit, fiindcă întotdeauna este sărbătoare. Ce poate fi mai bun? Nimic. Se poate oare substitui măcar cu ceva pământesc, măcar o clipă acolo? Cu nimic. De aceea, când omul, într-adevăr, realmente a intrat în contact cu acea lume, el deja nu mai face prostii. El deja se străduiește, fie și pe alături, fie și prin conștient, însă el urcă spre asta. Când el a interacționat nu cu o oarecare reflecție, să spunem, cu umbre ale acestei stări, deși și aceasta este minunat, ci când, eu am în vedere, deja cu adevărat... atunci este imposibil să înlocuiești cu ceva.

J: Da, un exemplu din practică: când ești foarte obosit fizic, posibil pentru că ai dormit puțin și toată ziua faci anumite eforturi fizice (**IM:** *însă aceasta este problema corpului...*), și, într-un moment dat, înțelegi că acest lucru nu te distrage deloc de la ceea ce este în interior. Tu, dimpotrivă, parcă intensifici aceste simțiri...

T: Ești bucuros că corpul este ocupat, că creierul este ocupat și nu-i încurcă Personalității (**IM:** să trăiască) în Lumea Spirituală.

J: Tu folosești chiar și starea de rău spre folosul stării tale spirituale. Însă, să admitem, corpul este îngrijorat de sănătatea sa. Iar tu înțelegi că tu nu ești corp...

IM: Corpul este îngrijorat de sănătate, de odihnă, însă pe tine acest fapt nu te afectează.

T: Da, odihnă din mândrie și o fotografie ca amintire pentru egoismul tău – aceasta nu te mai interesează, fiindcă totul este iluzia zilei de ieri.

IM: Când Personalitatea percepe ceea ce trebuie să perceapă – Lumea Spirituală, ea se

eliberează de aceste iluzii. Este clar că ea crește, ea cunoaște lumea. Însă, în orice caz, ea începe să vadă lumea așa cum este. Și tridimensionalitatea nu este cea mai interesantă dimensiune pentru cunoaștere, să spunem astfel, eu am în vedere pentru Personalitatea spirituală. Pentru că anume puterea atenției deja se modifică în raport de 70 % la 30 % pentru ceea ce nu vizează lumea materială.

▶ 02:32:22 – 02:57:03

VIDEOUL nr. 7**"Informația și influența ei.
Cum pot fi Mass-media?"**

Videoul relatează cum sistemul folosește mijloacele de informare în masă pentru a intensifica influența conștientului asupra Personalității. Manipularea, minciuna, tactici psihologice ascunse de control și manipulare, puterea cuvintelor, frazelor și promisiunilor, seducerea oponentilor și obținerea profitului, psihologia mulțimii, magia vânzărilor, miracolul manipulării cu interlocutorul fără știrea lui, strategia psihologică de cumpărături impulsive involuntare – acestea și multe altele ce transformă omul în sclav al conștientului și trezesc în el tot ce e josnic...

Dar oare poate fi altfel? Poate fi. Informația care îl determină pe om să lucreze asupra sa, să studieze sistemul. Oferă înțelegerea faptului prin ce diferă Personalitatea de conștient, cum Personalitatea să se elibereze de sclavia conștientului și să dobândească libertatea, cum să Trăiești cu Duhul. Relatează despre experiența și practica din istoria spirituală a omenirii. Cele mai bune exemple de Dragoste Spirituală, opinia oamenilor din diferite țări despre nevoia de a trăi în simțirile profunde, despre importanța Vieții în lumea Spirituală. Toată această informație creează condiții pentru ca Omul să devină liber și fericit. Alegerea este a Omului!

IM: La ce a ajuns știința contemporană? Cei care se interesează pot găsi toată această informație (acum este acces liber la multe studii) și se pot convinge singuri că oamenii care încep să studieze cum funcționează conștientul și ce prezintă acesta, ajung la înțelegerea că nu omul controlează conștientul, ci conștientul, ca atare, este ceva străin care-l manipulează și controlează pe om.

J: Mai mult decât atât, conștientul încă mai desenează și iluzie, special pentru o Personalitate concretă. (**IM:** *Desigur, numaidecât*). Adică omul vede doar 10 %, iar restul 90%, după cum afirmă azi știința... că 10% creierul le percepe...

IM: Conștientul, nu creierul. (**J:** Da, conștientul...) Creierul percepe ceea ce-i dă conștientul, și iarăși, în limita funcționalității acestuia, nu mai mult. Iar conștientul este manipulatorul principal. Cea mai mare parte a informației, pur și simplu, trece pe lângă Personalitate. Aceasta în genere nu ajunge la Personalitate.

J: Aceasta este așa... Apropo, încă un moment important din experiența practică de cunoaștere a conștientului: conștientul prezintă informația Personalității ca pe un răspuns gata pregătit, adică fără a-l consolida prin probe. Și întotdeauna se străduiește să-i însereze, încearcă să-i insuffle Personalității o oarecare concluzie proprie gata făcută. **Însă conștientul se teme de probe și de practică.**

IM: Da, este adevărat. Iarăși, să examinăm artistul pe scenă. Ce vedem noi? Faptul că el prezintă pe scenă și joacă un anumit rol. Iar toată viața artistului rămâne în spatele cortinei...

Păi, totul se repetă fractal în această lume materială... Un exemplu interesant, însă nu vom menționa numele. Un tovarăș a interpretat rolul regelui Solomon în teatru. El într-atât de convingător juca acest rol încât mulți admirau actoria sa și îl percepeau pe actor ca fiind înțelept precum însuși regele Solomon. Iar în viață era un banal alcoolic. Iată și dreptatea.

T: Rege...

IM: Iată poftim, un așa rege. Însă oamenii inconștient îl percepeau mai că nu ca pe însuși regele Solomon.

T: Da, conștientul îi joacă feste omului când acesta trăiește prin standardele materiale. Și, pur și simplu, se joacă cu omul ca pisica cu șoarecele. Rezultatul acestui joc, de fapt, este prealabil cunoscut. Și totul, desigur, e bazat pe mândria omenească...

IM: Ce este încă destul de interesant și concludent: că conștientul doar se joacă cu noi... Mulți oameni studiază creierul, încearcă să găsească în el conștientul. *Însă creierul este deja consecință, nu cauză.* Iată un exemplu simplu. Când persoana vede o anumită acțiune în realitate, atunci, dacă e să examinezi creierul său în acest timp cu aparatul RMN, are loc stimularea anumitor neuroni. Și dacă persoana doar își imaginează o oarecare acțiune, atunci are loc stimularea acelorași neuroni. Altfel spus, *conștientul nu distinge o iluzie de alta.* Acesta, la fel, este un moment important. De ce? Deoarece ceea ce se **întâmplă în conștientul uman, Personalitatea o percepe ca pe realitate.**

J: Iată acest lucru este foarte trist, fiindcă dacă Personalitatea nu este liberă spiritual, atunci pentru ea există doar o singură realitate pe care i-o arată acesteia Conștientul primar.

IM: Absolut corect... Spre exemplu, somnul. Noi deja am discutat despre faptul că în timpul somnului persoana se simte pe sine ca în realitate. Ea simte și duritatea materialului tare și moliciunea a ce e moale, și apa o simte ca apă, și focul ca foc. Însă aceasta este o iluzie.

T: Igor Mihailovici, la fel un moment interesant, însă aceasta e mai aproape de libertatea alegerii, că începând cu anii 1970 au loc în mod activ experimente *referitoare la studierea faptului: are o persoană libertate de alegere sau nu*. Și, în ultimul timp, este activ promovată opinia că creierul ia decizie înainte ca persoana să realizeze anumite acțiuni sau să conștientizeze această decizie.

IM: Însă aceasta, într-adevăr, este așa. Conștientul omului ia decizie cu mult înainte de a prezenta rezultatul Personalității și, respectiv, înainte ca Personalitatea să poată conștientiza aceasta. Adică rezultă că într-o dispută... spre exemplu, tu și eu am început o dispută referitor la ceva, rezultatul este deja cunoscut pentru conștientele noastre, iar noi continuăm să ne contrăm. Ei deja au decis demult cine va câștiga. Dar cum poate fi altfel dacă conștientul tău, conștientul meu și conștientul tuturor celor care ne vor auzi, dacă vor dori, sunt parte dintr-un întreg. Este asemeni jocului de șah cu tine însuși: cât ai face-o pe înțeleptul, oricum ai încerca să te autoamăgești, oricum tu vei câștiga, dar tot tu și vei pierde.

T: Da, șah și mat... Se poate spune: "Un mat perfect"...

IM: Paradoxul constă în faptul că rezultatul acestei dispute este cunoscut din start. Dar nu este cunoscut ambilor participanți la polemică. Ei sunt doar pionii în jocul sistemului. Ei ambii emană emoții, ambii retrăiesc, investesc forța atenției proprii în anumite cuvinte și sunt prinși de anumite emoții. Însă, într-un final, sistemul deja a prezis rezultatul acestei dispute.

T: Da, și rezultatul acestui joc este evident și ireversibil dacă atenția ta este în joc.

IM: Da. Omul, într-adevăr, are libertatea alegerii. Însă această alegere nu se face în conștient și, cu atât mai mult, nu în creier. Pur și simplu, oamenii nu înțeleg că omul, mai întâi de toate, este Personalitate. Iar Personalitatea este structură nematerială. **Și puterea atenției, pe care anume o investește Personalitatea ca structură nematerială, se află în Spirit, și nu în materie. Pentru a deveni cu adevărat liber și a trăi fericit, cu adevărat fericit, și cu adevărat să obții libertatea, e nevoie doar să investești această atenție anume în dezvoltarea percepției prin simțire și să o direcționezi spre dezvoltarea spirituală.** Însă nu să investești în gânduri inutile, în acele imagini iluzorii care îți le induce conștientul. Și, cu atât mai mult, nu în emoții inutile impuse de conștient. Trebuie doar de economisit și de investit rezonabil, ca resursele. Atunci și vei dobândi ceea ce nemărginire spre care râvnești, însă doar atunci când, realmente, când cu adevărat, tinzi spre aceasta.

Conștientul și Personalitatea.

*De la inevitabil mort
la veșnic Viu*

J: În ultimul timp oamenii de știință au început a face declarații rezonante publicând în mass-media ipotezele lor despre faptul că, persoana, într-un fel, este lipsită nu doar de propria alegere, ci ea, la fel, este lipsită și de voință. Însă aceasta nu are loc pur și simplu...

IM: În realitate omul nu poate poseda voință. Omul poate fi purtător al voinței. Atâta timp cât este divizat, el nu este un tot întreg. Iar partea nu poate deține puterea întregului. În aceasta este sensul. Iar voința este manifestarea întregului.

Care este sensul? Persoana poate transmite fie voința de la sistem (de la diavol), fie voința de la Lumea Spirituală. Însă omul, ca Personalitate, poate alege ce să accepte. Iată libertatea alegerii omul o are. Însă conștientul uneori, pur și simplu, te pune în impas. Un exemplu simplu. Mergi liniștit gândindu-te la ceva spiritual sau citești o anumită rugăciune și, dintr-o dată, un câine latră la spatele tău. Ce reacție vei avea? Oare tu nu vei investi atenția în aceasta? Vei investi, cum altfel, neapărat. Aceasta este o exagerare, eu doar explic.

T: Chiar și acum se dovedește că conștientul unor spectatori se poate lega de câine și afirma: *"Vezi, tu nu ai libertate de alegere"*. Deși, aici noi discutăm despre banala tridimensionalitate.

IM: Involuntar vei investi puterea atenției în păstrarea corpului tău. Aceasta este legea conservării vieții. Și conștientul este obligat să reacționeze la faptul că câinele a lătrat la tine. Aceasta este normal și este firesc. Întrebarea este

unde erai tu? Dacă tu, ca Personalitate, în acest timp te afli în percepția prin simțire a Lumii Spirituale, atunci, oricum, conștientul tău va reacționa, oricum tu vei investi atenție. Însă aceasta nu te va readuce pe tine, ca Personalitate, înapoi sub controlul conștientului tău.

Nu este ca în jocul de calculator, nu, în niciun caz. Nu în felul cum este reprezentată matricea sau încă ceva. Este ca o observare din interior a externului. Sau dintr-o parte asupra externului. De ce? Deoarece tu vei vedea totul în întregime. Tu vei reacționa normal, însă aceasta nu va putea să te scoată din acea stare și să te pună din nou în robia conștientului, dacă tu cu adevărat trăiești cu Lumea Spirituală.

Însă, când persoana nu are această experiență, conștientul îi va relata contrariul: că oricum ai sta în meditația ta, oricum ți-ai face rugăciunea, în caz de ceva, acesta neapărat va începe a funcționa. Conștientul va începe a funcționa, desigur. Aceasta este funcția lui. Conștientul trebuie să reacționeze și să-și mențină existența.

T: Iată de ce el și spune: ”practică spiritualul, dar nu-l trăi”.

IM: Poți practica sportul sau încă ceva, însă spiritualul trebuie să-l trăiești. Până când persoana nu va înțelege aceasta, conștientul tot timpul îi va povesti: ”*Du-te și fă exerciții fizice, du-te și te roagă, fă o meditație sau o practică spirituală*”. Nu contează cum se va numi aceasta. Însă persoana o va face, dar nu va trăi. Iar diferența este mare. Să te ocupi de ceva poate însemna de corpul fizic, să faci ceva cu ajutorul conștientului... Iar în Duh trebuie să trăiești.

J: Da, pentru că spiritualul nu este un hobby, ci este principala necesitate lăuntrică. Tu ai nevoie de ea mai mult decât tot pământescul luat la un loc. Și fără aceasta este pur și simplu un iad, dar nu existență.

IM: Iată aici anume și este esențialul: de ce conștientul îi îndeamnă pe oameni să practice spiritualul? **Cu Spiritualul trebuie să Trăiești, ci nu să-l practici.** De ce are loc așa ceva? Pentru că conștientul nu percepe Lumea Spirituală. El nu știe cum se poate trăi cu Lumea Spirituală. De aceea conștientul și îi îndeamnă pe oameni ca ei să-și petreacă timpul și să-și irosească puterea lor (puterea atenției, întâi de toate) pentru aceea ca să încerce să devină spirituali, ca să-și redirecționeze atenția lor de la un moment la altul. Oamenii, care sunt sub controlul conștientului, întotdeauna se află în căutare: ei întotdeauna sunt în căutarea unei religii, a unei magii sau încă ceva...

T: ...a ceva nou.

IM: Desigur. Ei sunt interesați de nou. Iată după această noutate conștientul și aleargă. Adică conștientul îi gonește pe oameni, să spunem așa, dintr-un cult în altul, dintr-o comunitate religioasă în alta. Adică conștientul mereu se află în căutare, în căutarea magiei, mai întâi de toate pentru sine, și mai apoi pentru a-i distrage pe oameni de la adevărata cale.

T: Iar dacă persoana trăiește cu spiritualul?

IM: Dar dacă persoana trăiește cu spiritualul, atunci conștientul... acesta lucrează, acesta funcționează, acesta latră la fel precum același câine, însă acesta nu distrage.

T: Adică sistemul creează condiții: situații, iluzii, provocări. Și toată asta se face pentru a distrage atenția persoanei de la ceea ce este cel mai important. Și iată acea situație care s-a creat acum în mediul științific... acest capac, dop, privind studierea conștientului... Iar de conștient este legat totul în această tridimensionalitate: începând cu gândurile omului și terminând cu confruntările și războaiele dintre oameni care sunt numite ca, subliniez ”conflictul profund al conștientului”.

J: Da, însă în ce constă acest conflict profund? În faptul despre care a și menționat Igor Mihailovici: că conștientul, a priori, se opune Lumii Spirituale, oricăror licăriri ale Personalității care tinde să trăiască în interiorul ei cu lumea Spirituală. Sistemul încearcă să facă totul pentru ca Personalitatea să nu dobândească această libertate lăuntrică și să rămână în robia agresiunii și a fricii.

T: Da, și de aceea cunoștințele despre același conștient sunt foarte importante. Și savanții, studiind conștientul, reclamează faptul că răspunsul la întrebarea: ”Ce este conștientul?” necesită anume ieșirea în afara limitelor standard ale metodelor științifice. Căci dificultatea în studiere apare deja la etapa de formulare a întrebării însăși: ”De ce există conștientul?” Cercetătorii au chiar așa un termen ca ”problema dificilă a conștientului”.

J: Da, este așa ceva.

T: Da, în mediul științific această problemă este un subiect important de cercetare, și în filosofia modernă a conștientului, și în psihologie, și în neuroștiință, și în aceeași fizică cuantică. Savanții elaborează diverse teorii ale conștientului, studiază posibilitățile, inclusiv introspecția, adică auto-observările.

Însă problema este că ei realizează, în mare parte, anume cercetări teoretice, adică ei, prin conștient studiază, să spunem așa, ”secțiuni” ale aceluiași conștient și fac concluzii prin propriul conștient, în același timp rămânând, în viața lor, robi ai aceluiași sistem, robi ai conștientului... Chiar s-a observat că imediat cum se aprofundează în problemele conștientului atunci și sănătatea proprie este afectată și acești oameni încep să se îmbolnăvească. Însă, de fapt, în săși conștientul și îndeplinește rolul acestui dop universal în studierea sistemului.

IM: Sistemul este împotriva faptului ca persoana să poată studia sistemul. Adică oamenii care au încercat pe cale științifică să studieze conștientul prin propriul conștient, întotdeauna ajungeau într-un impas. Iar acei care se apropiau mai mult, efectiv, pierdeau sănătatea, și mulți dintre ei pentru totdeauna (cei care erau prea insistenți), iar unii doar pentru un timp, atâta timp cât făceau această cercetare. Mulți cercetători au trecut prin aceasta.

Imediat ce ei se apropiau de ceva interesant, tot grupul se îmbolnăvea, și îndată ce stopau experimentele se însănă-

toșeau. Cu cât mai insistenți deveneau, cu atât mai grav se manifesta boala. Acesta este un fapt care este înregistrat și astfel de grupuri, apropo, au fost foarte multe.

Și foarte mulți, care s-au confruntat cu asemenea manifestări, pur și simplu, abandonau cercetările. De ce? Fiindcă se începe metafizica, inexplicabilul. Și foarte mulți din neurofiziologii moderni, savanți din alte domenii care realmente studiază conștientul, cum el lucrează, cum el funcționează, înțeleg foarte bine că se confruntă cu unele manifestări paranormale, metafizice și chiar se tem să vorbească despre asta. Dar cine în ei se teme? Iarăși, același conștient: *”Ce vor crede oamenii despre ei? Ei își vor pierde imaginea de savant”*.

T: Adică conștientul le propune să investească atenția în programele fricii și dubiilor acestuia.

IM: Da. Foarte mulți oameni și-au pierdut sănătatea, mulți și-au pierdut și viața când au încercat, cu ajutorul conștientului propriu, să studieze conștientul. Păi, aceasta este asemeni unui răscoală pe corabie: corabia este imensă, iar aici o pereche de marinari au decis să creeze probleme, să spunem așa. Păi, firește, ei erau sau suprimați, sau îi aruncau peste bord în concordanță cu legile acelor vremuri.

T: Prin urmare, sistemul nu va permite să fie studiat?

IM: Sistemul, firește, nu va permite să fie studiat, dacă în persoană prevalează Conștientul, dar nu Personalitatea. Sistemul poate fi studiat și trebuie studiat, însă doar de pe pozi-

ția Personalității ca Observator Spiritual, adică a dominării naturii Spirituale în om, dar nu a Conștientului secundar al naturii materiale care provine de la sistem sau de la cel care în religii este numit diavol. O întrebare simplă: poate oare diavolul să indice drumul spre rai? Nu, desigur. El poate arăta calea spre sine în cazan, dar nu în rai.

Sistemul, în realitate, este simplu pentru studiere pentru acel care devine parte a Lumii Spirituale. El nici nu prea este nevoit să studieze. Totul se vede ca în palmă, nici nu e necesar să te încordezi. Iar acel care se străduiește să studieze sistemul, fiind controlat de însași sistem, prin conștientul său ca parte a aceluiași sistem, păi... aceasta, la sigur, nu va duce la bine. Aceasta este imposibil.

Despre aceasta, într-un fel sau în altul, în diferite timpuri, au vorbit oamenii înțelepți, acei care au fost numiți Înțelepții omenirii, care, într-adevăr, cunoșteau Lumea Spirituală, care lucrau intens asupra studierii propriului conștient ca parte a sistemului. Mai devreme sau mai târziu ei ajungeau la înțelegerea faptului că nu sunt parte a sistemului, ci parte a Lumii Spirituale. Și iată atunci li se deschideau toate tainele acestei mici și lipsite de valoare lumi tridimensionale, în care, ca atare, taine nici nu sunt.

Cea mai mare taină a acestei lumi rezidă în faptul că diavolul există și diavolul este parte inseparabilă a fiecărui om. Și, în fond, totul rezidă doar în alegere – cui slujești tu. Iar omul nu poate să nu slujească. Chiar și atunci când el nu face nimic, se străduiește să nu se gândească la nimic și să nu se miște – el slujește diavolului. Inacțiunea, în special în

aspect Spiritual, este slujire diavolului. Iar slujirea lui Dumnezeu – aceasta este slujire lui Dumnezeu. Aceasta este dezvoltarea în sine a percepției prin simțire. Aceasta este ceea ce te umple de Dragoste Adevărată și te face Nemuritor. Adică aceasta este Viață. Altceva nu poate fi.

T: Da, rezultă că întrebarea se referă doar la faptul cu ce trăiești tu launtric în fiecare zi, de ce te umpli. De Duh, de recunoștință, de Dragostea lui Dumnezeu sau trăiești cu mândria, cu setea de a deține putere asupra cuiva, cu orice putere doar ca să pari, ca să fii considerat cineva... Însă, iarăși, în sistem.

IM: Sistemul domnește în tridimensionalitate. Însă conștientul fiecărui om dublează o parte a sistemului. Sistemul sau diavolul, întotdeauna tinde să devină Dumnezeu, sau, cel puțin, ca să fie considerat astfel. Sistemul înțelege, conștientizează că nu prezintă nimic, el nu se poate compara și nu poate poseda acele capacități și abilități pe care le posedă Lumea Spirituală. Însă el încearcă să impună cel puțin așa o impresie Personalităților care îl ascultă. Iarăși, prin ce? Prin intermediul părții sale – prin conștient. Însă chiar și această parte – conștientul, fiind parte a întregului, ea posedă individualitate, și ea mereu tinde să se opună totului. Adică, iarăși acest paradox este condiționat de multiplele fragmentări, divizări. Sistemul divide chiar și întregul. Însă, totuși, el rămâne controlat de conștientul universal sau de cel pe care noi îl numim sistem. Aici nu este niciun fel de confuzie. Aici totul este exact, întotdeauna totul este la locul său. Sistemul nu va permite niciodată nici uneia din părțile sale să dețină putere asupra sistemului însuși.

T: Adică persoana care urmează calea spirituală, de fapt, trebuie să înțeleagă că...

IM: Persona care tinde, care are ceva lăuntric, adevărat, ce nu poate fi substituit... Voi spune astfel, mai întâi de toate, omul trebuie să se clarifice cu sine: îi trebuie oare lui să meargă pe calea spirituală? Dacă vrea să se joace, lasă să se joace. Dacă vrea ca despre el să gândească astfel – păi, lasă-i să se gândească, lasă-i să se distreze. Iar dacă persoana, într-adevăr, dorește aceasta, dacă aceasta realmente este alegerea sa, atunci el trebuie să înțeleagă că nu este nimic mai simplu decât calea spirituală. Iată nimic nu este mai aproape ca Lumea Spirituală. Ea întotdeauna este cu tine, ea este alături, de aceea trebuie doar rațional să-ți utilizezi atenția. Și atât. Aceasta este foarte simplu.

T: Adică trebuie să trăiești cu aceasta, dar nu să teatralizezi pentru public.

IM: Da. Dacă omul doar prin cuvinte spune că aceasta este necesitatea lui, dacă el încearcă să simtă ceva pur și simplu de dragul experimentului, bine, e ca un fel de joc doar pentru aceea ca alții să-l considere om spiritual. El petrece ore în rugăciuni și meditații împreună cu alți oameni, are loc un joc pentru public. Adică el încearcă, în tridimensionalitate, să creeze o impresie despre sine în fața conștientului altor oameni, o anumită părere despre sine, însă în realitate nu lucrează asupra sa, nu trăiește cu simțirile, iar aceasta foarte bine se simte... Doar se joacă. Nu studiază, măcar elementar, cum lucrează conștientul său, cum conștientul îl controlează pe el, cine îl împinge la aceste acțiuni. El nu

înțelege aceasta, ci doar joacă așa un joc de la sistem, atunci evident că el nu va ajunge nicăieri jucând în iluzie. Așa și se va rătăci în această iluzie, și firește că acolo va și rămâne până când însuși nu va deveni, iarăși, aceeași iluzie.

În asemenea cazuri, astfel de persoane întotdeauna au dubii, frici... păi, șabloanele obișnuite ale conștientului. În ciuda jocului extern pentru public, acești oameni, în realitate, au dubii referitor la tot și, mai întâi de toate, referitor la Dumnezeu și la tot ce este legat cu Lumea Spirituală, de aceea ei și se joacă. Însă pe ei îi îndeamnă la asemenea acțiuni mândria lor. Iar mândria este parte a conștientului care leagă strâns Personalitatea, la figurat vorbind, de mâini și de picioare și o impune să îndeplinească ceea ce îi este benefic sistemului.

▶ 02:57:03 – 03:01:29

VIDEOUL nr. 8 "Studiul de sine"

IM: Primul lucru este studierea de sine. Și toți trec prin această cale, altfel nu se va primi. Până nu vei înțelege că conștientul tău, de fapt, îți joacă feste și îți arată multe din cele ce le considerai fiind reale, însă ca atare nu sunt, păi, aceasta este doar luptă pentru atenția ta. Până nu vei conștientiza aceasta, tu nu vei înțelege mai multe.

Ce este această lume? Este doar o iluzie, sunt umbre ale oglinzilor distorsionate ale septonului. Este o anumită putere care naște tot, acest tot se distorsionează și, într-un final, trece în undă, această undă devine materie și rezultă că noi toți suntem iluzie. Dar noi cu tine ne simțim unul pe altul, iată și pe sine, mâinile, masa și tot restul. Pentru noi aceasta este important. Dar cine simte, cum simte, de ce simte? Dar ce se află în spatele la aceasta?

Faptul că există ceva diferit, ceea ce a creat toată materia și ce constituie însăși Viața... Păi, dacă ar fi să omitem ceea ce numim Duhul Sfânt sau manifestarea Dumnezeuiască – atunci totul va dispărea. Datorită acestei lumini în interio-

rul septonului, oglinzile acestuia reflectă și creează iluzie. Acestea reflectă doar lumina interioară, acestea creează materia. Dacă privim, ce este materia, ca atare: materia este iluzie. Însă cu cât mai densă este această iluzie, cu atât ea devine mai materială. Și materia percepe materia ca pe materie.

Observă, chiar somnul... Să luăm ceva simplu, lucrul minții. Observă, în somn noi simțim totul real, noi nu facem diferență între aici și acolo. În rare cazuri noi conștientizăm că acesta este somn. Iar, în rest, aceasta tot este real. Iată de pe poziția, iarăși, a observatorului sau spectatorului noi vedem acest teatru de acțiuni, pentru noi solidul este solid, materialul - material, noi auzim, mirosuri, gusturi, pentru noi viața trece absolut real... aceiași iluzie este aici. Prin ce diferă ea? Bine, aș spune prin durata sa. Și mai diferă substanțial prin faptul că în această iluzie noi avem posibilitatea de a dobândi Viața.

Bucuria poate fi diferită. Bucuria poate fi de la conștient, de la achiziționarea unui lucru, însă ea este de scurtă durată. Iată de ce bucuria unității prin simțire cu Lumea Spirituală, ea nu se epuizează, ea nu se termină. Ea este întotdeauna, fiecă clipă este nouă. Este o infinitate de noi senzații, de percepții prin simțire. Este o viață clocotindă, ea este plină de Viață. Viață plină de viață, altfel nu o poți numi. Iar în lumea materială este o iluzie de scurtă durată.

Dacă omul, venind în această lume nu a ieșit din ea Viu, atunci el, pur și simplu, și-a irosit viața. De aceea și trebuie de studiat propriul conștient. Însă aici este un mic fenomen:

când omul studiază conștientul său, el se îngrozește, conștientul se îngrozește. Iar când Personalitatea conștientizează că ea este Personalitate, ea simte o fericire incredibilă. De ce se întâmplă aceasta? Fiindcă, în aceste momente, fiecare dintre ei contactează cu cel care i-a creat...

▶ 03:01:30 – 03:36:44

T: Adică atunci când omul devine participant al acestor jocuri iluzorii ale conștientului, atunci în el însăși vor fi prezente și îndoielile, și fricile...

IM: Îndoielile, fricile – acestea toate întotdeauna vin de la conștient. Or, conștientul nu percepe spiritualul. De ce îl atrage magia? Este ceea ce depășește limitele de percepere ale conștientului: „iată aici s-a manifestat, iată așa s-a întâmplat” etc. Adevărata magie se manifestă cu totul altfel și pentru conștient ea este practic inobservabilă. Și conștientul o percepe ca pe niște procese firești. Iată aceasta este magia adevărată. Dar și acesteia nu merită să-i acorzi atenție. Iar fricile și îndoielile - toate acestea sunt de la minte, de la conștient, acesta trebuie să aibă dubii. Tu, însă, nu trăi prin conștient, ci trăiește cu spiritualul și atât. Când omul începe a trăi prin spiritual, atunci dispar practic toate fricile care există în lumea materială. De ce? Pentru că înțelegi destul de bine că aceasta este o iluzie.

Doar tu nu te îngrijorezi... să zicem, dimineța te-ai sculat, dacă ai visat un vis... Iată, persoana a avut un vis. Ea se trezește dimineța și retrăiește acest vis până când se distrage. S-a distras – visul și-a pierdut valoarea. La fel și viața de aici, toată această existență este doar o iluzie temporară care trece foarte repede. Despre aceasta se poate mult de vorbit, dar, cu adevărat, faptul este înțeles doar atunci când începi a trăi.

T: Sistemul foarte activ face publicitate în mediul uman acestei atractivități a magiei, desigur, reieșind din propriile interese. Însă, mulți oameni, aflându-se sub influența propriului conștient, au o atitudine foarte frivolă față de acest fapt.

J: Pur și simplu, ei nu înțeleg cât de distructivă e magia, consecințele severe ale acesteia asupra lor. Deoarece aceasta este calea directă spre subpersonalitate. Este o alimentare a sistemului...Oamenii nu înțeleg că chiar însăși tentația de a poseda sau a dori magie este, efectiv, o cale directă în iad...

IM: Ați menționat corect că chiar dorința de a poseda abilități magice – aceasta deja este departe de spiritual. De ce? Deoarece, dorința de a poseda abilități magice deja este o dorință ascunsă de a deține putere. Iar spre putere mereu tinde numai conștientul. Bine, să spunem astfel, sistemul prin intermediul conștientului. Și el aranjează totul pentru ca să dețină putere asupra oamenilor, adică asupra conștientului lor. Și face tot posibilul pentru a acapara tot mai mult și mai mult această putere, de aceea el râvnește...

Sistemul întotdeauna râvnește, în special, spre tainele spirituale. Pentru ce? Pentru ca, cel puțin, să-și prelungească existența. Aceasta nu e pentru a căpăta viață veșnică, deși el tinde spre aceasta și o râvnește pentru că conștientizează efemeritatea timpului. Dat fiind că sistemul este foarte inteligent, el se percepe pe sine ca "Eu", de aceea și se opune lui Dumnezeu. Însă, observați, mulți întreabă: „De ce sistemul... doar acesta înțelege, ca ființă conștientă, că este

muritor, dar de ce continuă să se impună și să se opună lui Dumnezeu, în loc să tindă spre reconciliere cu Dumnezeu sau ceva de felul dat și își va păstra viața?” Păi, în primul rând, acesta este un antipod, sistemul niciodată nu poate accepta reconcilierea, deoarece este creat pentru aceasta. Asta în primul rând. Iar în al doilea, cum procedează oamenii? Or, persoana căpătând măcar cât de puțin măcar o anumită abilitate sau cât de puțină putere, continuă să se poziționeze și să povestească... să se preamărească față de ceilalți.

Noi cunoaștem mulți oameni în mișcare, care, să spunem așa, nici antrenamentul autogen nu-l pot face, însă ei alergic și spun altor oameni că ei deja sunt „Bodhisattva” și altele de genul acesta. De ce? Pentru că pentru ei este important ca să se creadă astfel despre ei, să fie considerați anume așa. La fel și sistemul procedează, absolut identic. Conștientul impune Personalității percepția despre sine drept Dumnezeu. Și el creează, el arată, vindecă de boli, poate încălca chiar toate legile de el însuși create, poate manifesta diferite fenomene metafizice. Însă pentru ce? Pentru a părea în ochii, chiar și unei asemenea creaturi neînsemnate precum omul, în comparație cu sistemul, a părea Dumnezeu. Or, oamenii exact așa și procedează. Iată aici și avem repetarea fractală a ceea ce e mic de la ceea ce e mare.

T: Este interesant cât de șablonard acționează conștientul. Iată acum Dvs., Igor Mihailovici, ați menționat despre oamenii care se preamăresc față de alții, însă totodată nu lucrează asupra lor... Și conștientul în gânduri imediat îți concentrează atenția, o concretizează asupra anumitor oameni pe care îi cunoști în orașul tău, în țara ta. Însă despre acești

oameni nu știu alții, de exemplu, oamenii care trăiesc în alte țări. Și iată așa conștientul desenează pentru fiecare o iluzie personală din propria mândrie și o anumită opoziție locală, plăsmuită, apropo, tot de conștient său. Cu alte cuvinte, pentru cineva acesta este Petru, pentru altcineva – Vang, iar pentru al treilea va fi, de exemplu, John. Conștientul impune fiecăruia deja propriul răspuns gata pregătit de la mândrie, aceasta este ceea despre ce a vorbit Janna.

Însă, dacă ieși din starea de îngustime a conștientului, atunci vezi deja situația la scară globală în care nu este loc pentru mândria ta. Și situația rezidă în faptul că tu înțelegi cum sistemul în genere acționează șablonard timp de veacuri. Iată în asemenea mod, prin dorințele oamenilor născute din mândrie, prin pofta de putere, conștientul se infiltrează în Învățăturile aduse, în ceea ce este un tot întreg de la Lumea Spirituală. Și sistemul divizează toate acestea, divizează întregul în mulțimi și le transformă în curente pe care le ține sub control, religii cu autoritățile lor, cu virgulele lor și cu aceeași sete de putere. Iată, așa cum ați spus, totul se repetă fractal. Cu alte cuvinte, ce importanță are ce fel de oameni fac aceasta?! În momentul respectiv ei, pur și simplu, slujesc capriciilor propriului conștient, ceea ce înseamnă că îndeplinesc voia sistemului. Însă unde ești tu în acest moment? Astăzi sistemul are anumiți călăuzitori, mâine – alții, acei, care cu adevărat râvnesc puterea și se numesc pe sine, spre exemplu, sfinți (în orice caz, ei doresc foarte mult ca oamenii să-i considere astfel). Însă, la scară globală, esența nu este în anumiți oameni, ci în sistem, în modul cum el acționează.

Și, știind aceasta, tu deja înțelegi și atragi atenție propriului conștient, propriilor reacții. Tu ești în extern? În conflict? În separare? Conștientul îți desenează un alt dușman? Sau tu simți Adevărul, vezi global manifestările sistemului și nu cedezi provocărilor acestuia? Iată acum te întrebă cui slujești în acest moment? Unde îți este atenția în acest moment? Simți tu oare Lumea Spirituală în tine? Ce cultivi acum în tine însuși?

J: Adică, ce se cultivă în tine în momentul când în tine domină conștientul? Anume că se cultivă mândria, grandomania, setea de putere. Și rezultă că tu, pur și simplu, investești puterea atenției în aceste jocuri ale conștientului.

T: Și, apropo, pe fiecare îl face să devină obsedat de jocul lui. Pe cineva - de fanatismul anumitei religii, pe altul - de magie, pe cel de- al treilea (care neagă atât religia, cât și magia) îl obsedează, de exemplu, cu știința etc.

IM: Satan este viclean: nu-L vrei pe Dumnezeu, nu vrei magie – bine, poftim știință. Oare aceasta nu e o distragere? Important e ca tu să investești toată atenția în ceea ce e material și efemer. Și atâta timp cât ești exploatat – satan este viu. Când el te educă să fii egoist, să ai simțul mândriei și al superiorității, atunci cu cât mai multă mândrie e în tine, cu atât mai mult ești sclav. Orice ai face, așa este. Cu cât mai mult te preamărești în propriile gânduri și te consideri mai presus ca toți, cu atât mai jos ca toți devii; pentru că, într-adevăr, devii sclav manipulat și condus de satan. Când îl hulești pe cineva – ești sclav. Bine, aceasta este ceva firesc.

T: Da. Și iată conștiințele umane se hulesc constant unele pe altele pentru anumite alegeri externe, pentru o oarecare separare externă. Și oamenii irosesc atâta energie și nervi, certându-se, demonstrează ceva cuiva jumătate de viață. Drept rezultat, acest timp trece și ceva se schimbă în extern: același corp îmbătrânește, posibilitățile sunt pierdute. Oamenii simt în acest moment că, de fapt, iarăși este decepție, iarăși e dezamăgire. Și, drept urmare, în interior e pustiu și oamenii sunt nefericiți.

IM: Absolut corect.

J: Însă în realitate totul este simplu – nu sluji sistemului.

IM: De fapt, conștiințul omului, oricum l-am preamări, el este foarte primitiv. Dacă e să-l comparăm cu tehnologiile moderne, este ca primul Pentium. Pur și simplu el dispune de o auto-asociere cu o anumită libertate sau o auto-identificare a „EU - lui”. I s-a oferit puțină libertate și dreptul la alegere și gata, îndată începe a deveni agresiv. Însă acesta este, totuși, un drept la alegere imaginar. În realitate, conștiințul nu alege nimic, toate acestea sunt programe șablonarde. Personalitatea alege din acele programe care îi sunt infiltrate de către conștient. Însă acesta îi infiltrază Personalității, iarăși, șablonard, conform listei, putem spune. Într-atât de banal și de simplu este totul, nimic nou.

T: Într-adevăr, din veac în veac una și aceeași. Aceleași gânduri în conștiințul persoanei, care o ispitesc, care o manipulează. Și sunt atât de multe exemple în literatură, în special în literatura religioasă, când unele și aceleași fenomene, pur

și simplu, erau numite cu diferite noțiuni. În același zoroastrism ele se numeau „devași”, în islam aceleași fenomene se numeau „spiriduși”, iar în același creștinism - „demoni” sau „demoni ai pasiunii, mândriei, dorinței”.

IM: „Demoni” - pur și simplu așa îi numeau înainte. Acum putem comunica într-o altă limbă – cea a IT - a tehnologiilor. Le putem numi - programe. De ce? Iarăși, conștientul este o structură de câmp. Aceasta este mai aproape de înțelegere, omului contemporan îi este mai ușor.

Aceasta este o structură de câmp, sunt programe prescrise, care ajungând în conștientul nostru se despachetează (se deschid), ca în computer, și încep a funcționa. Iată, noi le-am privit, să spunem așa, am concentrat atenția sau am investit puterea atenției noastre. Am realizat o acțiune, am activat această programă și ea începe a funcționa, doar atât... Însă, imaginează-ți cum ar fi fost posibil anterior să le explici aceasta oamenilor: „devașii” - niște ființe invizibile care vin și te ispitesc. Ei, bine, acestea, iarăși, sunt doar cuvinte. Va trece timpul și aceasta va fi numit altfel. Sensul e că nimic nu se schimbă, esența rămâne următoarea: **nu tu ești acel care conduce acest proces, tu ești cel condus.** Și nu e nicio diferență: cu ajutorul unei anumite programe virusate sau cu ajutorul unui „devaș” care te ispitește. Important este că te lași ispitit. Și dacă ești ispitit, înseamnă că ești sclav.

J: Însă, având cunoștințe, este posibil de trăit altfel.

IM: Trebuie de trăit altfel. În general, pentru a Trăi, trebuie de acționat altfel. Conștientul trebuie să se supună. De

la aceasta nimic nu se schimbă. Vezi, iarăși am revenit la faptul că mulți oameni nu înțeleg: „Cum așa eu voi controla conștiința? Cum oare voi putea conduce automobilul? Eu ce, trebuie să nu mai gândesc?” Păi, nu, și automobilul este condus și tot așa mai departe. Pur și simplu, viața devine mai frumoasă și mai interesantă, deoarece viața începe acolo, în Lumea Spirituală, aflându-te încă în corp, iar conștiința devine ușor de condus și controlat.

Este ai domăniei unui computer. Să zicem: tu ai devenit mai deștept, iar computerul tău este vechi. Programele de protecție sunt învechite. Și, oricum, în el se strecoară diferiți viruși, diferite programe pe care nu tu le vrei. Acesta doar este computer, doar nu este obligatoriu să imprimi (să activezi) ceea ce îți arată, corect? Spre exemplu, a apărut o imagine care te tentează. Doar știi foarte bine: o vei imprima - și computerul se va bloca pentru mult timp. Păi, de ce s-o deschizi? Ai închis-o, ai pus-o deoparte și lucrezi mai departe. Totul este ușor și simplu.

T: Un alt moment interesant: rezultă că Personalitatea are această libertate de alegere asupra căreia sistemul nu poate influența. Însă, în ultimul timp, unde se observă acțiunea sistemului? În faptul că el doar îi propune persoanei să creadă că nu are această libertate de alegere.

J: Da, și noi recent am relatat un exemplu evident despre experimentele științifice și concluziile privind faptul că decizia conștiința o ia cu mult mai înainte ca persoana să o enunțe... Și această declarație a oamenilor de știință actualmente este promovată activ în mass-media. Păi, și ce fel de

concluzii va trage conștientul omului de rând? Ce gânduri îi vor apărea, în general, când i se va prezenta o asemenea informație unilaterală din partea sistemului, când nu este explicată esența?

T: A apărut gândul...

IM: Că ești sclav și nu ai nici o ieșire din situație. Însă, în realitate, haideți să observăm când a început acest proces? Relativ recent se afirma că Lumea Spirituală nu există și că este doar o relicvă a trecutului, doar un rudiment al conștientului de la iluziile anterioare.

T: Sistemul, într-adevăr, a început oarecum intensiv să depărteze oamenii de înțelegerea Lumii Spirituale... Dar despre ce vestea el în conștientul oamenilor în ultimele secole? Rezultă că oamenii disputau în limitele viziunii asupra lumii care este a sistemului Rațiunii Animalice: „Materia este primară, iar conștientul este secundar sau invers?”

IM: *Materia* mereu tinde să domine și să-și impună întâietatea, în special, asupra Lumii Spirituale. Ea propune, sau mai exact, infiltrează în conștientul oamenilor faptul că materia formează totul în această lume și că toată lumea constă exclusiv din materie.

J: Da, și se poate spune că anume cu aceasta începe orice manual de filozofie în oricare instituție de învățământ, precum că „materia formează unitatea lumii”... cu toată această filosofie grandilocventă din partea conștientului: materialismul, idealismul etc. Însă, finalizând cursul de instruire,

oamenii, de obicei, așa și nu înțeleg toată această filozofie deoarece ea vine de la minte. Ea doar încearcă să abordeze tangențial problemele spirituale. Însă, de ce se întâmplă așa? Deoarece are loc un joc obișnuit al sistemului. De la conștient se complică de nenumărate ori ceea ce este simplu, se exagerează valoarea pe loc gol și oamenii se ciocnesc cu dificultăți de percepție. Fiindcă acei care au scris sub dictarea conștientului această filosofie, pur și simplu, nu înțeleg esența spiritualului. Din această cauză apar raționamente infinite „despre ce este important” în loc de practică, și anume de aceea se complică ceea ce este simplu. Însă aceasta nu e pentru că oamenii sunt răi. Pur și simplu, sistemul încearcă astfel să infiltreze în percepția persoanei faptul că materia, chipurile, ar fi primară. În loc ca persoana să se dezvolte spiritual, ea, doar reflectează la nesfârșit despre aceasta iată cu aceste categorii elevate.

T: Rezultă un astfel de joc din partea sistemului: „*În ce mă vei crede? În materialismul dialectic sau în idealism?*” Pentru generațiile ulterioare, el va mai născoci încă ceva.

IM: Păi, cum altfel... aceasta îi este funcția, să inventeze ceva nou...

T: Însă, în toate acestea sistemul se va compara pe sine cu Lumea Spirituală. Doar că modul său de operare este foarte șablonard și recognoscibil. Spre exemplu ca aici: și într-un caz și în altul sistemul se promovează pe sine însuși doar atribuindu-și calitățile Lumii Spirituale. Este ceea ce spuneți Dvs. că sistemul întotdeauna tinde să devină Dumnezeu pentru om.

Și iată un exemplu simplu: **când calitățile lumii Spirituale, precum că Ea este eternă și infinită**, în materialism sistemul tot același lucru îl impune despre sine, iată tot același lucru el afirmă despre materie care, în realitate, este muritoare și finită. Și iată sistemul afirmă că, chipurile, în lume „*nu există nimic, exceptând stările diferite ale materiei*” și că „*anume materia formează unitatea întregului tablou al lumii*”. Însă, în realitate, din timpuri imemorabile oamenii știau că **Dumnezeu este unul și că sursa a toate este Lumea Spirituală**.

J: Da, sistemul prin aceasta se promovează ca și cum, el devorează atenția prin faptul că distorsionează informația venită de la Sursa Spirituală, adică, el e ca un zeflemist. Însă toate aceste întortochești care vin din partea sistemului se resimt foarte bine. Și ele sunt simțite ca un vid, deoarece când, cu adevărat ai experiență în dezvoltarea spirituală, iată atunci tu la sigur simți, știi unde este adevărul ce vine din partea spiritualului, și unde, pur și simplu, e ceva gol din partea sistemului.

T: Da. Sau iată un așa exemplu: acela care trăiește cu Lumea Spirituală, el înțelege că etapa inițială în cunoașterea Lumii Spirituale este percepția prin simțire, este percepția prin simțirile profunde. Sistemul foarte primitiv transpune aceasta asupra sa, el leagă acest lucru mai mult de senzațiile corporale. Cică, „*după percepția prin simțire vei avea o anumită etapă mai înaltă*”...de la sistem - „un oarecare nivel de gândire abstract-logică” în loc de percepția prin simțirile profunde pe care conștiința efectiv nu o înțelege.

Și iată, la fel se întâmplă dacă e să te uiți la percepția lumii din punct de vedere al sistemului, însă deja prin prisma idealismului unde se accentuează anume rolul activ al conștientului și se afirmă că conștientul construiește lumea, iată, se induce un fel de misticism al conștientului, de fapt, pur și simplu, magie.

IM: Sistemul întotdeauna are două extreme ca la scrânciob: sau logica de fier de la mândrie, sau frica panicardă și misticismul din necunoaștere. Este normal...

T: Da, și iată sistemul încearcă să traseze anumite paralele, comparându-se cu Duhul. Și iarăși, unde se pune accentul? *Pe conștient, pe logică.* De exemplu, afirmă că: „*conștientul uman se dezvoltă pe calea înfrângerii învelișului trupesc ca o autocunoaștere a duhului absolut*”. Momentul-cheie e că acesta este conștientul uman, și nu Personalitatea ca Duh. Tot idealismul este construit, putem spune așa, pe noua versiune a raționamentelor pentru contemporani, însă în baza conștientului filosofilor antici greci, romani, anume a celor pe care Dvs. i-ați menționat la începutul emisiunii, cei care căutau magia, ci nu calea spirituală.

Pentru sistem întotdeauna spiritualul suprem este o magie, fiindcă el este limitat în această percepere. Iar calea spre cunoașterea spirituală, desigur, îi este închisă. Și iată, cum corect ați menționat, prin conștient, prin vorbăria din cap, e imposibil să cunoști în mod practic Lumea Spirituală. Deoarece aceasta este posibil, desigur, doar prin profundă percepție simțuală.

J: Însă, când cunoști aceste chei spirituale, atunci începi deja să înțelegi în ce este ascuns șiretlicul din partea sistemului. Toată încurcătura și dificultatea este doar un semn al lucrului conștientului, sunt jocuri ale sistemului. Iar cunoștințe spirituale, cu adevărat practice, aici, pur și simplu, lipsesc.

IM: Deoarece **calea spirituală este întotdeauna simplă, iar conștientul are doar vorbărie complexă și goală...**

J: ...principiul de lucru al sistemului, al conștientului.

T: Și iată deja revenind la știință, pur și simplu, devine clar de unde astfel de directive – de la sistem. Dacă mergi în știință, atunci trebuie neapărat să fii de acord, la nivelul viziunii conștientului tău, anume cu directiva politică a veacurilor trecute – cu materialismul – cu faptul că „*conștientul este funcția creierului, reflecția lumii obiective*”. Altfel, începând încă din secolul XIX, a fost așa și tot așa e și până în prezent că nimeni nu te primește în știință cu o altă viziune. De ce, în genere, a apărut o asemenea directivă politică?

IM: Mai întâi de toate, o asemenea directivă politică a apărut din motivul că în secolul al XIX-lea oamenii s-au apropiat foarte mult de așa noțiune precum ”eterul”. Eterul în sine furniza energie liberă, infinită care ar fi putut absolut gratis să-i asigure pe oameni cu necesarul de energie. Însă aceasta nicicum nu era în interesul celor puternici din această lume. Pentru că din ce ar putea agonisi și cum să țină oamenii? Acesta este un aspect. Și celălalt rezidă în aceea că însăși dovada existenței a ceva nematerial care creează materia, care dă energie – este ceva foarte aproape

de Lumea Spirituală. Iată așa o paralelă. Aceasta și a trezit tensiunea și frica la puternicii acestei lumi, de aceea ei au și interzis în general această temă.

Bineînțeles că elita mondială, desigur, rapid a sistat totul și a stabilit directive politice sistemice care au condus civilizația în asemenea labirinturi ale materialismului că și până acum este dificil de ieșit. Și, desigur, drept rezultat, aceasta s-a răsfrânt și asupra științei, și asupra bunăstării oamenilor, și asupra dezvoltării spirituale, păi, și asupra altor factori.

Aici, pe de o parte, cineva ar putea întreba: dar cum așa evenimente pot influența dezvoltarea spirituală? S-ar părea că ce are aici de-a face energia pe gratis și dezvoltarea spirituală? Doar, în realitate, persoanei nu-i împiedică nimic ca să se dezvolte spiritual. Însă, iarăși, de ce ne ciocnim? Ne ciocnim de conștient. Și, iată, imaginați-vă un exemplu simplu când știința se dezvoltă până la așa un nivel în domeniul fizicii, încât demonstrează că există Ceva transcendental, care creează această lume, care furnizează această energie lumii. Și se dovedește că structura universului nostru deloc nu este așa cum ne-au învățat la școală sau la universități. Este mult mai complicată și în spatele ei se află ceea ce oamenii numesc Lumea Spirituală. Și conștientul nu poate contrazice acest fapt deoarece acesta este adevărul. Oare s-ar fi răsfrânt aceasta asupra dezvoltării spirituale? Desigur, s-ar fi răsfrânt în mod drastic.

Aceasta i-ar fi apropiat pe toți oameni de înțelegerea faptului că există Lumea Spirituală, Lumea lui Dumnezeu. Și dacă e așa, înseamnă că aceasta deja exclude orice scepticism

în conștient, deoarece existența Lumii Spirituale ar fi fost demonstrată de știință. Bineînțeles, oamenii ar fi început să trăiască conform legilor spirituale, conform altor legi, ei ar fi căpătat libertate spirituală. Și deja indiferent cine și ce le-ar fi spus, păi, cum să conduci o astfel de societate care aspiră la Lumea Spirituală? Oare pe astfel de oameni îi poți incita la o competiție pentru îmbogățire, acaparare, sau ceva de acest fel? Nu, nu poți. Dar să le trezești unor oameni ura față de alții, să le insuflă gânduri despre superioritate personală asupra altora, când în fața Domnului toți sunt egali? Aceasta ar fi fost cu neputință. Bineînțeles că faptul a trezit numeroase întrebări și frici la așa-numita elită. De aceea, noi și până astăzi ne folosim de hidrocarburi... De aceea, la momentul actual, cei care se numesc „savanți”, se tem măcar să crâcnească la acest subiect, pretind că aceasta nu există. Iată așa este sistemul.

T: Cu alte cuvinte, iarăși vin afirmații și directive de la sistem... Pur și simplu, acum nu e de mirare faptul că în mediul științific, savanții atei, care deja multe au văzut în viață, sunt excesiv de insistenți în a-și expune viziunile lor materialiste. Întrebarea constă doar în faptul: ale lor sunt oare opiniile? Cu atâta zel susțin pozițiile aceluiași materialism, apără conștientul: precum că conștientul a existat, că iată, s-a format în contextul dezvoltării evoluționiste, și că totul este material și totul are loc în creier etc. Iar alții, care sunt mai tineri, pur și simplu, îi citează fără înțelegerea adevăratului motiv al apariției unei atare, să spunem astfel, în ghilimele, „viziuni științifice”. Deoarece sistemul acționează în sensul prevenirii în conștientul oamenilor, și, cu părere de rău, până ce nu-și pierde pozițiile sale.

IM: Este absolut corect. Hai să privim adevărul în ochi... Au început a se răspândi câte puțin Cunoștințele. Și foarte mulți oameni au început a vorbi despre altceva. Și iată, cum se spune, printr-o simplă mișcare a baghetei magice, într-o bună zi, în mințile oamenilor, ce studiază neurofiziologia, psihologia etc., au început să apară gânduri de felul: „*Dar cum oare lucrează conștientul nostru? De ce are loc aceasta?*” Și iată, observă, la satan întotdeauna totul e în contra-balansare. Au venit Cunoștințele – a venit o justificare. Însă justificare a venit în altceva.

T: Se primește așa o justificare din partea sistemului cu substituirile lui ca răspuns la valul spiritual și la Cunoștințele care au venit în această lume.

IM: Da. Adică persona care va începe acum să folosească ceea ce am vorbit (procesul de observare după sine), va vedea că gândurile vin. Însă, cei ce aleargă înaintea noastră, aceiași „devași” sau programe care lucrează, i-au explicat deja persoanei că: „*Nu este ieșire din situație. Da, gândurile vin mai devreme decât tu te-ai gândit. Da, tu nu le poți controla*”. Unii savanți s-au ciocnit de acest fenomen, au început să-l cerceteze și ei spun: „*Nu, mai departe nu vom merge, deoarece aceasta miroase a metafizică și, în general, a ceva ce este în afara limitelor. Așa ceva nu poate fi*”. Și ei chiar renunță să studieze în continuare faptul dat. Însă, cu toate acestea, confirmă că: „*Da, așa fenomen există, prin urmare, rezultă că omul este controlabil. Însă tu nu poți schimba nimic, pentru că se dovedește că nu deții voință, tu îndeplinești voința cuiva care vine din afară.*”

T: Putem spune că pe savanți, pur și simplu, îi ia frică de a studia mai departe, frica de a-și pierde conștientul. De parcă este o neînțelegere a faptului că omul oricum nu se va desparti de conștient până la sfârșitul vieții sale. Întrebarea constă doar în faptul: conștientul te controlează sau tu, ca Personalitate, devii liber de puterea conștientului.

J: Da, prin urmare, conștientul, pur și simplu, tănuiește faptul că libertatea Personalității este Viața în Duh. Deoarece anume Viața în Duh este neclară pentru conștient, iar pentru Personalitatea care se dezvoltă spiritual aceasta este ceva firesc – Viața în Duh.

IM: Desigur. Și iarăși, vezi cât de interesant și simetric lucrează toată asta, chiar fuge nițel înainte. Or, numai au fost aduse Cunoștințele, numai a început totul să se dezvolte și îndată au apărut lucrări în această direcție. Dar de ce până acum nu au fost? De ce până acum nu s- a vorbit despre aceasta? Deși, în religiile trecutului, despre toate acestea a fost spus. Și prorocii au vorbit despre asta. E interesant...

T: Da, însă i-au auzit oare oamenii? Chiar mai exact cine în ei a auzit și a reacționat? Or, conștientul, el în totalitate e constituit pe mândrie, la el totul este aparte, foarte fragmentat, ireconciliabil.

J: Da. Și, din păcate, iată cum conștientul robilor sistemului fragmentează Cunoștințele, Cunoștințele Spirituale aduse și le interpretează în felul său, cum conștientul oamenilor începe a modifica aceste Cunoștințe?! Aceasta doar o putem observa actualmente, aceasta are loc efectiv sub ochii noș-

tri. Și cu ce pârghie sistemul conduce în mințile oamenilor? Cu mândria. Iar robii sistemului nu observă faptul, fiindcă vălul mândriei și al importanței proprii le acoperă ochii.

T: Da. Și iată acum este înțelegerea faptului de ce sistemul... de ce conștientul, când sunt aduse Cunoștințele spirituale, pur și simplu, începe a-și strânge șuruburile atât în religie, cât și în știință. Rezultă că pentru ca mai apoi, pe baza la aceasta, să-i confrunte pe oameni între ei. Și iată un exemplu foarte bun în acest context, să luăm așa știință ca primatologia - adică știința ce studiază maimuțele. Căci dacă e să citim istoria formării acestei științe, toate dificultățile cu care s-a ciocnit, apropo, dificultăți, în mare parte, legate anume de percepția psihologică de către societate a rezultatelor cercetării și studierii biologiei maimuțelor, biologiei omului și compararea acestor date, atunci devine clar de ce s-a întâmplat astfel, de ce oamenii atât de mult se temeau de orice identificare a lor cu primatele și stopau dezvoltarea acestei științe. Desigur, un rol important l-a avut aici anume aspectul religios. Și până acum există contradicții referitor la acest fapt.

Și toate acestea se întâmplă, deoarece, cu părere de rău, în societate sunt deja pierdute cheile cunoștințelor spirituale și are loc neînțelegerea de sine a oamenilor, neînțelegerea propriei naturi duale. Iată pe baza exemplului primatologiei putem clar înțelege cum sistemul din nimic a creat o problemă enormă cu ajutorul interpretării de la conștient și a ciocnit oamenii care studiau această știință și oamenii care studiau religia, pur și simplu, cap în cap.

IM: Foarte adevărat. Despre aceasta puținii care știu, fiindcă puținii sunt cei care se interesează de acest lucru. Însă, în realitate, dezvoltarea aceluiași copil și a maimuțicăi, până la o anumită perioadă, este absolut identică. Sunt lucrări interesante la acest subiect.

T: Da. Este într-adevăr așa. Și acest fapt a fost înregistrat de către savanți, deși cauza rămâne necunoscută, bine, cel puțin până la lansarea acestei emisiuni. Însă aici oamenii din diferite organizații religioase au început să se revolte împotriva savanților: „*Stați puțin, cum așa?! Cum rămâne cu credința? Doar este spus în Biblie că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa.*” Dar ce pot răspunde savanții, dacă ei, la fel, sunt doar oameni simpli care studiază materia prin conștient? Ei pot opera doar cu fapte și ipoteze... Și, în plus, savanții au descoperit că cimpanzeul are abilitate anume de comunicare verbală. Și aceasta, la fel, a trezit un val de critici ale acestor experimente, drept consecință, să spunem astfel, încă a unei „traume religioase”. Pe scurt, coasa s-a izbit de piatră.* Și a început agresiunea reciprocă, deoarece în mințile oamenilor domină conștientul. Conștientul într-atât i-a buimăcit și i-a înrăit pe oameni unii împotriva altora, i-a prins prin mândrie, prin frică, prin necunoaștere... și chiar prin terminologie.

Aici este relevant chiar și cuvântul „primates”, care în traducere din latină înseamnă „primar”, „primul”, prin care savanții au numit în biologie grupul de animale cu cel mai

* Este conflictul viziunilor, intereselor, caracterelor a două individualități, unde nici una, nici alta nu vor să cedeze reciproc.

înalt nivel de organizare. Se dovedește că acest termen a fost folosit în ierarhia bisericească. Și nu întâmplător în anul 2006, unul din titlurile vechi și pompoase ale Papei de la Roma cu titlul generic de „Patriarhul Vestului”, a fost îndepărtat oficial din titulatura papei. În descifrarea acestei titulaturi este un rând întreg de denumiri, printre care și titlul „Primatus Italiae”. Și iată acest titlu indică faptul că episcopul Romei este „*primul între egali*” în rândul episcopilor italieni.

Conștientul, pur și simplu, se amuză pe seama oamenilor. El îngustează percepția oamenilor până la punctul de conflict. Iată, dacă e să privim în general, ce se întâmplă în lume: aici titulaturile sunt eliminate, peste ocean – ei dispută, organizează „procesele maimuțarești” ca opoziție ipotezelor, adică născocirilor conștientului. Iar în India, în general, au creat cultul lui Hanuman – zeul maimuțelor, zeul puterii fizice și al magiei, și îl venerază ca pe un îndrumător în științe. Mai mult ca atât, acesta este cel mai popular zeu în hinduism și au o mulțime de temple dedicate lui, altare cu chipul său.

IM: Iată, vedeți cum lucrează conștientul.

J: Da, conștientul creează nenorocire. Or, el nu înțelege spiritualul și tot timpul distorsionează esența acestuia.

T: Întocmai. Oamenilor, pur și simplu, le lipsește înțelegerea și reconcilierea. Iată dacă ei toți ar cunoaște răspunsul la întrebarea: ce înseamnă, realmente, că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea sa, ce este natura duală a omului, cum conștientul înșală și de ce maimuța trăiește

în fiecare din noi... Iată, dacă ei ar ști răspunsurile la aceste întrebări, atunci nici nu ar exista întrebări nici către religie, nici către știința care doar studiază materia și nimic mai mult.

Cât despre primatologie, atunci într-adevăr, nu te poți contra cu faptele din biologia lumii animale. Ele chiar, dimpotrivă, deschid ochii asupra faptului cum lucrează conștientul, cum sistemul acționează în mod standard. Și iată, în principiu, cum Dvs. Igor Mihailovici, ne-ați spus mai înainte că: prin exemple din zoologie, din aceleași discipline ale acesteia ca primatologia, etologia, studiind observațiile asupra comportamentului animalelor, inclusiv al oamenilor, pot fi înțelese aceste scheme, aceste tipare primitive ale sistemului, modul în care acesta acționează.

Și, sincer vorbind, când pentru prima dată m- am ciocnit personal cu studierea acestui subiect, pentru mine a fost ca un duș rece peste cap, deoarece rezultă că omul crede că el este corp, că el este gânduri, că el e emoții. El se mândrește cu aceasta. Însă, ciocnindu-te de primatologie, înțelegi că în tine consideră așa anume natura de maimuță.

▶ 03:36:44 – 03:44:20

VIDEOUL nr. 9**"Maimuța și Omul. Date științifice șocante"
(pag.152-170)**

În videou sunt prezentate selecții de materiale științifice interesante din domeniul primatologiei, care indică asupra înrudirii biologice a maimuței și omului, o asemănare uluitoare: începând cu moleculele ADN și până la comportament.

Caracteristica generală a primatelor, intelectul, similitudinile biologice și fiziologice, capacitatea de învățare a limbajului gesturilor.

O selecție unică a similitudinilor comportamentul maimuței și a omului: mândria, agresivitatea, iritarea, frica, depresia, acumularea bunurilor, lăcomia, minciuna, acțiuni secrete, „relațiile economice”. Experimentul cu maimuțele și banii, experimentul privind simțul dreptății, experimentul „Aici așa stau lucrurile”.

Mențiunile istorice din diferite epoci despre faptul că corpul omului a provenit de la animal. Desemnarea simbolului maimuței în diferite civilizații antice.

Prin ce, totuși, se deosebește omul de maimuță, dacă biologia lui, emoțiile și intelectul au așa o asemănare uimitoare?